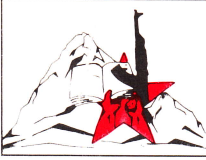


SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎN E

Yıl: 12 / Sayı: 136 / Nisan 1993 / 4.- DM

PKK, kansız çözüm için ateşkes süresini uzatarak çağrı yaptı:

ONBİNLERCE İNSAN ÖLMESİN!

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş, 16 Nisan 1993 tarihinde düzenlediği ikinci basın toplantısında, tek yanlı ateşkesi tekrar koşullu bir biçimde süresiz olarak uzatma kararını açıkladı.

Kürdistan, Türkiye ve dünya kamuoyunun istemleri üzerine ateşkesi uzattıklarını, bununla aynı zamanda bir süre önce başlatılan sürecin derinleştirilmesini amaçladıklarını belirten Abdullah ÖCALAN yoldaş, savaşsız bir çözüm için TC'ye bu tarihi fırsatı değerlendirmesi için tekrar zaman tanıdıklarını açıkladı. Yine ilerde olabilecek bir barışın ya da görüşmenin şimdiden gerçekleştirilmesini istediklerini açıklayan Abdullah ÖCALAN yoldaş, Kürdistan ve Türkiye halklarına karşı duyulan sorumluluk gereği olarak, "Onbinlerce insanın boşa ölmesini önlemek istiyoruz" dedi.

Bu tarihi adıma karşılık TC ise samimi davranmıyor. Sürecin boşa çıkarılması yönünde politikalar geliştiriyor. Kürdistan'a düzenlenen kapsamlı gezide Kürdistan halkına yönelik aldatıcı açıklama ve girişimlerde bulunuluyor. Yine Cumhurbaşkanı Turgut Özal'ın ölümü, bulunmaz fırsat şeklinde asıl gündemin üzerine oturtuldu. Özel talimatlarla programlar oluşturularak bütün dikkatler Özal'ın ölümü olayına çekilerek, PKK'nin belirlediği gündem unutturulmaya çalışıldı. Her şeye rağmen ateşkes süreci belirleyiciliğini devam ettirecek.



"ÖZGÜRLÜK KUVVETİ OLAN GERİLLA, BARIŞIN TEMİNATIDIR"

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın gerçekleştirdiği ikinci basın toplantısına, Kürdistan Yurtseverler Birliği -YNK- Lideri Celal TALABANİ, Kürdistan Sosyalist Partisi Genel Sekreteri Kemal BURKAY, Kürdistan Demokratik Partisi -Hevgırtın- Başkanı Hemreş REŞO ve HEP Genel Başkanı Ahmet TÜRK katıldılar. Dört parti liderinin katılımıyla gerçekleşen basın toplantısına çok sayıda basın mensubu ve PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşla görüşmeye giden misafirler de katıldılar. İçinde bulunduğumuz sürecin önemini dikkate alarak, basın toplantısı metnini olduğu gibi yayınlıyoruz.

YAZISI 6. SAYFADA

Kürdistan'da ulusal güçlerin birliği ve pratik gelişmeler

19 Mart 1993 tarihinde biraraya gelen Kürdistan İşçi Partisi (PKK) Genel Sekreteri **Abdullah ÖCALAN** yoldaş ile Kürdistan Sosyalist Partisi (PSK) Genel Sekreteri **Kemal BURKAY**, her iki parti arasında imzalanan bir ittifak protokolünü kamuoyuna açıkladılar. Taraflar, "Kuzey Kürdistan yurtsever örgütleri arasındaki ilişkilerin iyileştirilmesi, işbirliği ve dayanışmanın geliştirilmesi ve giderek ortak bir cephenin oluşturulması" için çaba harcayacaklarını bildirdiler. Bunu Kürt örgütleri arasındaki yakınlaşmanın yeni belirtileri izledi. Nitekim kısa bir süre sonra buna PKK ile PDK-Hevgirtin arasında imzalanan yeni bir protokol eklendi. Sözünü ettiğimiz bu gelişmeler, Kuzey-Batı Kürdistan'da ulusal birlik çabalarının hız kazanacağını, çeşitli grup ve örgütlerin katılımıyla bir ulusal birleşik cephenin yaratılması için koşulların olgunlaştığını göstermekteydi.

Aslında kendi mantığı içinde son derece doğal bir gelişme olan ve ulusal kurtuluş mücadelesinin ulaştığı gelişme düzeyinin bir sonucu olarak ortaya çıkan bu ittifak protokolü halk kitleleri tarafından olumlu karşılanır ve ulusal birliğin oluşturulması yolunda önemli bir adım biçiminde değerlendirilirken, değişik çevrelerde de farklı yankılar buldu.

Devamı 8. sayfada

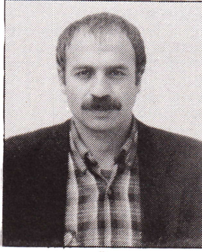
DENGE DÖNEMİNİN ÖZELLİKLERİ VE ATEŞKES DENEMESİ ÜZERİNE

Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yoldaş, 17 Mart 1993 tarihinde yaptığı basın toplantısında PKK'nin 20 Mart - 15 Nisan tarihleri arasında ateşkes ilan ettiğini açıkladı. 16 Nisan tarihinde yaptığı ikinci basın toplantısında ise, bazı şartlara bağlı olarak ateşkesin yeni bir açıklamaya kadar uzatıldığını ilan etti. Başkan APO, ateşkes ilanında, *"Biz, ordu birlikleri üzerimize gelmedikçe ve çok zorunlu bir meşru savunma durumuna düşmedikçe, 20 Mart'tan 15 Nisan'a kadar ateş etmeyeceğiz, herhangi bir saldırıda bulunmayacağız... Bu, yeni bir değerlendirme ve bir iyiniyet gösterisi olarak anlaşılmalıdır. Kendimizi tek taraflı olarak tümüyle silahsızlandırmamızın akla bile gelmeyecek bir husus olduğunu çok iyi biliyorsunuz"* diyor ve bunun, Kürdistan ulusal sorununun savaşsız çözümüne yol açmasını umut ettiğini, bunu gerçekleştirecek olan Türk ve Kürt halklarını göreve çağırdığını belirtiyordu. Tek taraflı başlatılan ateşkesin uzun süreli olabilmesinin şartlarını ise, karşılıklı olarak tam bir ateşkese ulaşılması ve Kürdistan ulusal sorununun çözüm yolunu açan bazı acil demokratik uygulamaların başlatılması olarak açıklıyordu.

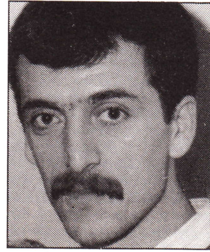
PKK'nin uygulamaya koyduğu şartlı ateşkes kararı ve Başkan APO'nun yaptığı açıklamalar; Kürdistan, Türkiye ve tüm dünyada yoğun tartışmalara ve önemli gelişmelere yol açtı. Öyle ki, uzun bir süre gündemi tamamen bu durum kapladı ve herkes kendine göre bazı değerlendirmelere ulaşmaya ve sonuçlar çıkarmaya çalıştı. Gerçekçi veya gerçeğe yakın değerlendirmeler yanında, oldukça subjektif, somut durumdan yola çıkmayan, gerçeklere asla yaklaşmayan, tamamen hayalci ve çarpıtıcı değerlendirmeler de ortaya çıktı. Bir bakıma ortalık tozdumana karıştı; yaratılan kurgular ortamında gerçekten söylenenlerin ve yapılanların neler olduğu adeta görülemez hale geldi. Böyle bir durumun ortaya çıkması, bir açıdan doğal bir durumdu. Çünkü dokuz yıldır süren ve giderek yoğunlaşıp dünyanın en önemli çatışmalarından biri haline gelen bir savaşın durumu söz konusuydu. Yine Kürdistan sorunu gibi dünyanın en karmaşık, en çok inkar edilen ve bastırılan, en çok çevreyi ilgilendiren bir sorunun durumu ve geleceği söz konusuydu. Şimdi ortaya çıkan bu tozduman ortamı biraz durulmuş gibi gözü-

Devamı 2. sayfada

Kahraman ARGK komutanlarını saygıyla anıyoruz!



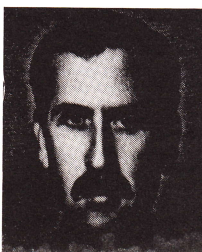
Mustafa GEZGÖR (Zaman)



Celal ÖZALP (Numan)



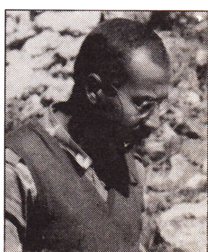
Cuma KARAÇALI (Ali Çiçek)



Adnan KAYA (Dr. Kemal)



Faysal ÖCALAN (Rojdar)



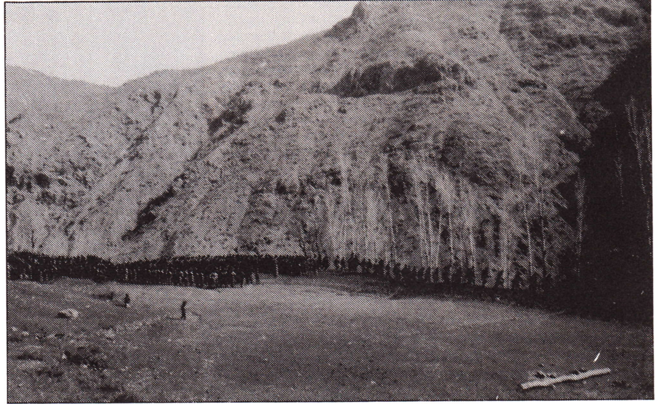
Ferhat UZUN (Reşo)

DENGE DÖNEMİNİN ÖZELLİKLERİ VE ATEŞKES DENEMESİ ÜZERİNE

Baştarafı 1. sayfada

küyor. Bu nedenle, olanları soğukkanlı bir tarzda değerlendirmek, yeni gelişmeleri ve işleyen süreci doğru bir biçimde anlamak gerekiyor.

Hemen belirtelim ki, olguları esas alan ve gerçeğe yakın yaklaşım gösteren değerlendirmeler yanında, genelde görülen iki tür hatalı yaklaşımdan söz edilebilir; birisine aşırı iyimserler, diğerine ise kötümserler denilebilir. Aşırı iyimserlere göre, barış olmuş, her türlü sorun çözülmüş, adeta bayramlık bir durum söz konusudur. Bunlar, böyle hayalci bir yaklaşımla, adeta olaylardan pay kapmak, çeşitli olanaklar elde etmek, mücadele gerçeğini unutarak kendilerine bir yaşam tutturmak yarışı içinde görünüyorlar. Bu eğilim daha çok bazı Kürt çevrelerinde görülüyor. Kötümserlere göre ise, PKK programını ve stratejisini tamamen terk etmiş, emperyalizmin programını kabul etmiş, ulusal kurtuluş mücadelesini satmış, teslim olmuş, Kürt halkı bağımsızlığını ve özgürlüğünü kaybetme tehlikesine düşmüş oluyor. Bunlar kendilerine göre öyle kurgular yaratıyorlar ki, okuyan insanın içi kararıyor ve böyle bir tehlike birdenbire nasıl ortaya çıkar diye şaşıyor. Halbuki PKK yerli yerinde duruyor ve Kürt halkının da kaybedeceği öyle bir bağımsızlığı ve özgürlüğü yok. Ortada sadece bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi var ve bu mücadeleyi de baştan beri PKK yaratıyor, geliştiriyor ve yürütüyor. Kötümserlik eğilimi daha çok bazı Türk çevrelerinde, Türk solu denilen çevrelerde görülüyor. Türklerin Kürdistan sorununda bu kadar duyarlı ve Kürt halkının bağımsızlığı ve özgürlüğünde bu kadar titiz olduğunu gördükçe, Kürtlerin neden ve nasıl böyle bir kölelik altında kalmış olduklarına insan şaşıyor. Kuşkusuz bu iki eğilim de küçük-burjuvazinin ruh halini yansıtıyor. Birinci eğilim, ulusal kurtuluş mücadelesine sonradan katılan ve erkenden bazı sonuçlara ulaşmayı umut eden Kürtlerin hayali olurken; ikinci eğilim ise, ulusal kurtuluş mücadelesine karşı hem Kürdistan'da ve hem de Türkiye'de görevlerini yerine getirememiş olan Türklerin adeta sınıfta kalmış olan ortaokul öğrencisinin durumuna benzer bir karamsarlığını yansıtıyor. İkinci eğilimin gerçekle herhangi bir ilişkisi bulunmuyor ve birinci eğilim de kendi içinde ciddi bir tehlike taşıyor. Ortada bu tür eğilimler varken, yaşanan süreci doğru bir biçimde anlamak, bunun nasıl bir devrimci gelişme üzerinde ortaya çıktığını görmek ve ne tür devrimci gelişmeleri hedeflediğini anlamaya çalışmak daha da önemli hale geliyor.



Geçmiş mücadele süreci

Bugün çok tartışılan ateşkes denemesi nasıl bir devrimci mücadele temeli üzerinde ortaya çıkıyor? Bu ateş nerede ve nasıl başladı ki, bugün kesilmesi söz konusu oluyor? Bu ateş, nasıl bir siyasal programı hayata geçirmek için, nasıl bir stratejik ve taktik anlayışla yürütülüyor? Bu ateş ne tür devrimci siyasal gelişmelere yol açtı? Bugün ateşkesi eleştirenlerin, geçmiş mücadelenin çeşitli dönemlerinde bu ateşe karşı tutumları ne oldu? Çok açık ki, bugünü doğru anlayabilmek için, bu sorulara doğru ve yeterli cevap vermek, yani geçmişe bakıp mücadelenin katettiği yolu ve sağladığı gelişmeleri görmek gerekir. Mücadelenin geçmişine doğru yaklaşmayan ve onu adeta inkar edenlerin, bugünü doğru ve tam anlamaları mümkün değildir. Bu nedenle, kısaca da olsa geçmişi özetlememiz gerekiyor.

1970'lere gelinirken ortada yaşayan bir Kürdistan'ın olmadığını, Türklerin Kürt ulusal gerçeğinden tamamen habersiz olduğunu, Kürtlerin de kendi ulusal kimliklerine sahip çıkamadığını, Kürt kimliğine sahip çıkmaktan utanır ve sahip çıkamayacak kadar güçsüz hale getirildiğini çok iyi biliyoruz. Türk sömürgeciliği, Kürtlerin ve Kürdistan'ın her şeyine tamamen hakim durumdaydı. TC devleti, Kürt ve Kürdistan olgularını tamamen yok ettiğine ve üzerini de betonladığına, artık böyle bir sorunun gündeme gelemeyeceğine inanıyordu. Gelmemesi için de her şeyi yapıyor ve egemenliğini askeri zor temelinde sıkı sıkıya sürdürüyordu. Türkiye solunun, Kürdistan ulusal sorununa ilişkin belli bir teorisi ve siyasal programı bulunmuyordu. Solun önemli bir kesimi, tamamen devlet ideolojisini esas alıyor, Kürt ve Kürdistan diye bir olgunun bulunmadığını iddia ediyordu. "Kürtler vardır" diyenler ise, Kürtlerin tamamen kendilerine tabi olmaları gerektiğini, ulusal kurtuluştan söz etmenin emperyalizmin oyununa gelmek ve ağaların çıkarını savunmak olacağını, Türkiye'de devrimin zaferinden sonra Kürtlere de bazı haklar verilebileceğini söylüyorlardı. Hepsi de Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinden söz edenlere "bölücü, ayrılıkçı" diyorlardı. Yani "bölücü, ayrılıkçı" deyimleri sadece devletin kullandığı deyimler değildi, sol da aynı deyimleri aynı anlamda kullanıyordu. Bunlar dışında Kürtler'den söz eden çok cılız bir milliyetçilik vardı. PKK olgusu, işte böyle bir ortamda ve bu ortamın tümüne karşı yoğun bir mücadele temelinde doğup gelişti.

1970-80 dönemi, bir ideolojik, politik ve örgütsel güç olarak PKK'nin, yani Kürdistan devrimci hareketinin ve Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin yaratılması sürecidir. PKK; Türk egemenlik sisteminden Kürtlerin köklü bir kopuşunu gerçekleştirdi; Türk sömürgeciliğinden ve onu maskeleyen her türlü yaklaşımdan her alanda köklü bir kopuşu başlattı. Bu temelde Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin teorik tezlerini geliştirdi, Kürdistan devriminin teorik kurgusunu yarattı. Bunu bir siyasal programa dönüştürerek, Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin siyasal hedeflerini belirledi. Bu teorik ve politik görüşleri Kürt halk kitlelerine götürerek, insanları ulusal kurtuluş mücadelesine çekmeye, yurtseverleştirmeye, eğitmeye ve örgütlemeye çalıştı. Ulusal kurtuluş programını pratikte hayata geçirecek devrimci strateji ve taktikleri belirlemek ve bunları pratikte uygulamak için yoğun ve fedakar bir çaba harcadı. Yaratılan devrimci birikimle bir ulusal kurtuluş savaşına ulaşabilmek için Hilvan-Siverek direniş pratiğine girişti. Ancak bu pratik, var olan tecrübesizlik, yaşanan amatörlük ve hatalar nedeniyle istenilen sonuca ulaşamadı ve bu çabaların önü 12 Eylül askeri darbesiyle kesildi. Buna rağmen, yürütülen devrimci mücadele, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin başlatılmasını ve devrimci önderliğin yaratılmasını sağladı. Çok tuhaf ama, bugün ulusal kurtuluş mücadelesini satmakla PKK'yi suçlamaya çalışan Türkiye sol çevreleri, o dönemde de ulusal kurtuluş mücadelesini savunduğu için PKK'yi "ayrılıkçı ve milliyetçi" olmakla suçluyorlardı. Hatta bu suçlamaları sözle kalmıyor, zaman zaman silahlı saldırılara ve çatışmalara kadar da vardırılıyordu. Bu güçler, ulusal kurtuluş mücadelesini örgütlemeye çalışan PKK'ye, bunu yaptığı için Kürdistan'da silahlı saldırılarda bulunabiliyorlardı. Eğer bugün bunları unuttuğumuzu sanıyorlarsa veya Kürt halkına bunları kolayca unutturabileceklerini sanıyorlarsa, çok yanılıyorlar.

1980-90 dönemi, 12 Eylül askeri darbesi temelinde gelişen faşist-sömürgeci saldırganlığa karşı bir devrimci direniş sürecidir. Askeri söylemle buna stratejik savunma dönemi de deniliyor. Bu dönem içinde 1980-84 süreci, başta zindanlar olmak üzere genelde direniş ve partiyi savunma sürecidir. Bu süreçte devrimci güçleri toparlama, devrimci çizgiyi daha çok açık hale getirme ve güçleri bu temelde eğitme, bir ulusal kurtuluş savaşı başlatmak üzere gereken hazırlıkları yapma, bu hazırlıkları Kürdistan'ın uygun alanlarına aktarma ve pratik hazırlıkları geliştirme çalışmaları yürütüldü. Ve bu çalışmalar temelinde 15 Ağustos devrimci silahlı direniş sürecine ulaşıldı. 15 Ağustos silahlı direniş atılımı, 12 Eylül faşist-askeri rejimine karşı Türkiye ve Kürdistan'da gerçekleştirilen ilk ve tek ciddi pratik direnişti. PKK bu direnişi Türkiye soluyla birlikte ve bir direniş cephesi biçiminde başlatıp geliştirmek için elinden gelen her türlü çabayı harcadı. Fakat gereken karşılığı bulamayarak, silahlı direnişin yükünü tek başına omuzlamak zorunda kaldı. Bugün kesilip kesilmeyeceği tartışılan ateş işte böyle başladı. Bu ateşe karşı o dönemde kimlerin nasıl tavır aldığını da çok iyi biliyoruz ve herkese kendi eski defterlerini şöyle bir karıştırmalarını tavsiye ediyoruz. Bugün PKK'nin "büyük güçlerin aleti haline geldiğini" söyleyenlerin, o dönemde de bu ilk devrimci ateşe karşı savaşmak için TC devletinden silah istediklerini çok iyi biliyoruz.

15 Ağustos 1984 silahlı atılımı, askeri anlamda Kürdistan ulusal kurtuluş savaşının başlangıcı olarak görülebilir. Bu tarihten itibaren gelişen süreç, ulusal kurtuluş savaşımız açısından stratejik savunma dönemidir. Bu dönemin 1984-86 süreci silahlı propaganda faaliyetleri sürecidir. Bu süreçte Türk sömürgeciliğinin üç günde bitirmeyi hedefleyen vahşi imha saldırılarına karşı direnilerek, iç yetmezliklere, zayıflıklara, hatalara ve provokasyonlara karşı mücadele edilerek ve bunlar doğru çizgide aşılarak, tarihin tanıdığı en kahramanca mücadelelerden biri yürütülerek gerillaya ulaşıldı. 1987-89 süreci, stratejik savunma dönemi içinde gerillanın geliştirilmesi süreci oldu. Türk sömürgeciliği, bu gelişmeye karşı "olağanüstü hal" ilan ederek, "özel valilik" ve "özel kolordu" örgütleyerek, içerde milli cephesini genişletip dışarda NATO'lu müttefiklerinin aktif desteğini alarak, yani özel savaşı her alanda ve her araçla tırmandırarak yüklendi ve bütün gücüyle gerillanın gelişmesini engellemeye ve devrimci güçleri imha etmeye çalıştı. Başkan APO komutasındaki Kürdistan devrimci güçleri, tarihin tanıdığı en fedakar, cesur ve yoğun bir mücadele ile Türk sömürgeciliğinin imha amaçlarını boşa çıkarmayı ve devrimci gelişmeyi sağlamayı başardılar. Ve bu gelişmeyi halkın devrimci başkaldırısına, serihildanlara ulaştırdılar. Böyle bir mücadele içinde devrimci bir önderlik olarak parti örgütlenmesi gelişti ve sağlamlaştı; milyonları kucaklayan ve çok çeşitli biçimlerde eyleme geçiren bir kitlesel hareket olarak ulusal kurtuluş cephesi-ERNK vücut buldu; Kürdistan'ın her alanında savaşan ve düşmana önemli darbeler vuran bir gerilla ordusu olarak ARGK yaratıldı. TC devletine ve özellikle onun ordusuna tarihinde tanıdığı en büyük darbeler vurularak otoritesi ciddi bir biçimde sarsıldı. Kürdistan sorunu Türkiye ve dünya kamuoyuna tanıtılarak siyasal gündeme oturtuldu.

1990-92 süreci, yaygın gerilla ve serihildan temelinde kapsamlı bir direniş süreci oldu. Buna karşı TC, özel savaşı her alanda en üst sınırına kadar tırmandırdı. 1990 başında yeni bir düşman tanımlaması yapıp ulusal kurtuluş mücadelesine katılan veya eğilim duyan tüm Kürt halkını düşman ilan ederek, bu çerçevede en kapsamlı ve vahşi saldırılarını yürüttü. Tüm ordusunu, kontrgerillasını, korucusunu, Hizbullah maskeli güçlerini harekete geçirerek geniş bir katletme, işkence, yakma, yıkma ve göçertme hareketi geliştirdi. İçerde milli mutabakatı, dışarda uluslararası mutabakatı yaratarak ve Kürt işbirlikçiliğini tamamen yanına alarak "Topyekün Savaş" düzeyine ulaştı. Newroz 1992 katliamı ve Şırnak katliamı ile geliştirilen harekatı Ekim 1992 Güney Savaşı'na ve "İç Harekat" denilen toplu saldırılara vardırdı. TC'nin tüm bu saldırılarına karşı PKK önderliğinde birleşen Kürt halkı kahramanca direnerek ve savaşarak, bütün bu imha amaçlı saldırıları ve komploları boşa çıkarmayı ve ulusal kurtuluş mücadelesini her alanda geliştirmeyi başardı. Bu görkemli direnme sürecinde ne yaratıldı? Her şeyden önce, onbin sınırını aşan ve kolay kolay yenilmeyeceği kesinleşen bir gerilla gücü, ordulaşması yaratıldı. Cephe etrafında birleşen, bilinçlenen, örgütlenen ve eylem içinde kendini bulan militan bir Kürt halkı doğdu. Kürt işbirlikçiliği iyice teşhir edilerek ve saldırıları kırılarak TC'nin bu alandaki ayağı büyük ölçüde işlemez hale getirildi ve Kürdistan parçaları devrimci üs alanlarına dönüştürüldü. Türkiye ortamı etkilenerek milli mutabakatın gücünü zayıflatıcı bir gelişme ortaya çıkarıldı. Uluslararası alanda ilerici-demokrat güçlerin desteği sağlanarak ve TC boşa çıkarılarak uluslararası mutabakat işlemez kılındı. 1990'dan itibaren başlayan süreç, aynı zamanda yavaş yavaş stratejik dengeye doğru bir tırmanma süreciydi. Kürdistan ulusal kurtuluş savaşının stratejik savunma dönemini aşarak kendine özgü bir stratejik dengeye doğru gelişme dönemiydi. Belirttiğimiz bu gelişmeler yaratılarak ve Güney Savaşı ile iç harekatta TC'nin topyekün savaşı boşa çıkarılıp sonuçsuz kılınarak böyle bir denge durumuna ulaşıldı.

1993 baharındaki yeni siyasal hamle ve ateşkes denemesi, işte böyle şiddetli bir mücadele ve yaratılan tarihi gelişmeler temeli üzerinde ortaya çıkıyor. Bunun temelinde yirmi yıllık amansız bir devrimci çalışma, onbeş yıllık şiddetli mücadele ve dokuz yıllık kesintisiz bir savaş var. Bunların hepsi açık bir siyasal programı hayata geçirmek için, belli bir stratejik çizgi temelinde ve çok yönlü taktiklere yürütülüyor. PKK'nin taktikleri çok büyük oranda başarı sağlıyor, stratejik çizgisi gelişme yaratıyor ve siyasal programı adım

adım hayat buluyor. Şimdi bazı çevreler, bunları hiç görmeyerek ve adeta yok sayarak, kendi gözlerini kör ettikleri dogmaları içinden bakarak, PKK'de değişiklik olduğunu ve PKK'nin programı ile stratejik çizgisini terk ettiğini söylüyorlar. Hiçbir PKK'li ise böyle bir şey görmüyor ve hissetmiyor. Çünkü onlar, mücadelenin geçmişini ve sağladığı gelişmleri çok iyi biliyorlar. PKK'de herhangi bir değişiklik olmuyor; değişiklik ulusal kurtuluş mücadelesinin ve savaşının gelişme düzeyinde ve döneminde oluyor. Kuşkusuz mücadelenin yarattığı stratejik gelişmeler yeni mücadele biçimlerini ve daha fazla çok yönlü olmayı gerektiriyor, gündeme getiriyor. Mücadele içinde olan güçler bunu rahatlıkla görebiliyor ve anlayabiliyor. Ama mücadelenin dışında olanların, dogmatiklerin, inkarcıların, kendi hayal dünyasında yaşayan tekkecilerin ve bir de yeminli PKK düşmanlarının bunu anlaması, anlasa bile gerçeği ifade etmesi mümkün değil.

Denge döneminin özellikleri

"Gerilla savaşı böyle gelişmeleri ortaya çıkardığında, ...özellikle halk kitlelerinin geniş siyasal desteği ve birliği sağlanıp mücadele sağlam üslere kavuşur ve Türkiye'deki siyasal gelişmeler devrim lehine hızlanırsa, Kürdistan'ın diğer parçalarında ulusal kurtuluşçu güçler gelişir, bunların desteği sağlanır ve buralarda sağlam üsler oluşturulursa, Ortadoğu'nun ulusal kurtuluş güçlerinin daha aktif desteği ve adeta mücadeleye bir üs görevi görecek kadar ileri yardımı elde edilirse, uluslararası destek artırılır ve silah yardımı sağlanırsa, bütün bunlar belli ölçüde geliştirilirse, Kürdistan'da gerilla savaşı bir üst evreye, düzenli ve yarı-düzenli birliklerin hareketli savaşı evresine geçebilecektir. Kürdistan'ın elverişli coğrafi yapısı böyle bir savaş için oldukça uygundur ve insan gücü böyle bir savaşı yürütmeye yeterlidir.

Böyle bir aşama, Kürdistan devrimci savaşında dengesizlikten yavaş yavaş dengeye ulaşıldığı ve stratejik savunma aşamasının sona erip stratejik denge aşamasına geçildiği bir aşama olacaktır. Bu aşamanın başlangıcında, biz, siyasi yönden tam bir üstünlüğe sahip olacağız ve askeri yönden var olan kısmi dengesizliğimizi dengeye ulaştırmaya çalışacağız; düşman, siyasi yönden çok zayıflamış olacak ve sınırlı bir biçimde sahip olduğu askeri üstünlüğünü kaybetmemek için çalışacaktır. Bu aşamada biz, gerilla savaşıyla hareketli savaşı bir arada uygulayarak, düşmanın askeri üstünlüğünü yok etmeye ve onu daha da geriletmeye, özellikle de kendi güçlerimizi toparlayıp geliştirmeye ve Türkiye'deki devrimci gelişmeyi hızlandırmaya çalışacağız...

(...)

Bütün bu çalışmalar ve Kürdistan'da iyice gelişmiş olan gerilla savaşı, eğer Türkiye'de güçlü bir devrimci mücadeleye yol açamaz ve bir ayaklanma durumu yaratamazsa, o zaman Türk burjuva iktidarını siyasi yönden tecrit etme ve askeri yönden yıpratma faaliyetlerimize devam edeceğiz..." (Kürdistan'da Zorun Rolü, sayfa: 303-305)

Bunlar, 1982 yılında gerçekleştirilen PKK 2. Kongresi'nde benimsenen Kürdistan devrimci savaşının stratejik çizgisine ilişkin tezlerin stratejik denge dönemine ait bazı parçaları oluyor. Aynı yerde özellikle Türkiye'de devrimci mücadelenin ve bir genel ayaklanma durumunun gelişmesine dikkat çekiliyor ve böyle bir durumun gelişmesi koşullarında stratejik denge döneminde bir genel ayaklanmayla Türkiye ve Kürdistan devrimlerinin birlikte zafere ulaşabileceği belirtiliyor. Türkiye ve Kürdistan'da devrimin zaferinin yaratılmasının en makul ve olası yolu olarak bu görülüyor. Kürdistan devrimci savaşının stratejik denge dönemine ulaştığı koşullarda devrimin zaferinin yaratılması önünde tek engel olarak Türkiye'de devrimci mücadelenin gelişip gelişmemesi sorununun bulunacağı açıkça vurgulanıyor. Türkiye'de devrimci mücadelenin gelişmiş olması durumunda devrimin zaferinin yaratılabileceği, gelişmemiş olması durumunda ise bütün çabaların böyle bir gelişmeyi yaratmaya yöneltileceği belirtiliyor. İşte ateşkes denemesiyle gerçekleştirilen büyük siyasal hamle, esas olarak böyle bir gelişme yaratmayı hedefleyen bir çaba oluyor. Türkiye devrimciliği açısından hiç istenmeyen ama yaşanan acı bir gerçek olan bugünkü durum, PKK tarafından daha o dönemde bir olasılık olarak görülüyor ve bugün bunu aşmanın aktif çabaları yürütülüyor.

Kuşkusuz PKK'nin devrimci savaş çizgisini yazılı hale getirdiği 1982 koşulları ile günümüz koşulları arasında çok büyük farklılıklar vardır. Teori her zaman gridir ve her zaman belirleyici olan pratiktir. Bu nedenle, yaşanan pratiğe göre teorinin her zaman geliştirilmesi gerekir. 1982'deki dünya durumu ile günümüzün dünyası arasında çok ciddi ve esaslı farklılıklar ortaya çıkmıştır. Türkiye devrimciliği ise, önceden tahmin edilemeyecek kadar, edilse bile ifade edilmeyecek kadar kot çıkmıştır. Bugün Kürdistan devriminin gelişmesini zorlayan en ciddi durum da budur. Türkiye'nin örümcek kafalı solculuğunun anlamamasına rağmen, PKK'nin bütün çabaları bu zorluğu aşmaya ve Türkiye'de devrimci-demokratik bir gelişme yaratmaya yöneliktir. Bu nedenle, PKK'nin stratejik çizgisi ana yönüyle pratikte gerçekleşmektedir.

Mevcut politik ve pratik durum dikkatle incelenirse, PKK'nin daha 1982 yılında yaptığı belirlemelerin çok büyük oranda gerçekleşmiş olduğu görülecektir. Denge döneminin henüz başlangıç aşamasında PKK tam bir siyasal üstünlüğe sahiptir ve bu siyasal üstünlüğü daha da geliştirmeye ve var olan askeri dengesizliği dengeye ulaştırmaya çalışmaktadır.

PKK'nin 1993 baharında ateşkes denemesi ile geliştirdiği siyasal hamlenin başlattığı süreç, işte bu stratejik denge döneminin bir özelliği ve mücadele biçimi olarak ortaya çıkıyor. Peki ortaya çıkan denge nasıl bir dengedir? Bu denge durumunda tarafların dayanakları ve zayıflıkları nelerdir? Taraflar hangi zorlukları yaşıyorlar? Mevcut politik ve pratik durum dikkatle incelenirse, PKK'nin daha 1982 yılında yaptığı belirlemelerin çok büyük oranda gerçekleşmiş olduğu görülecektir. Denge döneminin henüz başlangıç aşamasında PKK tam bir siyasal üstünlüğe sahiptir ve bu siyasal üstünlüğü daha da geliştirmeye ve var olan askeri dengesizliği dengeye ulaştırmaya çalışmaktadır. TC ise, önemli oranda yıpranmış olmasına rağmen hala elinde tuttuğu askeri üstünlüğü korumak ve buna dayanarak var olan siyasal zayıflığını gidermek istemektedir. Ateşkes karşısında PKK ve TC'nin tutumları da tamamen bunu yansıtmaktadır. PKK siyasal hamlelerle gücünü artırmaya ve demokratik dönüşümleri dayatarak yeni mevziler kazanmaya çalışırken, TC, askeri güçlerini kullanmak ve bununla sonuca ulaşmak konusunda ısrar etmektedir.

Adım adım ulaşılan denge durumunda PKK önderliğindeki devrimin temel güç dayanakları nelerdir? Her şeyden önce, muazzam bir biçimde bilinçlenmiş, birleşmiş ve önemli bir mücadele deneyimini yaşamış bir kitle, bir halk vardır. Kuzey-Batı Kürdistan'da halkın mücadeleci birliğini ve eylemliliğini ezici bir biçimde yaratmıştır PKK. Bunun yanında, Kürdistan'ın diğer parçalarındaki ve yurt dışındaki Kürt halkının da ezici düzeyde bir desteğine sahiptir. Bu durum, TC'nin Kürt halkını tümden kaybetmesi demektir. İkinci olarak, onbin sınırını aşan ve uzun süreli savaş deneyimi içinde pişen bir gerilla ordusu vardır. Bu ordu, kolay kolay yenilmeyeceğini defalarca kanıtlamış ve Kürdistan'ın tüm stratejik alanlarında sağlam bir biçimde üslenmiştir. Üçüncü olarak, Kürdistan'ın diğer parçaları devrimin önemli üsleri olma görevini etkin bir biçimde yerine getirir bir yapıya kavuşturulmuştur. Buralarda hakim sınıf eğilimlerinin etkinliği önemli ölçüde kırılmış, işbirlikçilik iyice teşhir ve tecrit edilmiş, devrimin askeri ve siyasal üslenmesi gerçekleştirilmiştir. Bu arada Güney Kürdistan'da ortaya çıkan mevcut durum, devrim açısından çok önemli bir gelişme olmaktadır. Dördüncü olarak, Türkiye kamuoyuna Kürdistan sorunu iyice açıklanmış ve dayatılmıştır. Her ne kadar devrimci örgütlenme ve mücadele zayıf ve gelişmelere cevap vermekten uzaksa da, objektif olarak Kürdistan sorununun kendini dayatması çok ileri düzeydedir. Beşinci olarak, istenilen düzeyde olmasa da, gelişmişlik düzeyi ölçüsünde Ortadoğu'nun ilerici güçlerinin destek ve dayanışması yaratılmıştır. Altıncı olarak, dünya ortamına Kürdistan sorunu iyice taşırılmış, ilerici-demokrat güçlerin sempatisi ve desteği sağlanmıştır. Bunlar, PKK önderliğindeki Kürdistan devriminin temel dayanakları ve Türk sömürgeciliği karşısında denge yaratan güçleri olmaktadır.

Mevcut denge durumunda TC'nin güç dayanakları nelerdir? Her şeyden önce, TC, Kürdistan sorununda tam bir siyasal iflası yaşamaktadır. Her yerdeki Kürt halkını, kendine paralı askerlik yapanlar dışında tamamen kaybetmiştir. Kürdistan sorunundaki dünyada eşi bulunmaz haksız konumu Türkiye ve dünya kamuoyu tarafından öğrenilmiş ve bu açıdan ağır bir siyasal baskıyla yüz yüze gelmiştir. Mevcut konumunu en yakın dostları bile artık kaldıramamakta ve değişiklik istemektedirler. İkinci olarak, ağır bunalım içinde olsa da ekonomik, siyasal ve askeri örgütlülüğü ve gücü sürmektedir. Bu bakımdan devrim karşısında üstünlüğe sahip olduğu açık bir gerçektir. Fakat bu üstünlük bunalımlıdır ve ciddi sorunlarla yüz yüzedir. Yaşanan savaş çok ağır bir ekonomik bedel ödetmiş ve siyasal-askeri yapısını ciddi bir biçimde yıpratmıştır. TC bu alanlardaki yeni yeni örgütlenmelerle üstünlüğünü korumaya ve bu gücüne dayanarak sonuca ulaşmaya çalışmaktadır. Üçüncü olarak, Türkiye devrimci hareketinin zayıf kalması ve yürüttüğü şoven propaganda nedeniyle Türkiye toplumunun belli bir desteğini alabilmektedir. Özellikle toplumun dağılacağı korkusunu yayarak kendisini bir koruyucu ve sarılınması gereken güç olarak sunmaktadır. Dördüncü olarak, iyice zayıflamış da olsa Kürt işbirlikçiliğini ve gericiliğini belli ölçüde kullanabilmektedir. Beşinci olarak, bölge ve dünya gericiliğinin desteğini belli ölçüde alabilmektedir. Ancak Ortadoğu, Balkanlar ve Katkaslar'da adeta bir savaş durumunu yaşar gibidir ve müttefikleri ile ilişkileri Kürdistan sorununda belli çelişkileri yaşamaktadır. Bunlar da TC'nin temel güçleri ve dayanakları olmaktadır.

Kuzey-Batı Kürdistan'da halkın mücadeleci birliğini ve eylemliliğini ezici bir biçimde yaratmıştır PKK. Bunun yanında, Kürdistan'ın diğer parçalarındaki ve yurt dışındaki Kürt halkının da ezici düzeyde bir desteğine sahiptir.

Görüldüğü gibi mevcut denge durumunda siyasal yönden PKK, askeri yönden ise TC üstünlüğe sahiptir. Bu durumda dengeyi değiştirmek için PKK, siyasal hamleler yapıp TC'nin zayıflığını daha da artırmaya ve kendi güçlerini geliştirmeye çalışırken, TC'nin askeri güç kullanımında diretmesi ve böylece siyasal zayıflığını gidermeye çalışması oldukça anlaşılırdır. Mevcut dengede PKK önderliğindeki devrimin zayıf yanları, askeri güçlerinin ve ulusal kurumlaşmasının yetersizlikleri ve stratejik müttefik durumunda olan Türkiye devriminin gelişmemesidir. Bu durumda PKK, 1982 yılında belirlediği gibi, esas olarak kendi güçlerini toparlayıp örgütlemeye, geliştirmeye ve Türkiye'de bir devrim hareketini yaratmaya çalışacaktır. Öne alacağı ve ağırlık vereceği mücadele biçimleri bunları sağlayan mücadele biçimleri olacaktır. TC'nin zayıf yanı ise, Kürdistan sorunundaki siyasal iflasıdır ve bu, tarihte eşi bulunmaz bir haksızlığı temsil etmesinden ve bu durumu PKK'nin açığa çıkarıp devrimci çözümü dayatmasından kaynaklanıyor. TC'nin bu zayıf yanını gidermesi mümkün değildir; ancak PKK'yi yok edip devrimi ezerek bu sorunu bastırabilir. Türkiye'de demokratik bir açılım gelişip sorun bu temelde çözülmedikçe, TC, hep PKK'yi ve devrimi imha et[illegible]i esas alacak ve bunun için de PKK'yi sürekli topyekün savaşa ve silahlı kuvvetlerinin önüne çekmek isteyecektir. Bu, Türkiye halkından ve uluslararası kamuoyundan gelen siyasal baskıları karşılamak ve savaş gerekçesiyle dış desteği devam ettirmek için de gereklidir. Demirel'in "savunma durumundayız" biçimindeki demagojik sözleri de bu maksatla söylenen sözler olmaktadır.

1990'lar dünyası, 1970'ler ve 1980'ler dünyasına göre çok farklıdır. Doğu Bloku'nun ve Sovyet sisteminin dağılması ardından yepyeni bir dünya durumu ortaya çıkmıştır. Bu durumun TC açısından hem olumlu ve hem de olumsuz yanı vardır. TC, Sovyet ve sosyalizm tehditinden kurtulduğunu hissetmekte ve önemli ölçüde bir güven duygusu kazanmış bulunmaktadır. Bunun yanında, Sovyet-Batı dengesi ve çatışması temelinde vücut bulan bir devlet olması ve kendisini "Sovyet tehditi"ne karşı emperyalizme dayandırarak yaşatması nedeniyle, Sovyet sisteminin dağılması sonucunda böyle etkin bir dayanağı kaybetmiş olmaktadır. Emperyalist Batı'nın eskisi kadar TC'ye ihtiyacı artık kalmamıştır. Ayrıca çok katı bir diktatörlük olması ve özellikle Kürdistan sorunundaki katı inkarcı ve imhacı tutumu, emperyalist müttefikleri üzerinde ağır bir yük haline gelmiştir. PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş savaşı bu yükü daha da ağırlaştırmış ve emperyalizm için önemli bir tehlike halini almıştır. Bu noktada TC ile müttefiki emperyalist devletler arasındaki görüş ayrılığı ve çelişkiler iyice su yüzüne çıkar olmuştur. PKK'nin, siyasal programını hayata geçirirken, bu noktaya dikkat etmesi ve bu çelişkiden yararlanmaya çalışması son derece doğal ve akıllı bir tutum olmaktadır.

Kürdistan ulusal kurtuluş savaşı stratejik denge dönemine doğru evrilirken, Türkiye devrimci hareketinin siyasal bir varlık gösteremeyecek kadar zayıf, etkisiz ve çözümsüz olması, en ciddi ve temel sorunlardan birini oluşturmaktadır. Denilebilir ki, Kürdistan'dan sıkıştırılan TC'nin en önemli güç kaynaklarından birisi Türkiye solunun bu durumda olmasıdır. Bu durum nedeniyle TC, Türkiye toplumunun desteğini önemli ölçüde alabilmekte, geri cephesinde belli bir düzen ve güç bulabilmekte, böylece savaşın ağır yükünü Türkiye halkı üzerine rahatlıkla yıkabilmektedir. Bu durumun TC için önemli bir güç kaynağı olduğu kesindir, ancak sürekliliği bulunmayan ve değişme tehlikesi taşıyan bir güç kaynağıdır. Yani TC için bugün güç kaynağı olan ve geleceği tehlike taşıyan, devrim içinse bugün etkisiz ve sorun olan, fakat gelecek açısından önemli bir gelişme potansiyeli bulunan, daha doğrusu mutlaka geliştirilmesi gereken bir durum yaşanmaktadır. TC Kürdistan'a yönelir ve PKK'nin siyasal gücünü kırmaya çalışırken, PKK'nin de Türkiye toplumuna yönelmesi, Türkiye halkının TC'ye desteğini azaltan ve onu devrimci-demokratik ortama çeken taktikler izlemesi, bu duruma çok büyük önem vermesi son derece doğal ve devrimci bir yönelimdir. Türkiye solculuğu anlamayabilir, ama PKK'nin çabalarının buna yönelik olduğu ve çok önemli etki yarattığı açıktır.

Artık içine girdiğimiz sürecin mücadelesi tamamen dengeyi kendi lehine çevirme mücadelesidir. Başarılı olabilmek için, mücadele biçimlerinin buna uygun olması zorunludur. Stratejik denge dönemi, stratejik savunma döneminden çok farklı özellikler taşımakta, farklı ve yeni mücadele biçimlerini gerektirmektedir. Devrimi sadece laf olarak söyleyen Türkiye solculuğu bunu anlamasa da, bu dönemin özelliklerini, mücadele biçimlerini, devrimci görevleri çok iyi anlamak zorundayız. Kuşkusuz yine gerilla ve serhildan var; fakat bunların düzeyleri ve biçimlerinin çok farklı düzeyde seyretmesi gerekiyor. Geçmişteki gibi küçük gerilla birliklerinin sık sık düşman kuvvetleriyle karşılaşması artık bu sürecin savaş gerçeğini karşılamaya yetmiyor; savaşı ilerletme, düşman kuvvetlerini yıpratma ve halkın savunmasını sağlama görevlerini yerine getiremiyor. Mevcut gelişme düzeyinde, bu tür çarpışmalarla birlikte büyük birliklerin karşılaşması ve çarpışması, hareketli savaş, planlı sa-

vaş kampanyaları gündeme geliyor. Ulusal kurtuluş savaşımızı ilk başlatan sayıdaki bir gücü, bugün bir savaş kampanyasında şehit verebiliyoruz. Savaş gerçeğimizin bu düzeyde ele alınması gerekiyor. Kuşkusuz buna uygun bir ordulaşma gereği ortaya çıkıyor. Elbette uzun süreli savaşların bu dönemlerinde zaman zaman ateşkesler de gündeme gelebilir; bazen savaş çok yüksek düzeyde bir şiddet kazanır, bazen de ateşkesler olabilir. Hatta bazen anlaşmalar, görüşme süreçleri de ortaya çıkabilir. Bunlar savaş gerçeğinin ayrılmaz parçaları ve siyasal sonuç almak isteyen güçlerin vazgeçemeyecekleri yöntemlerdir.

Kitle örgütlenmesinin ve eylemliliğinin eski durumda artık seyredemeyeceği de çok açık bir gerçektir. Artık ulusal çapta eylemler ve daha şiddetli başkaldırılar gündeme gelebilecektir. Kaldı ki artık Kürdistan halkının yönetimi, ekonomiden kültüre kadar yaşamının örgütlenmesi sorunu ve sorumluluğu da ortaya çıkmıştır. Stratejik savunma döneminde böyle bir sorun ve sorumluluk yoktu. Ama artık var ve öncü güç olarak PKK böyle bir sorumluluk altında bulunuyor. Elbette kitlelerin sorumluluğunu yüklenmemek için politika alanından kaçanlar ve kendilerini birer ideolojik tekkeden öteye götürmeyenler bunun anlamını bilemezler. Fakat mevcut gelişmeleri yaratan güç olarak PKK'nin, halkın mücadeleci yaşamını örgütleme, halkı yönetme, bunun için legal-illegal her biçimde gerekli örgütlenmeleri geliştirme ve Kürdistan halkının ulusal devrimci kurumlaşmalarını her düzeyde yaratma ve bunları demokratik bir tarzda işletme görevi bulunuyor.

Denge döneminin en önemli özelliklerinden birinin de ittifak ve cephe sorununun çözümlenmesi olduğunu belirtmemiz gerekiyor. Parçalanmış Kürdistan açısından bu sorun çok daha farklı durumlar arzediyor. Kuşkusuz bu sorun geçmişte de vardı, fakat stratejik savunma döneminde bugünkü kadar, yani denge dönemi kadar önemli ve vazgeçilmez değildi. Ulusal mücadeleden yana olan tüm güçlerin ulusal kurtuluş çizgisinde birleşik ulusal cephesinin yaratılması, denge döneminin mutlak yerine getirilmesi gereken bir görevi oluyor. Hiçbir ulusal kurtuluş mücadelesi yoktur ki, ulusal mücadeleden yana olan tüm güçleri bir cephe içinde birleştirmemiş olsun. Hem ulusal kurtuluş mücadelesinin düzeyini geliştirmek ve hem de ulusal sorununun çözümünü gerçekleştirmek için böyle cephesel bir birlik mutlaka gereklidir. Düşman cephesini daraltmak ve diplomasi alanına ulusal bir güç olarak çıkabilmek için de buna ihtiyaç vardır. Bu nedenle içine girdiğimiz yeni süreçte bu tür gelişmeleri anlamamak bir yana, böylesi gelişmeleri yaratabilmek ve işletebilmek için yoğun çaba harcamamız gerekiyor.

Yine denge döneminin önemli bir özelliği, diplomasi faaliyetinin yoğun olarak gündeme girmesi oluyor. Stratejik savunma döneminde buna fazla önem vermiyor ve sadece resmiyet dışı bazı ilerici-demokrat güçlerin ilgi ve desteğini yaratmakla yetiniyorduk. Neden? Çünkü, ulusal kurtuluş sorununun çözüme ulaştırmak gibi bir durumumuz yoktu ve ulusal kurtuluş mücadelesini de ancak kendi gücümüzle geliştirebilirdik. Kürdistan'da öz güç dışında mücadeleyi geliştirebilmenin olanağı yoktu ve dışa dayanmanın herhangi bir anlamı ve değeri bulunmuyordu. Önemli olan halkın örgütlendirilmesi ve her alanda bir güç haline getirilmesiydi. Devrim ve devrimcilik buydu. Fakat denge dönemiyle birlikte ulusal kurtuluş sorununun çözümünü arama, bunun çeşitli biçimlerini dayatma ve bu konuda çeşitli mevzileri elde etmeye çalışma olayı artık gündeme girmiş bulunuyor. Bunun da, Kürdistan'da yürütülecek ve geliştirilecek ulusal kurtuluş mücadelesiyle birlikte, siyasal yöntemleri de daha çok öne çıkarmayı ve diplomasi faaliyetini geliştirmeyi, bunu çeşitli resmi siyasal güçler ve uluslararası kuruluşlar düzeyinde de ele almayı gerektirdiği açıktır.

PKK, 1993 yılı baharıyla birlikte tüm bu alanlara yönelik olarak devrimci siyasal çalışmalarını yoğunlaştırmıştır. Ateşkes denemesiyle birlikte yoğunlaştırılan çalışmalar tamamen böyle bir sürece uygun ve bu dönemin özelliklerinin bir gereği olmaktadır.

Ateşkes denemesinin etkileri ve yol açtığı gelişmeler

Ateşkes, Kürtçe deyimiyle agirbes, her savaşın, askeri çatışmanın doğal bir parçasıdır. Savaş, siyasetin silahlı kuvvetlerle yürütülmesi ve siyasete işlerlik kazandırılması ise, savaşın belli bir anında ateşkes yapılarak siyasal çözüm aranması da bunun parçası ve biçimi olmaktadır. Savaşan güçlerin, özellikle karşılıklı denge durumlarında zaman zaman ateşkes yaparak soruna siyasal çözüm aramaları ve siyasete işlerlik kazandırmaya çalışmaları son derece doğaldır. PKK'nin yaptığı da tamamen böyle bir sürece denk gelen ve böyle bir amaç taşıyan bir iş olmaktadır.

Fakat toplum olarak biz modern savaş kavramına henüz yabancı olduğumuz için, savaşı yeterince kavrayamadığımız gibi, ateşkesi de yeterince kavrayamıyoruz. Özellikle Türk basınının "silah bıraktılar", "teslim oluyorlar" türünden maksatlı ve psikolojik savaş amaçlı yaygaraları da insanlarımızın bilincini çarpıtmakta kısmen etkili olabiliyor. Bunun sonucunda ateşkesi barış olarak gören ve kendini barış rüzgarlarına kaptıran anlayışlar ortaya çıkabiliyor. Bu durum belli bir gevşemeye ve yanılgıya yol açabiliyor. Halbuki ateşkes barış değildir ve henüz barışa ulaşabilmenin çok uzağında bulunuluyor. Henüz yapılan sadece bir ateşkestir, ordular karşılıklı olarak mevzilerinde ve elleri silahlarının tetiğinde bulunuyor ve hatta zaman zaman kısmi çarpışmalar oluyor. Ortada PKK'nin, karşılıklı ateşkesi ve siyasal çözüm yollarının açılmasını öngören tek taraflı ateşkesi var ve bunu ne kadar süreceği, ne tür gelişmeler yaratacağı, savaşın ne zaman ve nasıl başlayacağı, nasıl seyredeceği belli değil. Yani savaş her an ve çok şiddetli olarak başlayabilir veya bu durum biraz sürebilir de. Bu nedenle, kendini barışa yatırma anlayışları hem doğru değildir ve hem de tehlikelidir.

Bazı çevreler, PKK'nin şartlı olan ve bir iyi niyet gösterisi diye ifade edilen tek yanlı ateşkesini, onun zayıf düşmesinin bir sonucu olarak değerlendirmek ve böyle bir propaganda geliştirmek istiyorlar. Bunun gerekçesi olarak da, neden PKK'nin daha önce değil de şimdi ateşkes girişiminde bulunduğunu ileri sürüyorlar ve bunu zayıf düşmeye yorumluyorlar. Bu tür savların gerçekten çok uzak olması bir yana, kendi içinde de bir tutarlılığı bulunmuyor. Bu sav, doğal olarak, PKK'nin daha önce çok daha fazla güçlenmiş olduğunu kabul ediyor. Bu sav doğru kabul edilirse, bundan, PKK'nin yeniden ve çok daha fazla güçlenebileceğinin de kabul edilmesi çıkıyor. Halbuki bu, bu savın sahiplerinin amacına hiç de uygun düşmüyor. Demek ki, bir şey ileri sürerken çok iyi düşünmek ve ucuz laflardan kaçınmak gerekiyor. Zayıf bir güç veya zayıflayan bir güç ateşkes ilan edemez, hem de tek yanlı ateşkes hiç ilan edemez. Eğer ederse, onun sonu olur bu. PKK, elbette henüz çok zayıfken ve savunma dönemindeyken ateşkes ilan edemezdi. Böyle bir şey, hem bir sonuç vermezdi ve hem de imhasını getirecek bir tehlike yaratırdı. Geçmişte bu nedenle ateşkes girişiminde bulunmadı. Ancak ne zamanki kendini yeterince siyasi, örgütsel ve askeri bir güce kavuşturdu, TC'nin savaşla bir sonuç alamayacağını iyice kanıtladı ve böylece TC karşısında durabilecek bir denge durumu yarattı, işte o zaman hem de tek taraflı ateşkes girişiminde bulunmaktan kaçınmadı. Bu, çok önemli bir durum oluyor. Her türlü ucuz yaklaşımı yerle bir edecek kadar büyük bir önem taşıyor. PKK'nin ateşkesi tek yanlı yapabilmiş olması, onun zayıflığını ve zorluk içinde olduğunu değil, tam tersine büyük bir gücün ve kendine güvenin içinde olduğunu gösteriyor. Bu, hem kendi sözünü dinletebildiğini ve hem de ayakta durabildiğini kanıtlıyor.

Bu nedenle, ateşkes denemesinin hangi koşullarda ve ne tür gelişme üzerinde ortaya çıktığının çok iyi bilinmesi gerekiyor. Bu ateşkesin temelinde dokuz yıllık savaş ve onbeş yıllık devrimci mücadele var. Bu mücadele ve savaş neyi ortaya çıkardı? Birincisi, tek kelimeyle Kürdistan'daki mevcut durumu ortaya çıkardı, daha doğrusu Kürdistan'ı ve Kürt halkını yarattı. Onbeş yıl önce Kürt halkının adı bile yokken, bugün her düzeyde meclisleri açılıyor, partileri, cepheleri ve orduları var ve bunlarla Kürt halkı kendi geleceğini tayin ediyor. İkincisi, bu savaş, Kürdistan sorununda TC'yi tam bir siyasal iflasa uğrattığı gibi, onun askeri yöntemlerini de sonuçsuz bırakarak aslında iflasa götürdü. Dokuz yıldır TC, her açıdan tüm gücünü harcadı, bütün savaş araçlarını ve yöntemlerini kullandı. Ama sonucun PKK önderliğindeki devrimin gelişmesi olduğu çok açıktır. En son Cizre-Şırnak katliamları, Güney Savaşı, iç harekat vb. adlarla sürdürülen topyekün savaşın da sonuçsuzluğu ortaya çıktı ve bu durum TC'nin mevcut yöntemlerinin iflasını iyice belgeledi. Üçüncüsü, dokuz yıllık savaş, çeşitli biçimlerdeki Kürt işbirlikçiliğinin karşı direncini ve etkinliğini iyice kırdı. En son Güney Savaşı'yla tüm Kürdistan çapında bu durum açıkça belgelendi. Dördüncüsü, PKK ezilerek Kürt sorununun çözülmesi için emperyalizmin yıllardır verdiği desteğin sonuçsuz ve başarısız olduğu ortaya çıktı. En son Güney Savaşı'yla, emperyalizm, TC'nin bu sorunu artık böyle çözemeyeceğini ve bu gidişle durumun kendisi için çok daha tehlikeli olacağını gördü. Beşincisi, Türkiye ve Kürdistan toplumları uzun süre ağır bir savaş gerginliği içinde yaşadılar ve her iki halk içinde de bu savaşın artık bitirilmesi doğrultusunda yoğun bir istek ve beklenti ortaya çıktı. Benzer biçimde uluslararası ilerici kamuoyundan ve kuruluşlardan da bu tür çağrılar gelişmeye başladı. Bütün bunlar bir ateşkes denemesinin koşullarını hazırladı ve PKK açısından ateşkesi mümkün hale getirdi.

PKK, işte bu koşulları ve ortaya çıkan gelişmeleri değerlendirdi, mevcut istem ve çağrıların önemini gördü ve ateşkes girişimiyle bu ortama çok etkili bir siyasal hamlede bulundu. Bu koşullar, 1992 yılında ve daha öncesinde yoktu veya cılız olarak vardı, bu düzeyde olgunlaşmış değildi. Emperyalizm, Türk sömürgeciliği ve Kürt işbirlikçiliğinden oluşan cepheye karşı 1992 direnmesi ve Güney Savaşı yaşanmadan bir ateşkese gidilemezdi. Hem taraflar buna hazır değildi ve hem de devrim açısından koşullar bu denli uygun hale gelmemişti. PKK, karşı cephenin tümüne karşı bir direnişi gerçekleştirdikten ve karşı-devrim cephesini sonuçsuz kıldıktan sonra ateşkes ortamına ulaştı ve çok doğru bir değerlendirmeyle mevcut siyasal hamleyi başarıyla gerçekleştirdi. Bu durum, hiç kimsenin inkar edemeyeceği kadar açık bir gerçektir. Kaldı ki ateşkesin yarattığı çok büyük etki ve ortaya çıkardığı muazzam siyasal gelişmeler de, ateşkesin, karşı-devrim cephesinin açık bir tükenişin ve devrim açısından büyük gelişmelerin ve elverişli ortamın yaşandığı koşullarda gerçekleştirildiğini açıkça göstermektedir.

PKK'nin ateşkes girişiminin çok etkili olduğu ve önemli siyasal gelişmeler doğurduğu sonucunda dost-düşman hemen herkes birleşiyor. Peki çeşitli kesimler üzerindeki etkisi ve yol açtığı siyasal gelişmeler nelerdir? Bunların bazılarını burada özetlemek yararlı olacaktır. Her şeyden önce, ateşkesin Kürdistan'daki etkilerinden ve yarattığı siyasal gelişmelerden söz etmek gerekir. Ateşkes denemesi tüm Kürdistan halkı tarafından büyük bir coşkuyla karşılandı. Halk kitleleri, bunu Newroz kutlamalarında çok açık bir biçimde gösterdi ve kendi tutumunu "Barışa da, savaşa da hazırız" diyerek ifade etti. Ateşkes girişimi, Kürdistan halkının birliğini ve halk kitleleri üzerindeki PKK etkinliğini en ileri düzeye çıkarttı. Kuzey-Batı Kürdistan'da Başkan APO, PKK ve halk kitleleri arasındaki birliğin etle tırnak gibi iç içe olduğunu açıkça gösterdi ve bu konudaki spekülasyonlara öldürücü bir darbe vurdu. Kürdistan'ın diğer parçalarındaki halk kitlelerinin eğilimi de bundan farklı değildi. Bu durum, sadece kitleler üzerinde PKK etkinliğinin gelişmesi değil, halk kitlelerinin devrimci çizgide birliğinin ve hareketinin yaratılmasıydı da. Nitekim halktaki bu eğilimin etkileri çeşitli örgüt ve gruplar üzerinde de görüldü. Bu durum Kürdistan'ın ulusal güçleri arasında ittifak ve birlik eğilimini çok ileri bir düzeyde geliştirdi. Bu ortamda PKK-YNK, PKK-PSK ve PKK-PDK görüşmeleri ve ittifakları gerçekleştirildi. Kürdistan parçalarındaki tüm ulusal güçleri bir Ulusal Kongre'de bir araya getirme ve Kuzey-Batı Kürdistan'ın tüm ulusal güçlerini bir ulusal birleşik cephede toplama çalışmaları yoğunlaştırıldı. PKK-PSK arasında imzalanan protokol, böyle bir ulusal cephenin yaratılmasının temelini oluşturdu. Belli ki bu yönlü çalışmalar hızından hiçbir şey kaybetmeksizin sürdürülmektedir. Bu gelişmeler, Kürdistan'ın tüm ulusal güçlerinin ulusal kurtuluş çizgisinde birleşmesi olmaktadır. Hiçbir ulusal kurtuluş hareketinin vazgeçemeyeceği bir durumu ve Kürdistan tarihinde de ilk kez yaratılan bir olayı ifade etmektedir. Artık görüşmede de, savaşta da Kürdistan böyle gelişmiş bir birlik içinde hareket edebilecektir. Bu durum, halktan yana herkesin memnuniyetle karşılayacağı ve daha da ilerletilmesi için katkı yapmaya çalışacağı bir durumdur.

Denilebilir ki, PKK'nin ateşkes girişiminin etkisi, Kürdistan'dan daha çok Türkiye üzerinde olmuştur. Türkiye halkı tarafından büyük bir memnuniyetle karşılanırken, TC yönetimi üzerinde tam bir şok etkisi yapmıştır. Çeşitli çevreler bunu TC yönetiminin suçüstü yakalanması biçiminde ifade ediyorlar ve bu ifade tarzı doğrudur. En başta Türk ordusu üzerinde çok büyük bir etkisinin olduğu asla inkar edilemez. Kaldı ki burjuva basını bile "ateşkes orduyu rahatlattı" diye yazmaktadır. Çok vahşi ve kirli bir savaşa sürülen insanlar, ateşkes girişimiyle gerçekleri açık bir biçimde görebilmişlerdir. Bu durum, ordu içinde savaşma isteğinin ve moralinin iyice zayıflaması sonucunu doğurmuştur. Denilebilir ki, ateşkes girişiminin etkisinin ordu üzerinde yarattığı yıpranma, Kürdistan'da yürütülecek bir yıllık savaşın yaratacağı yıpranmadan daha fazla olmuştur. Benzer bir durum, devletin diğer kurumları ve sivil yöneticileri açısından da belirtilebilir. Kendisini tamamen savaşa yatıran, günümüzün en önemli sorununu orduya havale eden ve her şeyi "terör var" diyerek geçiştiren TC hükümeti, ateşkes girişimi ile Kürdistan sorunu karşısında çırılçıplak ve bu sorunla yüz yüze kalmıştır. Geçen süreçte Türkiye toplumunda ve uluslararası alanda yarattığı mutabakatlar büyük ölçüde parçalanmıştır. İçten ve dıştan "sorunu çözün" istemleriyle yüz yüze gelerek, hükümet ciddi bir bocalama ve politikasızlık içine düşmüştür. Kuşkusuz bu alandaki en önemli gelişme, ateşkes girişiminin Türkiye halkı üzerindeki olumlu etkisidir. Bu durum karşısında halk kitleleri TC ve PKK gerçeklerini çok daha iyi görebilme olanağını yakalamış, yıllardır yürütülen yoğun şoven propagandanın ve "milli birlik ve Kürt düşmanlığı" yaratma çabalarının etkileri önemli ölçüde kırılmıştır. Halk içinde sorunun görüşmelerle çözülmesini isteyenlerin yüzdesi çok yüksek bir orana ulaşmıştır. Türkiye aydınlarının sorunun çözümü amacıyla bir deklarasyon yayınlamaları ve bu doğrultuda tartışma ve örgütlenme eğilimleri geliştirmiştir. Türkiye ortamında yaratılan bu gelişmeler çok önemlidir ve yıllarca yürütülecek devrimci çalışmanın yaratacağı gelişmeye bedeldir.

Ateşkes denemesinin bölge ve uluslararası alandaki etkileri de çok

Artık ulusal çapta eylemler ve daha şiddetli başkaldırılar gündeme gelebilecektir. Kaldı ki artık Kürdistan halkının yönetimi, ekonomiden kültüre kadar yaşamının örgütlenmesi sorunu ve sorumluluğu da ortaya çıkmıştır. Stratejik savunma döneminde böyle bir sorun ve sorumluluk yoktu. Ama artık var ve öncü güç olarak PKK böyle bir sorumluluk altında bulunuyor. Elbette kitlelerin sorumluluğunu yüklenmemek için politika alanından kaçanlar ve kendilerini birer ideolojik tekkeden öteye götürmeyenler bunun anlamını bilemezler.

büyük olmuştur. İlerici ve demokrat insanlık bu girişimi benimsediğini açıkça ilan etmiş, çeşitli kişi ve kurumlar Kürt sorununu çözmesi için TC'ye açık baskı yapmaya başlamıştır. Bu gelişme, TC'nin sadık müttefikleri emperyalist devletleri de ciddi bir çıkmaz içine sokmuştur. Bunların yıllardır sürdürdükleri "PKK terörü" teraneleri artık duyulmaz ve işlemez hale gelmiştir. Bu tür çevrelerin, daha fazla zor durumda kalmamak için TC'ye baskı yaptıkları ve sorunun çözümü yolunda adımlar atmasını istedikleri muhakkaktır. Nitekim Avrupa Parlamentosu'ndan bu yönlü bir çağrı gelmiştir. Ateşkes girişiminin uluslararası alanda TC'yi oldukça zorladığı, uluslararası gerici mutabakatı dağıttığı, TC ile müttefikleri arasında çelişki yarattığı ve Kürdistan ulusal kurtuluş hareketine diplomasi kanallarını çok daha fazla açtığı hiç kimsenin inkar edemeyeceği bir gerçektir.

Kısaca özetlemeye çalıştığımız bu hususlar, ateşkes girişiminin daha ilk anda ortaya çıkardığı siyasal sonuçlardır. Bu siyasal kazanımlarla Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin çok ileri bir düzeyde seyredeceği açıktır.

Ateşkes ve Türkiye solu

Ateşkes girişimini en çok Türkiye solunun anlaması ve değer biçmesi gerekirken, tersine en anlamaz sesler de buradan yükseliyor. Türkiye'nin açık bir gerçeği şu: Sağcısı-solcusu, egemeni-ezileni kendine göre bir tekerleme tutturmuş ve yetmiş yıldır bunu tekrarlayıp duruyor. Kendilerini hapsoldukları bu tekerlemelerin içinden bir çıkarıp da sağa sola bakmıyorlar, hangi yolu katettiklerini ve nereye gitmek istediklerini bir türlü görmüyorlar. Bu durum en çok da sol çevrelerde yaşanıyor. Bazı insanlar delikanlılıklarında ezberledikleri bazı formülleri ölünceye kadar dua eder gibi tekrarlayıp duruyorlar ve bunun adına da sosyalist mücadele deniliyor. Çok açık ki böyle olmaz, sosyalizm mücadelesi böyle yürütülmez. Bilimsel sosyalizm, somut şartların somut tahlili demektir. Devrim mücadelesi dümdüz değildir; sadece bol bol devrim sözü edilerek veya bir yöntemle sonuna kadar yürünerek devrim yapılamaz. Bu durumun artık aşılması gerekiyor. PKK'nin ateşkes denemesi Türkiye'de çok önemli bir etkiye yol açmış ve önemli gelişmeler yaratmış bulunuyor. Bunun anlaşılması ve halk lehine gerektiği gibi değerlendirilmesi gerekiyor.

Ateşkes girişimi karşısında Türkiye solu denilen çevrelerden farklı yaklaşımların geliştiği görülüyor. Bu yaklaşımları üç grupta toplamak mümkündür. Birinci grup, ateşkes denemesini olumlu ve doğruya yakın değerlendiren, ateşkesi ve yol açtığı sonuçları anlamaya ve tavır belirlemeye çalışan yaklaşımlar oluyor. Buna devrimci yaklaşım da denilebilir. Bunlar, en azından mevcut politik olayı anlamaya ve değerlendirmeye çalışıyorlar. Kendileri fazla bir şey yapamasalar da, gerçeği ve gelişmeleri inkar etmiyorlar, PKK'nin yarattığı devrimci gelişmelere bir değer biçiyorlar. Ama çoğunlukla karamsar ve endişeli bir tavır sergiliyorlar, mevcut girişimi oldukça riskli buluyorlar. Ateşkes girişiminin riski yok mu? Kuşkusuz var ve hem de çok. Fakat risk üstlenmeden de politik mücadele yürütülemiyor ve politik gelişme sağlanamıyor. Bugünkü ateşkes girişimi, 15 Ağusto 1984'te bir avuç insanı Türk ordusunun karşısına çıkarmaktan daha mı riskli? Belki sorumluluğu daha ağırdır, fakat daha riskli değildir. Açık ki devrimci gelişme risk üstlenmekle ve daha sonra da gereken duyarlılığı ve çabayı göstermekle yaratılıyor. Bugünkü risk açısından da durum böyledir. Hepimiz görevlerimizi sağlam bir biçimde yerine getirirsek, özellikle Türkiye devrimciliği görevlerine daha iyi sahip çıkarsa, bu riski ortadan kaldırabilir ve mevcut süreci önemli bir devrimci gelişmeyle ilerletebiliriz.

İkinci grup, birincinin tam tersi oluyor. Yani bunlar dürüst değildir, söyledikleri de bir eleştiri değildir. Bunlara göre, ateşkes kararı demokratik olmayan yöntemlerle alınmış, Apo kararını örgüte dayatmış! Yine, PKK artık taraf olmaktan çıkmış, büyük güçler arasındaki mücadelede rol dayatılan bir örgüt haline gelmiş! Vs. vs. Çok açık ki, bunların derdi siyasal olayları anlamak ve değerlendirmek değil. Bunların gözü PKK'nin içinde ve özellikle de Başkan APO'nun üzerinde. Bunlar, bu söylediklerini İsmet Sezgin'den aldıklarını da belirtiyorlar. Yani teorisyenleri İsmet Sezgin oluyor. Bunlar, bu söyledikleri ile birlikte PKK ve ERNK bayrakları taşıyan kitlelerin resmini kullanacak ve C. Talabani'yi kötülemek için S. Abdurrahman'a ve M. Barzani'ye sarılacak kadar da zavallıdırlar. Oysa Kürdistan'daki kişilikleri halk çok iyi tanıyor ve bunlar Kürdistan olayıyla PKK tarafından tanışmış bulunuyorlar. Bunların ateşkes karşısındaki tutumları, köy korucularının tutumlarına benziyor. Köy korucuları, insan kanı karşılığında TC'den aldıkları paranın kesilebileceğinden nasıl korku ve acı duyuyorlarsa, bunlar da PKK'nin yarattığı devrimci değerlerin üzerine konamamış olmaktan aynı acıyı duyuyorlar. Böylece niyetleri daha iyi ortaya çıkıyor. Bunların ortak bir özellikleri daha var: Hepsi de üst yönetimlerine inkarcı Kürtlerin çöreklenmiş olduğu grup veya örgütler oluyor. Dünyada inkarcı Kürtler kadar tehlikeli bir tip yoktur. Bunlar, Kürtlerin yüzkarası oldukları gibi, Türkiye devrimci hareketinin başına da bela olmuşlardır. Türkiye devrimci hareketinin bunları içinden atması, doğru bir gelişme rotası tutturabilmek için artık bir zorunluluk haline gelmiştir.

Bu iki grubun arasında bir üçüncüsü yer alıyor. Bunlar ateşkesi değerlendirmek ve PKK'yi eleştirmek istiyorlar, fakat değerlendirme ve eleştirileri gerçeği yansıtmıyor. Çünkü değerlendirme ve eleştirilerini, yaşamda olan olgular üzerinde değil, kendilerince olduğunu varsaydıkları hükümler üzerinde yapıyorlar. Bu nedenle, yazdıkları kendi içinde tutarlı olabiliyor, fakat gerçekle bir ilişkisi bulunmuyor, sadece kendi hayalleri üzerinde yapılan bir tartışma oluyor. Bunlar, mevcut gelişmeyi uzlaşmacılık ve sağcılık olarak görüyorlar, tehlikeli nokta ve yol ayrımı olarak ifade ediyorlar. Bunlara göre, taktik hatalar yapılıyor, çizginin revizyonu var, reformizmin çıkmaz yollarına giriliyor, bağımsızlıktan açıkça vazgeçiliyor, devrimci silahlı mücadele geriye itiliyor, stratejik hedeften taviz veriliyor, taktik ateşkes değil silah bırakma gerçekleşiyor, vs. vs. Bu yargılara ise, şartlı ateşkes denemesi ile YNK ve PSK güçleriyle yapılan ittifak sonucu varıyorlar. Öyle görülüyor ki, bunlar PKK'nin çizgisini belki PKK'den daha iyi biliyorlar. Bunlara göre, hiç uzlaşma ve ateşkes olmayacak, tek bir yöntemle sonuna kadar dümdüz gidilecek. Birkaç adım ileri atmak için bir adım geri çekilmek veya bir süre güçleri toparlamak olmaz! Bu, politika ve taktik alanına girmeyen ve sadece ideolojik düzeyde kalan solculuğun yaklaşımı oluyor. Kaldı ki, PKK bir adım geri de atmıyor, mevcut ateşkes denemesiyle çok güçlü bir siyasal hamle yapmış bulunuyor. Gerçek bu ve herkes de bunu böyle kabul ediyor.

Bu dostlarımız gerçekleri açıkça tahrif ediyorlar ve fena halde yanılıyorlar. Kendilerini, Türkiye'de çok yaygın olan PKK'yi eleştirme hastalığına kaptırmış görünüyorlar. PKK, programından ve bağımsızlıktan vazgeçtiğini hiçbir yerde söylemedi ve bu arkadaşlar merak da etmesinler, hiçbir zaman vazgeçmez de. PSK ile imzalanan protokolden bu sonuç asla çıkarılamaz. O bir ittifak protokolüdür ve kuşkusuz PKK programından farklı olacaktır. PKK, kendisiyle aynı programa sahip olanlarla ittifak yapmaz veya cephe kurmaz, onlarla örgütsel birlik, parti birliği yapar. Fakat pratiğinde ittifak ve cephe bulunmayan Türk solcuğunun bunu anlaması elbette zordur. Şunu da belirtelim; PSK ile imzalanan protokol hayata geçse de geçmese de PKK kendi programından vazgeçmez; bunlarla kendi programını hayata geçirmek için çalışır, mücadele eder ve ancak kendi programı gerçekleştikten sonra yeni program oluşturur. Bu açıdan, PKK'nin bağımsızlıktan vazgeçtiği, stratejik hedeflerden taviz verdiği savları tam bir hayaldir. Şu iddia da bir hayaldir: PKK, hiçbir zaman bağımsızlık olayını ayrı devletle özdeşleştirmemiş ve ayrı devlet denilen olayı mutlaklaştırmamıştır. PKK'nin devlete tapınma ve devleti yüceltme gibi bir anlayışı yoktur. Bu anlayış, sağı ve soluyla daha çok Türklerde vardır. Bu açıdan, PKK'nin şimdiye kadar bağımsızlığı ayrı devletle özdeşleştirdiği ve ayrı devleti mutlaklaştırdığı iddiasını bu arkadaşlarımızın kanıtlamasına imkan yoktur. Fakat, elbette Kürtlerin kendi yönetimleri olacak ve kendi kendilerini yöneteceklerdir.

PKK'nin usta bir taktikçi olduğunu tüm emperyalistler ve Türk sömürgecileri açıkça kabul ediyorlar. Yarattığı devrimci gelişmeler de bunu açıkça gösteriyor. Fakat Türkiye soluna göre ise, PKK sürekli taktik hata yapıyor. Bu tür savların gerçeklerden ne kadar uzak olduğu açıktır. Nitekim ateşkes girişiminin yarattığı siyasal gelişmeler de bunu doğruluyor. PKK'nin silahlı mücadeleyi geriye ittiği, hatta silah bıraktığı savları da, taktikler sorununda olduğu gibi temelsiz. Ortada henüz bir ateşkes girişimi var ve bunun yarınının ne olacağı da belirsiz. Herhalde bu arkadaşlar ateşkesin ne demek olduğunu biliyorlardır. Durum somut olarak şöyle: Dokuz yıllık savaş karşı-devrim cephesini tam bir çıkmazla yüz yüze getirmiş ve devrim cephesini de yeni bir dönemin eşiğine dayamış. Bu savaş dönemine girilince, savaşın düzeyi çok yükselecek, savaş Türkiye'ye de yayılacak ve çok kanlı bir dönem yaşanacak. PKK bunun hazırlıklarını yapmış, gerekirse bu adımı atmakta tam bir kararlılığa sahip. Fakat, bu adımı atmadan önce, bir ateşkes girişimi yapıyor ve mevcut siyasal sorunların böyle kanlı bir süreç yaşanmadan çözüm olanaklarını araştırıyor. Peki bu gerçekleşirse kötü mü olur? Biz, kan akıtmanın sevdalısı mıyız? Savaşı, siyasal mücadelenin ve siyasal çözümün bir aracı olarak görmüyor muyuz? Siyasal mücadele yolları açılırsa bu daha iyi değil mi? Eğer savaş gerekirse, herkesten çok savaşa hazır olan güç PKK değil mi? PKK'yi eleştiren arkadaşlarımız, eğer savaşa bu kadar tutkunlarsa, şimdiye kadar hangi savaşı yaptılar, ne kadar güç örgütlediler ve savaşa ne kadar hazırlar? Yoksa Türkiye'de ordu kuracak kadar insan mı yok? Gerçekler işte bu kadar açık. PKK'nin silahlı mücadeleyi geriye ittiği ve silah bıraktığı sözleri, sahiplerinin hayalleri olmaktan öteye bir değer taşımıyor. Bu arkadaşların fazla kaygılanmamaları için şunu da belirtelim: Kürdistan'da silahlanmış olan gerilla hiçbir zaman silah bırakmaz; bazı çözümler gelişse, bir federasyonlaşma şekillense ve hatta Kürdistan ayrı bir devlet olsa yine bırakmaz. Dünyanın bütün toplumları silahlı güçlerini terhis etmedikçe, Kürt halkının kendi savunma güçlerini dağıtacağını hiç kimse beklememelidir. Kürt halkı ve PKK, kendi savunmasını cellatlarının eline bırakmayacağını ve savunma gücüne sahip olması gerektiğini çok iyi öğrenmiş bir durumda bulunuyor.

Bu arkadaşlarımız, PKK'nin, PSK, YNK ve diğer Kürt örgütleriyle ilişki ve ittifaklarını da eleştiriyorlar. Kısaca Kürdistan ulusal güçlerinin ulusal kurtuluş çizgisinde cepheleşmesine karşı çıkıyorlar. Peki, ulusal güçlerin kurtuluş çizgisinde birliği neden kötü olsun? Kürdistan cephesini güçlendiren bu durum, hem düşman cephesini zayıflatıp hem de Türkiye devrimci ortamına önemli bir katkı sunmuyor mu? Dünyadaki bütün ulusal kurtuluş hareketleri, ulusal güçlerin en geniş düzeyde birliğini yaratmayı esas almıyor mu? Dünyada bunun tersi bir örneğin varlığını gösterebilirler mi? PKK, bu güçlere mücadele olanağı yaratmak, bu güçleri doğru kurtuluş çizgisine ve etkin mücadeleye çekmek istiyor; bu mu kötü? Kaldı ki bu güçler, TC'nin savaşının geliştiği koşullarda kendi çizgilerini gözden geçireceklerini ve silahlı mücadeleye girişeceklerini açıklıyorlar. Bu mu PKK'nin "çizgisini revizyona uğratması" oluyor? Öyle anlaşılıyor ki, bu arkadaşlar, özel savaş propagandisti İsmet Sezgin'in etkisinde pek fazla kalıyorlar. Ve işin daha kötüsü, onun propagandalarını esas alma eğilimini gösteriyorlar.

Bir de PKK-PSK protokolü var eleştiri konusu olan. Ortada henüz öyle bir durum yok ama, bu protokolün pratikte gerçekleştiğini varsayalım. Peki bu ne anlama gelir? Bunun, Türkiye siyasal sisteminin bütünüyle yeniden yapılanacağı, şimdikine göre çok ileri düzeyde bir demokratik ortamın şekilleneceği anlamına geldiği çok açıktır. Kürdistan sorununun kalıcı bir çözüme kavuşturulmasının değil, sadece adının resmiyete girmesinin bile Türkiye'de çok büyük değişikliklere ve demokratik gelişmelere yol açacağı açıktır. Peki böyle bir gelişmenin olması kötü müdür? Öyle bir ortam, sosyalist mücadele açısından bugünkünden daha olanaksız ve daha kötü mü olur? Kötü olacağını ancak deliler ileri sürebilir. Mademki bu arkadaşlar, bu tür işleri o kadar kötü görüyorlar, o zaman niçin legal dergi ve gazeteler çıkarıyorlar? Acaba böyle dergi ve gazete çıkarmak bu anlama gelmiyor mu, bu iş yasal çerçevede ve reformistçe olmuyor mu? Demek ki, PKK'nin yarattığı siyasal gelişmeleri iyi anlamak ve PKK'yi eleştirme hastalığından kurtularak, mevcut gelişmelere omuz vermek gerekiyor. PKK, defalardır Türkiye'de bir muhatap aradığını ilan ediyor. Akıllı davranıp da böyle muhatap haline gelecek bir güç olmak gerekiyor.

Türkiye solunun bazı hastalıklardan kurtulması, artık kendini şiddetle dayatan bir zorunluluk haline gelmiş bulunuyor. Türkiye solu, Kürtlere hükmetme anlayışından artık kesin olarak vazgeçmelidir. Yarattıkları grupçuluk ve tekkecilikle Türkiye devrimci hareketinin başına bela olan inkarcıları saflarından kesinlikle atmalıdır. Türkiye solu, PKK ve Kürdistan cephesi ile ilişkisizlik içinde Türkiye'de devrimci gelişme yaratamayacağını artık kesinlikle anlamalıdır. Gelişmelerin yarattığı objektif durum bunu ortaya çıkarmış bulunuyor. Böyle ilişkisizlik ve ittifaksızlık içinde yürütülecek çabaların ciddi bir sonuç vermeyeceği ve hatta objektif olarak devrim karşıtlarına hizmet edeceği açıktır ve birçok pratik de bunu doğruluyor.

Ateşkes girişimiyle geliştirilen siyasal hamle, Türkiye soluna zarar vermek bir yana, onun için çok önemli



Devamı 25. sayfada

"ÖZGÜRLÜK KUVVETİ OLAN GERİLLA, BARIŞIN TEMİNATIDIR"

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın gerçekleştirdiği ikinci basın toplantısına, Kürdistan Yurtseverler Birliği -YNK- Lideri Celal TALABANİ, Kürdistan Sosyalist Partisi Genel Sekreteri Kemal BURKAY, Kürdistan Demokratik Partisi -Hevgırtın- Başkanı Hemreş REŞO ve HEP Genel Başkanı Ahmet TÜRK katıldılar. Dört parti liderinin katılımıyla gerçekleşen basın toplantısına çok sayıda basın mensubu ve PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşla görüşmeye giden misafirler de katıldılar. İçinde bulunduğumuz sürecin önemini dikkate alarak, basın toplantısı metnini olduğu gibi yayınlıyoruz.

Abdullah ÖCALAN: Değerli basın mensupları, öncelikle hoşgeldiniz diyorum. Başta Türkiye ve Kürdistan kamuoyu olmak üzere, birçok uluslararası ve Kürdistanlı yurtsever güçlerin yoğun ilgisi ve dayanışması altında, bundan yaklaşık bir ay önce ilan ettiğimiz ateşkes sorununa ilişkin, tekrar sizinle karşılaşmaktan, bazı açıklamalar yapmaktan memnunluk duyuyorum.

Her şeyden önce bu ateşkes girişimi önemli tarihi sonuçlara yol açmış bulunmaktadır. İlan ettiğimiz ateşkes, yeni bir süreci başlatmıştır. Bizden istenilen, bu sürecin biraz daha derinleştirilmesidir. Hiç şüphesiz sorumluluklarımız ağırdır. Kürt halkı tarihin en zor döneminden geçmektedir. Kürt halkı, tek taraflı olarak ağır baskılar altındadır ve soykırıma dek bu baskılar sürüp gitmektedir. Bizim öyle kendiliğinden ateş etme gibi bir durumumuz yoktu. Tüm yaptığımız, ulusal varlığımız için özgür gelişme yollarını açmaktı. Bu konuda bir imkan elde etmekti. Bu anlamda, bize başka bir yol bırakılmadığı için, biz silahlı mücadeleyi başlattık ve bu aşamaya kadar getirdik. Kürt meselesi esas itibariyle bir Kürt-Türk meselesidir. Mücadelemiz, Türk kamuoyunu ve Türk resmi çevrelerini Kürt kimliğini kabul ettirme noktasına gelmiştir. Kürt varlığını tanımakta ve kendisini sorunu çözmeye zorunlu görmektedir. Bu anlamda, bizden de ortamın sakinleştirilmesini istemektedir. Özellikle kamuoyu, bu konuda çok daha artan bir istekle beklemektedir. Biz iyi niyetimizi gösterdik ve bu başarılı oldu. Özellikle Newroz sürecinde tek bir fişek atılmadı ve bu bir aylık sürede tek bir asker bile vurulmadı. Fakat Türk özel savaş birlikleri operasyonları kesintisiz sürdürdüler. 30 gerilla ve 11 kişi de halktan olmak üzere, toplam 41 kişiyi katlettiler. Buna rağmen biz ateşkese mükemmel karşılık verdik.

Şimdiki görüşümüzü açıklıyoruz: Biz sürecin daha da derinleştirilmesinden yanayız. Bazı koşullarla ateşkesin ikinci bir açıklamaya kadar süresiz uzatılabileceğini belirtiyoruz. Bunun koşullarını belirtiyorum. Ateşkes her şeyden önce tek taraflı olamaz. Bunun için imha amaçlı operasyonlar durdurulmalıdır. Halk üzerindeki yoğun baskı, tutuklamalara ve faili meçhul cinayetlere son verilmelidir. Ateşkes için kısaca bunları belirtiyorum. Eğer operasyonlara sınırsız devam edilirse, -tabii ister üç günde olur, ister üç ayda olur- biz de kendi savunma hakkımızı en etkili bir biçimde kullanacağız. Birinci olarak bu hususu belirtiyorum. Dağdaki gerillanın indirilmesine ilişkin, hükümetin bazı istemleri vardır. Dağdaki kuvvetler, siyasi amaçlar için her şeylerini ortaya koyarak dağda durmaktadırlar. Ulusal varlık ve özgür çözüm yolu için oradadırlar. Eğer bu amaçlar yerine getirilirse, inandırıcı bir biçimde bunun gerekleri yerine getirilir ve koşulları hazırlanırsa, dağdaki silahlı güçler meselesi hal yoluna rahatlıkla girebilir. Bu açıdan, dağdakilere ilişkin herhangi bir sorun yoktur. İkinci olarak, bu ateşkes süresi boyunca bazı acil taleplerimiz vardır. En başta operasyonların durdurulmasından bahsettim. Yalnız gerillaya yönelik değil, halka yönelik olarak da operasyonlar durdurulmalıdır. Üçüncüsü genel bir af çıkarılmalıdır. Biz kendimizi suçlu olarak kabul etmiyoruz, ama tutukluların serbest bırakılmasını beklemekteyiz. Yine kültürel bazı hakların uygulamaya geçirilmesini de bekliyoruz. Bunlar özgür basın-yayın haklarıdır. Kürtçe radyo, televizyon, gazete, kitap çıkarma vb. Kısaca, Kürt diline serbestlik tanınmalıdır. Köylerinden kopartılan halkın tekrar gelip köylerine yerleştirilmesi ve zararlarının ödenmesini istiyoruz. Bu arada Olağanüstü Hal yönetiminin kaldırılmasını bekliyoruz. Köy koruculuğunun lağvedilmesini istiyoruz. Köy korucularına, biz de çözüme katkı olsun diye bir af ilan ediyoruz. Yani eğer silahlarını bırakırlarsa onlara dokunmayacağız. Kürt örgütlerine legalite tanınmasını istiyoruz. Serbest örgütlenme ve politika yapma hakkının verilmesi şarttır. Kısaca, acil olarak bunlar, yerine getirilmesi gereken ve ortamı daha da yumuşatacak olan beklentilerdir.

Bundan sonra atılması gereken ikinci bir adım ise, kabul edilen Kürt kimliğinin yasallaştırılmasıdır. Bu hem anayasaya ve hem de yasalara gerektiği biçimde yansımalıdır. Yine bütün bunlar, demokratik bir federasyon yolunda adımlar anlamına da gelmektedir. Bu tip tartışmalara da saygılı olunmasını, ortamın açık tutulmasını istiyoruz.

Kısaca, benim dile getirmek istediğim hususlar bunlardır. İnanıyorum ki, Kürt-Türk ilişkilerinde baskı döneminin yerine, ulusal gerçeğe, kimliğe saygılı ve özgür tartışmayla birlikte çözüm yollarına barışçıl bir biçimde, yine demokratik bir yöntemle çıkış imkanı doğmuştur veya en azından buna inanmak isteriz. Bin yıllık ortak bir tarih vardır. Kürtler, Türklere çok hizmet etmişlerdir. Ve hatta ilişkilerini kardeş olarak değerlendirirler. Fakat gerçekten biz, bu ortaklıktan çok zarar görmüş bir halkız. Bu zarardan dönülmesini istiyoruz. Kardeşlere yaraşır bir düzenin geliştirilmesini istiyoruz. Bu nedenle, ne pahasına olursa olsun biz, ayrılık diye bir koşul dayatmıyoruz. Ama özgür ve eşit koşullarda birliğe de gerçekten ortam açılmalıdır. Bunu hem devlet kesimlerinden beklemekteyiz ve hem de daha çok Türkiye halkının bu konuda demokratik yaklaşımını ve baskısını geliştirmesini bekliyoruz. Esas itibariyle çözüm gücü halkın kendisidir. Türk halkına da ve onun demokratik temsilcilerine de çok görevler düşmektedir. Ayrıca seçkin bir demokratik işlevi gören basına da önemli görevler düşmektedir. Ben bu geçen bir aylık dönem içinde basının oldukça yararlı bir işlev gördüğüne inanıyorum ve huzurunuzda sizlere teşekkür ediyorum. Bu sürecin derinleştirilmesine de hepinizin katkılarını beklemekteyiz. Yeniden hepinize teşekkürlerimi belirtiyorum.

Misafirlerimizi tanıştıralım. Sanıyorum tanıdığınız için ben söyleyemedim. Kardeşimiz Ahmet Türk, HEP Genel Başkanı'dır. Bizi bu barış sürecine ilişkin olarak ziyaret etmek istemişlerdir. Amaçları, gerçekten bu ateşkesle birlikte barış sürecinin ve yine siyasi çözüm yollarının araştırılması ve bu konuda katkılarının sonulması temelindedir. Ben bu vesileyle huzurunuzda kendilerine tekrar bu dost adımdır diyorum, ayrıca bu sürece ilişkin katkılarını bekliyorum.

Toplantımıza katılan Kürdistan Sosyalist Partisi'nin değerli Genel Sekreteri Kemal Burkay yoldaştır. Kendilerine de huzurunuzda hoş geldiniz diyorum ve sürece ilişkin katkılarının çok değerli olduğunu belirtiyorum.

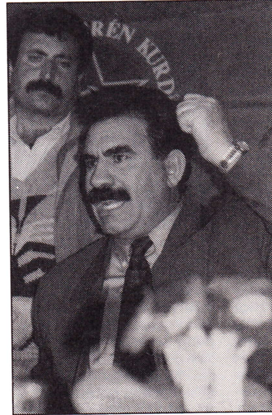
Mam Celal Talabani'yi zaten tanıyorsunuz.

Hemreş Reşo yoldaş, Kürdistan Demokratik Partisi -Hevgırtın- Genel Başkanı'dır. O da bizim birlik çalışmalarımıza katılmıştır. Bu sürece ilişkin onların da katkısını oldukça değerli bulmaktayız ve kendilerine teşekkür etmekteyiz.

Celal TALABANİ: (İngilizce konuştu.)

Ahmet TÜRK: Değerli basın mensupları!

Ülkemizdeki gelişmeler hepimizi çok yakından ilgilendirmektedir. Kürt halkı tarih boyunca şiddet ve baskıyla karşı karşıya kalmıştır. Baskının ve şiddetin olmadığı bir dünya istiyoruz. Kürt halkının kendini özgürce ifade edebileceği bir Türkiye istiyoruz. Bizim siyasi parti olarak halkımıza karşı çok önemli sorumluluğumuz vardır. Hem siyasi parti olarak ve hem de bu halkın bir unsuru olarak bizim amacımız, özlemimiz, Kürt halkını, tüm demokratik haklarını kullanabileceği saygın bir noktaya getirmektir. Baskı ve şiddetten arındırılmış bir dünya istiyoruz. O özgür dünya içinde Kürt halkının özgürlüğünü istiyoruz. Bu özgürlük anlayışımızın karşısı olan anlayışın bitmesini temenni ediyor ve diliyoruz.



Bugün barışçıl anlayışların öne çıktığı bir dönemi yaşıyoruz. Amacımız barışın sürekli olmasıdır. Çünkü, inanıyoruz ki, barış egemen olduğu zaman Türk halkı da, Kürt halkı da daha mutlu olacaktır. Bu Kürt-Türk halkının yararına olacak, Türkiye'yi de saygın bir noktaya getirecektir. Biz bu dönemde böyle bir anlayışın ortaya çıkması için, olabildiğince çaba gösterdik. Amacımız bu ortamın sürekli olmasıdır. Tüm ilgililere sesleniyoruz! Hem devlete, hem PKK'ye: Barışı öne çıkaralım, barış için elimizi uzatalım, barış içinde bir dünya kuralım diyorum. Sayın Öcalan'a bir kalem hediye ettim. Bunun bir amacı var: Silahlar sussun, kalemler konuşsun diye. Barış insanımızı, halkımızı mutlu ediyor, bu mutluluğu hak etmiştir. İnanıyorum herkes duyarlılık gösterecektir.

Kemal BURKAY: Çok değerli basın mensupları!

Ben, Sayın Öcalan'ın ateşkesi yeniden uzatmasını memnuniyetle karşılıyorum ve bu konudaki cesaretinden dolayı kendilerini destekliyoruz.

Gelişmelere ilişkin görüşlerimi ben son günlerde zaman zaman aktardım kamuoyuna. Bu toplantı nedeniyle kısaca birkaç söz daha söylemek istiyorum: Bana göre bu tarihi bir fırsattır. Kürt halkı ve Türk halkı bakımından bir barış dönemi başlayabilir ve yüzyıldan fazla bir süredir devam eden bu yara gerçekten sarılabilir. Her iki taraf açısından da böylesine olumlu bir fırsat ortaya çıkmıştır ve bunun kaçırılmaması gerekir. Bize göre, bu konuda en önemli sorumluluklar Türk devletine düşer. Yine bize göre her iki halk eşitlik temelinde bir arada yaşayabilir. Bunun için ülkenin gerçeğine uygun olarak, ülkenin politik yaşamı, kültürel yaşamı ve yönetsel-idari yaşamı yeniden düzenlenmelidir. Bunun esaslarını Sayın Öcalan ile birlikte daha önce yayınladığımız protokolde ortaya koyduk. Öncelikle barışçıl ve demokratik bir çözüm için yolun açılması gerekiyor. Bunun için acil istemlerimiz üç ana noktada toplanıyor. Şiddetin karşılıklı olarak durması gerekiyor. Ki bir taraf ateş kestiğine göre, şimdi şiddetin tamamen durması için Türk tarafının da adım atması gerekiyor. Çünkü tek taraflı olarak çok uzun zaman ateşkes olanaksızdır. Gerekli zorunlu demokratik adımların atılması gerekiyor. Bunun için herkesi kapsayacak bir genel af, tüm siyasi partilerin serbest olması, tüm Kürt partilerinin, -yani bizim partimizin, PKK'nin ve öteki kardeş partilerinin tümünün- serbest olacağı bir demokratik ortamın gerçekleştirilmesi ve Kürt dili, kültürü üzerinde bugünkü ağır baskıların kaldırılması, Kürtçe'nin eğitim alanında, yayın planında, resmi işlemlerde özgürleşmesi şarttır. Bu acil istemler çağımızın ve günümüzün gelişmeleri göz önüne alındığı zaman çok azami istemler değildir, gerçekçi istemlerdir. Bu bakımdan biz, Türk hükümetini de gerçekçi olmaya, cesaretli olmaya ve çağdaş adımlar atmaya çağırıyoruz. Barış ve demokrasi için bu fırsatı kaçırmayalım. Son olarak söylemek istediğim bu. Teşekkür ederim.

Hemreş REŞO: Uzun yıllar Türkiye'den ayrıldığım için benim Türkçem yeterli olmayabilir.

Sayın basın mensupları!

Gördüğünüz gibi, PKK Genel Sekreteri Sayın Abdullah Öcalan, bu barış sürecinin daha iyi yerine getirilebilmesi için, Türk devletine fırsat tanıyabilmesi için, bu barış sürecini bir kez daha uzatmış bulunmaktadır. Biz, Hevgırtın -Kürdistan Demokratik Partisi- olarak, bu barış sürecine elimizden geldiği kadar destekte bulunmak istiyoruz. Partimizin amaçlarından birisi de budur. Partimiz demokratik çalışmalar yürütmek için kurulmuştur. Barışçıl ve demokratik yoldan Kürt halkının ulusal ve demokratik haklarını elde etmek için çalışmaktadır. Ama bunun tek taraflı olmayacağı da bellidir. Biz, hiçbirimiz, diğer Kürt partilerinin hiçbiri kendi istekleriyle illegaliteye çekilmemiştir. Mevcut anayasa, kanunlar, hatta siyasi parti kanunu buna yol açmaktadır. Türkiye'de demokrasinin gerçekleşebilmesi için, Kürt ulusal ve demokratik haklarının tanınması gerekiyor. Bunun tüm Türkiye halklarına daha iyi günler getireceğine inanıyoruz. Özellikle Türk halkının, demokrasinin gelmesine yardımcı olacağına inanıyoruz. Arkadaşların da belirttiği gibi, bu anayasal değişikliklerin olması ve Kürt kimliğinin bu anayasaya götürülmesi gerekiyor. Bu aslında, Lozan'da İsmet İnönü'nün söylediği gibi, Kürt ve Türk halkı, Türkiye'deki iki asli unsurdur. Demirel hükümetinin başa geçmesinden sonra açıkladığı Kürt realitesini tanıma sözü şimdiye kadar yerine getirilmemiştir. Bence Türk parlamentosu 500 günlük hesaplaşmada bunu da nazari itibara alarak, bunun üzerinde de münakaşa etmelidir. Biz açılan bu süreci candan destekliyoruz. Basının büyük rolünün olduğunu biliyoruz. Hepinize teşekkürler.

Abdullah ÖCALAN: Şimdi kısa sorularınızı bekliyoruz, istediğiniz kişiye sorabilirsiniz.

(Sorular, ses kayıt cihazlarından uzak sorulduğu için anlaşılamadı. Bu yüzden soruları atlayarak sadece cevapları yayınlıyoruz...)

Soru...

Adullah ÖCALAN: Kesin bir tarih yok. Barış koşulları az çok belirgin bir biçimde söylenmiştir. Eğer bu koşullara uyulursa bir süre daha devam eder. Yok eğer bu süreç suistimal edilirse yani kötü kullanılırsa kamuoyunun ve hatta birçok hükümet çevrelerinin de beklemediği anormal bir biçimde katliamlar, her türlü operasyonlar, tutuklamalar geliştirilirse, tabii ki bu işlemez, atıl kalır, süreç anlamını yitirir ve biz de normal mücadele sürecimizi daha da geliştirerek, hatta daha da çok yoğunlaştırarak devam ettireceğiz. Bu vesileyle

şunu belirteyim: Bizim gerilla epey hazırlık yapmıştır. 10 bin civarında gerilla fedai gibi her türlü göreve hazır beklemektedir. Ben bu basın toplantısına girmeden önce bütün karargahlarla konuştum, tamamen emirleri beklemektedirler. Barış isteniyorsa bu çerçevede, savaş isteniyorsa yine bu çerçevede gelişecektir. Sürece tamamen uyuyorlar, onu belirtmek istiyorum. Ve hepsi de özellikle savaşı geliştirebilecek düzeydedir. Hatta mevcut hazırlık düzeyimiz şimdiye kadar yürüttüğümüz dokuz yıllık savaşın bilançosunu bir yılda ortaya çıkarabilecek düzeyde dir. Bunu bir tehdit olarak söylemiyorum. PKK'nin zayıfladığı, işte son Güney Savaşı'nda, operasyonlarda önemli gücünü yitirdiği, dolayısıyla bu nedenle ateşkesi kabul ettiği tarzındaki değerlendirmeler kesinlikle doğru değildir. İlk defa derli-toplu bir savaşa hazırlığı, biz bu senenin bahar döneminde başarmış bulunuyoruz. Bunu özenle belirtiyorum. Bunu, kamuoyunun da ve siz basının da özenle bilmesini istiyorum. Gerçekten bu savaşı daha da derinleştirirlerse, şimdiye kadar 5000 kişi mi gitti, bu yılki bilanço 10.000'den aşağı olmayacak. Bunun da özenle bilinmesini istiyorum. Ateşkes, gerçekten bir yıl sonra da gündeme girebilir. Fakat o zaman onbinlerce insan boşuna ölmüş olur. Biz bu onbinlerce insanın boşa ölmesini önlemek istiyoruz. İki yıl sonra gelecek barış yerine, şimdiden bu barış sürecini, birbirlerine fazla zarar vermeden, "biz askeri olarak çok güçlüyüz" tehditlerine ve saldırılarına başvurmadan gerçekleştirmek istiyoruz. Bütün iyi niyetimiz bunun içindir. Umarız hükümet anlar, kamuoyu anlar, herkes üzerine düşeni yapar.

Soru: ...

Abdullah ÖCALAN: Birinci ateşkesin olumlu geçtiğine inanıyorum. Özellikle Türkiye kamuoyu başta olmak üzere, Kürdistan halkı, uluslararası hükümet çevreleri, çeşitli demokratik çevreler, bu sürecin devam ettirilmesini, fırsat tanınmasını ve bir de çözüm için biraz daha koşulların olgunlaştırılmasını istediler. Hatta hükümet de bu konuda dolaylı da olsa, biraz daha devam ederse hayırlı gelişmelerin olabileceğine dair bazı işaretler verdi. Biz bunları yeterli gördük, olumlu bulduk. Dolayısıyla bu biçimde uzatmaya karar verdik.

Soru: ...

Abdullah ÖCALAN: Dikkat edilirse kendileri basına çeşitli açıklamalar yaptılar. Sayın Mam Celal'in Ankara ziyareti vardır. Ankara'da başta Sayın Özal olmak üzere, bütün hükümet ileri gelenleri, parlamento başkanı, bütün siyasi parti başkanları, yine dışişlerinin geniş çevreleri, hatta bazı emniyet ve askeri çevrelerle görüşmeler yapmıştır. Bu görüşmeleri biz önemli bir sinyal olarak değerlendirdik. Özellikle içeriğini fazla açmak istemiyorum. Bunlar Türkiye'nin hemen hemen ağırlıklı siyasal temsilcileridir. İtimat etmek istiyoruz, yani bu sözlerin boş sözler olmadığına inanmak istiyoruz. Bunu ciddiye alırız tabii. Bazı hükümet çevreleri gazetecileri davet etmişlerdi, bazı röportajlar yapmışlardı. Bu vesileyle kendi dilek ve temennilerini belirtmişlerdir. Biz bunlara da değer veriyoruz. Ve bizim açımızdan buna benzer işaretler daha var. Dolayısıyla şimdilik doyurucudur diyoruz.

Soru: ...

Abdullah ÖCALAN: Gerillalar tarihi ulusal amaçlar için dağda bulunmaktadırlar. Onların tarihi ve siyasal amaçları ulusal ve toplumsal niteliklidir. Bu istemler yerine getirilinceye, bu konuda ciddi adımlar ve koşullar inandırıcı bir biçimde ortaya çıkıncaya kadar orada kalacaklardır. Gerilla disipline uyan, oldukça eğitilmiş olan bir güçtür. Sadece savaşta değil, barışta da ve hatta daha da güçlü bir biçimde kendini ayakta tutmasını bilecek bir güçtür. Yani savaş olmadı diye gerilla çözülmez, yozlaşmaz. Tam tersine kendi eğitimlerini, örgütlenmelerini daha da geliştirirler. Ve siyasi amaçların yerine getirilip getirilmediğine göz kulak olurlar, izlerler. Yerine getirilirse güvence olurlar. Yerine getirmezse savaşlarına devam ederler.

Soru: ...

Abdullah ÖCALAN: Hayır, hayır, ne münasebet! Kuzey Irak'takiler (Güney Kürdistan'dakiler) Kuzey Kürdistan'a gideceklerdir. Yol ardına kadar açılmıştır. Sadece denetçi değil, onlar yürütme kuvvetidir. Yani emniyet ve yürütme kuvvetidirler.

Soru: ...

Abdullah ÖCALAN: Gerilla içerde değil ki, onlar için af çıkarılsın. Onlar özgür kuvvetlerdir. Affedilecek bir durumları yoktur. Ayrıca affın sağlanmasının sağlam güvenceleridir.

Soru: ...

Celal TALABANİ: (İngilizce konuştu.)

Soru: ...

Kemal BURKAY: Sorun, benim dönme sorunum değil tek başına. Ben bir partinin başındayım. Yani dönünce serbest politika yapabilecek miyim? Benim partim serbest çalışma yapabilecek mi? Varsayalım ki, bir ressamım ben. Türkiye'ye döneceğim ama, resim yapamayacağım. Bu özgür olarak bir dönme değildir. Ben politikacıyım. Dolayısıyla bu kanallar açılmalıdır. Bu kanallar açılmadığı sürece, benim dönmem bir şey kaydetmez. Fakat onu bile olumlu buluyorum. Gerçekten hükümet legal kanalları açmalıdır. Eğer bizim özgür insanlar olarak dönmemizi istiyorsa... Tabii üç ay sonra tekrar hapse girme veya yurt dışına çıkma zorunda kalacaksam böyle bir istem yetmez tek başına. Bizim de güvenimizde belli zayıflamalar vardır, geçmişi biliyoruz. Türk liderlerinin nasıl böyle "iyi" çağrılarla aldandıklarını biliyoruz. Ciddi adımlar atılmalıdır. İyi niyetli sözler yetmiyor. Eğer gerçekten iyi niyet varsa, bu pratiğe yansımalı, yasalara yansımalıdır. Tek başına bir Kemal Burkay sorunu değildir.

Soru: ...

Abdullah ÖCALAN: Normal siyasi faaliyetler devam edecek. Bu arada belirteyim; bizim birlik çalışmalarımız ilerliyor. Muhtemelen yakında Kuzey Kürdistan için bir cephe ilanı da gerçekleşebilir. Ağırlıklı örgütler siyasi irade birliğiyle müştereke varabilmişlerdir. Kürdistan Ulusal Meclisi konusunda da öneriler geliştirilmektedir. Normal çalışmalar sürdürülmektedir. Yine yasal parti, örneğin HEP, faaliyetlerini sürdürmektedir. Zaten her türlü siyasi çalışmamızı, legal veya illegal olur yaparız. Legal koşulları olan legal yapar, illegal koşulları olan illegal yapar. Yani ateşkes çalışmamıza engel değildir. Bu ateşkesten anlamanız gereken tek husus, biz bir saldırı kuvveti değiliz. Özellikle geçen yıllarda kamuoyunu da biraz zor duruma düşüren, bizi de zor duruma düşüren saldırılara girişmeyeceğiz. Amaçlar için gerekirse 40 yıl da olsa dağda durabileceğiz. Ama acilen diyoruz ki, çok önemli siyasi amaçlarımız vardır. Haklı, bütün dünyanın uygun gördüğü, Türk halkının da çok uygun gördüğü bir kardeşlik için hak istiyoruz. Bunu özellikle basın iyi anlamalıdır. Öyle bir kardeş düşünün ki, kendisinin 300 tane radyosu var, diğerinin bir tane radyosu yok. Kendilerinin milyonlarca kitabı var, bu kardeşin bir tek kitabı yok. Bu kardeş bir türküyü radyoda söyleyemiyor. Böyle kardeşliğe siz inanıyor musunuz? Vicdanınız bunu nasıl kabul ediyor? Bu açıdan üzerine gitmeliyiz. Bu çok mütevazi, asgari istemleri bir an önce bu hükümet yerine getirmeli. Yerine getirmezlerse çok iyi biliyorsunuz ki, zor duruma düşen kendileri olur. Yani biraz insani olarak davransınlar. Israrla "gücümüz var, kuvvetimiz var, ne yaparsanız sizi bastırırız" dememeleri gerekiyor. Kardeşliğin biraz gereklerine saygılı olunmasını istiyoruz. Bunlar sanıyorum, son derece açık hususlardır.

Soru: ...

Abdullah ÖCALAN: İyi değildir. Yakında aktarırlar. İnşallah birlikte radyoları açarız. Birlikte açılmasını istiyorum.

Soru: ...

Abdullah ÖCALAN: Kendileri, sadece burada bizi ziyaret etmeye gelmişler. Hatta şunu da söylediler; onu belirtmemde mazur yok. Söylenmiştir, "Onlar illegaldir, acaba birlikte masada oturursanız bir şey olur mu?" Bir Türk elçisi söylemiştir. Bence anlamsızdır. Yani Kürtler eğer birbirleriyle oturmayacaklarsa, bu onlar için saygısızlık olur. Madem hükümet iyi niyetini göstermek istiyor, bütün Kürtlerin bir araya gelmesinden sevinç duymalıdır, buna saygılı olmalıdır. Kendileri bize protokol getirmemişlerdir. Fakat dost güç olarak görüyoruz. Uygun değil, yani bir legal örgütle illegal örgüt arasında protokol olmaz. Ama dostluk olabilir. Sizlerin de büyük bir kısmı bize dosttur. Beraber fotoğraf çekiyoruz, beraber toplantı halindeyiz. Herhangi bir sakıncasının olacağını sanmıyoruz.

Soru: ...

Abdullah ÖCALAN: Açıklık getireyim; sorunuzu anladım. Köy koruculuğu meselesine Sayın İsmet İmset dokunuyor. Diyor ki, "Güney Kürdistan'da 1991 yılında gerçekleşen ayaklanmaya "cahşlar", yani bir anlamda köy korucuları başlangıç yaptı. Büyük bir ayaklanmaya giriştiler. Acaba Türkiye'nin korucu olarak besledikleri de tehlike arzederler mi?" Belirteyim, bunların önemli bir kısmıyla zaten ilişkiler vardır. Verdikleri para ve silah da biraz bize gelmektedir. Yani bunu hükümet de biliyor. Sayın Celal Talabani'ye "Bizim de haberimiz var" demiş hükümet yetkilileri. Evet, "7000 tanesi PKK'ye çalışıyor" denilmiş. Şimdi bu insanları fazla zorlamamalıyız. Tekrar söylüyorum; bunlar için tamamen bir affetme prosedürünü bir kez daha başlatmışız. Bu ateşkes süresi içinde bunun da değerlendirilmesi gerekir. Hükümetin de, köy koruculuğunu bir an önce kaldırması ve bunları üzerimize sürmemesi gerekiyor. Her iki taraf böyle kolaylık sağlarsa, bunlar da o zor durumdan kurtulmuş olacaklar. Nitekim bunlar çok zor durumdadırlar, çok trajik olaylara yol açmaktadırlar. Ayrıca asayiş gerçekten bunlarla sağlanamıyor, tersine çok çok bozuluyor. Büyük aşiret kavgalarına, yani toplumsal huzursuzluklara da yol açıyorlar. Ağır bir maddi külfettir, verilen para boşa gidiyor. Bu paralarla bir eş almışlarsa ikinci, üçüncü eşe harcıyorlar. Bunlar toplumsal yaraların geliştirilmesidir. Bütün bunlara son vermek açısından, hükümet bir an önce bunları kaldırmalıdır. Dediğim gibi, biz de böyle kolaylık sağlıyoruz. Sanıyorum bu da acil bir taleptir. Olağanüstü Hal'in kaldırılmasıyla birlikte, herhalde onlar da kaldırılır, temennimiz budur.

Soru: ...

Abdullah ÖCALAN: Gayet tabii. Yani çok kötü bir durumları vardır. Bunların devletten aldığı parayı böyle kullandıkları açıktır.

Soru: ...

Celal TALABANİ: (Arapça cevapladı.)

Soru: ...

Abdullah ÖCALAN: Kuzey Kürdistan cephesi eğer teşşekül olursa, sanmıyorum Güney'dekine benzer anlaşmazlıklara düşsün. Gerek uusal, gerekse demokratik taleplerde büyük benzerlik var. Eğer geçmişte buna benzer atılan adımlar başarıya ulaşmadıysa, bunların bazı nedenleri vardır. Objektif koşullar fazla dayatıcı değildi. Yine subjektif düzeyde yanılgılar, yanlışlıklar ileri düzeydeydi. Ama bu kadar büyük gelişmelerden sonra gelinen nokta artık böylesine bir birliğin yürüyebileceğine dair çok kuvvetli nedenler ortaya çıkmaktadır. Herkes bu konuları çok açık olarak vurgulamaktadır. Çok kısa bir görüşmeyle birlikte bu ihtiyacı belirtmektedirler. Yani siyasi iradelerini ortaya koymaktadırlar. Adeta Kendiliğinden fiiliyatta gerçekleşmiş bir husustur. Biz bunun altına sadece imzamızı attık. İnanıyorum yakında gerçekleşir. Çabalar yoğunlaşarak devam ediyor. Güney'deki Kürdistani Cephe ile ilişkilere gelince, dostane gelişecek. Biz onlarla ulusal kongre düzeyinde bir birlik önerisini geliştirmek istiyoruz. Yani bütün Kürdistan çapında, birliğin yasal-resmi ifadesi ulusal kongre platformu olabilir. Bu konuda görüşmeler var, öneriler geliştiriliyor. İkinci bir adım olarak bu düşünülüyor. Birinci adım Kuzey Kürdistan'dır, ikinci adım Güney Kürdistan veya Kürdistan'ın diğer parçalarıdır. Umarım o da yakın bir süre içinde ilerler ve başarma yoluna girer.

Soru: ...

Abdullah ÖCALAN: İstem değil de, biraz önceliği buna vermek istedi. Fakat bunun başında ele alınacak bir mesele olmadığını, bu birlikte oturduğumuz değerli yoldaşlar da ifade ettiler. Bu ancak sürecin sonunda olabilir. Böyle bir mesele tartışılabilir. Yani her zaman söylüyorum; gerilla siyasi amaçlar için, orada bulunan özgürlük kuvvetidir. Siyasi amaçlar yerine getirilmeye çalışılır çalışılmaz, gerilla kendini barış koşullarına göre yeniden düzenleyebilecektir. Hükümetin böyle bir talebi başından beri dayatması işleri çıkmaz sokağa sürmektir. Bu sürecin başlangıcında değil, sürecin olumlu gelişmesiyle birlikte gündeme gelebilecek bir meseledir. Şart, siyasi taleplerin hayata geçirilmesidir. Bu siyasi talepler asgari taleplerdir. Yerine getirilir getirilmez gerillanın yeniden düzenlenmesine başlanabilir veya bir tartışma geliştirilebilir.

Soru: ...

Kemal BURKAY: Biz, ulusal kurtuluş hareketleri bakımından silahı, günah saymıyoruz. Zulüm altındaki, baskı altındaki her halk silah kullanabilir. Bizim görüşümüzdeki fark, silah kullanmanın zamanının olmadığıydı. Ama diğer örgütlerin görüşleri farklı olur. Dolayısıyla bizim bir araya gelmemiz salt o noktayla sınırlı değildir. Biz ateşkes olsun veya olmasın, ondan önce diğer örgütlerle ve başta PKK'yla ilişkilerimizi iyileştirmek istiyorduk. Çağrılarımız vardı. Onlardan da olumlu cevap gelince, böylece aradaki engel kalktı.

Biz hangi noktalarda anlaşabilirsek, o noktalarda anlaşırız ve birlikte yürürüz. Biz bugün de bu barış fırsatının iyi kullanılmasını istiyoruz. Yani öyle ki bir daha savaş olmasın. Bu sorun çözülsün. Biz bunu gerçekten istiyoruz. Ama Türk tarafı eğer bu asgari istemleri karşılamazsa, bu demektir ki, savaş devam eder. Bu demektir ki, savaş durmaz. Bu, "sorunu sırf polis-ordu gücüyle çözeceğim" demektir. Böyle bir durumda biz de eski politikayı sürdüremeyiz. Ben bunu kaç kez söyledim. 18 yıldır sürdürdüğümüz barışçıl politikayı sürdüremeyiz. Dolayısıyla bu fırsat kaçırılmasın diyoruz. Bizim bundan daha fazla yapabileceğimiz bir şey yoktur.

Soru: ...

Ahmet TÜRK: Sorun şu: Ortada bir Kürt sorunu var. Kürt halkının istemi beni de ilgilendirir...

Demokratik legal zeminde politika yapan bir siyasi parti, demokratik legal bir ortamın sağlanmasının mücadelesini verir. Bugün bu açıdan olumlu gelişmeler var. Halkın Emek Partisi olarak, bu olumlu gelişmelere katkı sunmak, barışçıl anlayışları öne çıkarmak, bu konudaki duyarlılığı ortaya koymak gibi çalışmalarımız da olacak, bu zeminde çaba göstereceğiz.

Soru: ...

Abdullah ÖCALAN: Sayın Mam Celal zaten söyledi. "Şu anda ateşkes koşulları var; serbest siyasi faaliyetlerde bulunabilirler" diyor. Güney'de de, Kuzey'de de. Önlerini tutacak herhangi bir durum söz konusu değil. Doğrudur bu görüş. Gerçekten siyasal mücadele dönemine ağırlık veriliyor. Ateşkes dönemidir. Bunu da vesile bilerek, biz 2000 civarında insanı herhalde ömür boyu Güney'de tutacak değiliz. Büyük bir kısmı bayandır. Söyleyeyim; 600 civarında bayan var. Onlar orada ne yapacaklar? Tabii ki ülke koşullarına gideceklerdir. Bunlar siyasi faaliyet için gidecekler. Süreç başlamıştır. Uygun yollarla gidecekler. Yani koridor açma filan değil, dağ yolları var. Bunlar İran üzeri de olabilir, oradan zikzak çizerler, girerler. Bunun Mam Celal ile de ilişkisi yoktur. Hükümetin bunu farklı yorumlaması da bence anlamsızdır. Bizim bir sürü dağ yolumuz var, askeri yolumuz var.

Soru: ...

Kemal BURKAY: Umutlu olmak istiyoruz. İyimserliğimizi korumak istiyoruz.

Abdullah ÖCALAN: Doğrudur, katılıyorum.

Kemal BURKAY: Biraz da şuna bağlı, yani Türkiye'deki aydınların, sağduyu sahibi güçlerin, sorumlu politikacıların, sanatçıların, herkesin tutumuna bağlı.

Celal TALABANİ: ...

Abdullah ÖCALAN: Mam Celal şunu söylüyor: "Umutlu olun hayırlı işler için, bu hayırlar yerine gelir." Bu, peygamberin hadisidir. Katılıyoruz.

Başka sorularınız yoksa, tekrar bütün arkadaşlar adına hepinize teşekkür ediyorum.

Biraz sizleri sıkıntıya soktum. İnanıyorum sizler de belli bir sorumluluk duyarak geldiniz. Bu bizi memnun etmiştir, sağolun.

16 Nisan 1993
Bar Elias

KÜRDİSTAN'DA ULUSAL GÜÇLERİN BİRLİĞİ VE PRATİK GELİŞMELER

Baştarafı 1. sayfada

PKK'nin tek yanlı ateşkes ilan etmesiyle ittifak protokolünün imzalanmasının aynı günlere denk düşmesi, çeşitli spekülasyon mekanizmalarını da harekete geçirdi. Objektif durumun özelliklerini ve Kürdistan devriminin ihtiyaçlarını fazla dikkate almayan, tümüyle subjektif niyetlerin ürünü olan sakat değerlendirme ve yorumlar ortalığı doldurdu. Eğer gerçekten bir güç olarak kabul edilecekse, genelde söz konusu protokole en olumsuz tepki gösteren Türkiye solu oldu. Günah işlememek için birliğe gitmekten ısrarla uzak duran ihtiyar bakireleri andıran çeşitli sol gruplar, PSK ile bir ittifak protokolü imzalayan PKK'yi bağışlanmaz bir günah işlemekle suçladılar. PKK'yi kendi devrimci programı ve çizgisinden vazgeçmek, silahlı mücadeleyi terk etmek ve büyük güçlerin politik manevralarının aracı durumuna düşmekle itham ettiler. Bunlara göre, tek yanlı ateşkes kararı ve ittifak protokolünün gerisinde ABD ve Batı emperyalizmi vardı.

İşin ilginç yanı özel savaş cephesinden de benzer içerikte tepkilerin yükselmesiydi. Örneğin sömürgeci TC'nin İçişleri Bakanı İsmet Sezgin, biraz da provokatif bir dil kullanarak,"Apo'nun Burkay'ın çizgisine geldiğini" iddia etti. TC'nin resmi ağızları, PKK'nin tek yanlı ateşkes kararını ve PKK ile PSK arasındaki ittifak protokolü imzalanmasını Kürdistan'da yükselen gerilla savaşının "çıkmaza girmesi"ne bağladılar. PKK sözümona zor durumdaydı, ateşkes kararı ve PSK ile ittifak bu zorlanmanın ürünüydü. Kısacası Kürdistan sorunu karşısındaki şoven ve inkarcı tutumları, Kürdistan'da meydana gelen bu gelişmeleri ele alışta da çeşitli sol gruplarla Türk egemen sınıflarının sözcülerini ortak bir noktada buluşturmuş oldu.

Gerçekte durum nedir? PKK ile PSK arasında gerçekleşen bu ittifak protokolünü Kürdistan'daki mücadele gerçekliğinden kopararak emperyalist politikalarla ilişkilendirmek ne ölçüde gerçekçi olabilir? Ulusal yok oluş sürecini ulusal diriliş sürecine çevirmek ve bunun gereği olarak ulusal birlik yaratmak Kürdistan halkının en temel sorunlarından biri değil midir? Halkın ulusal birliğini gerçekleştirmek devrimin bir dayatması ise, bu birlik nasıl sağlanacaktır? Bir sömürgesel niteliği olan Kürdistan devrimine önderlik eden PKK, cephe ve ittifaklar sorununda şimdiye kadar ne tür arayışlar içinde olmuştur? PKK'nin bu pratik arayışlarını göz önünde bulundurmadan, PKK'nin çizgi değişikliğine gittiğini iddia etmek hangi ölçüde onurlu bir davranış sayılabilir? Özünde Türk sömürgeciliğinin ulusal ve uluslararası düzeyde daha fazla tecrit edilmesine, Türk faşist rejimi etrafında örülen kuşatma çemberinin daraltılmasına ve devrimin güç kazanmasına hizmet eden bu ittifak gerçek devrimci güçleri neden rahatsız etsin? Sorular daha da çoğaltılabilir. Bu sorular önemlidir. İttifak protokolü karşısında gösterilen sahte duyarlılıkların içyüzünü ortaya koymak ve çarpıtmaları bertaraf etmek için, bu sorulara tutarlı cevaplar vermek gerekmektedir.



Kürdistan'ın bütün parçalarındaki güçleri kapsayan bir Ulusal Kongre'de biraraya gelmek, böylece Kürdistan'ın her parçasında uyumlu, dengeli ve karşılıklı geliştiren bir mücadele vererek, ülkenin birliği yolunda ilerlemek temel bir görev olduğu gibi, ortaya çıkan elverişli koşullara verilecek en tutarlı karşılık olacaktır.

Ulusal kurtuluş devrimlerinin çağımıza damgasını vuran temel devrimlerden biri olduğu inkar edilemez bir gerçektir. Bu devrimler yabancı egemenliğe son vermeyi, sömürgeci güçlerle yerli işbirlikçilerinin suç ortaklığı cephesini yıkarak ulusal-demokratik devrimi gerçekleştirmeyi hedeflemektedirler. Sömürge ülkelerde yabancı egemenliğin toplum yaşamının bütün alanlarına damgasını vurması devrimin ulusal yanını ön plana çıkarmakta; ulusal-demokratik devrimin, en geniş ulusal güçlerin katılımıyla teşekkül eden ulusal kurtuluş cephesi önderliğinde geliştirilip zafere ulaştırılmasını zorunlu kılmaktadır. Proletarya partisi, ulusal kurtuluş cephesi ve halk ordusu, sömürgesel devrimlerin zafere ulaşmasını güvence altına alan ve aralarında kopmaz bir birlik oluşturan üç temel silah durumundadır. Ulusal kurtuluş devrimlerinde dar kapalı kapıcılık olarak tanımlanan ve baş düşmana karşı mücadelede birleşilebilecek güçlerle birleşmekten kaçan sekter yaklaşımlar devrime değil ancak karşı-devrime hizmet edebilir.

Sömürgeci egemenliğe karşı mücadelede ulusal güçlerin en geniş ittifakının yaratılması, cephe içinde sınıf mücadelesinin tedil edilmesi anlamına gelmemektedir. Tam tersine sınıf mücadelesi bu koşullarda da sürdürülecek, ama burada birlik-mücadele-birlik esprisi içinde hareket edilecektir. Cephenin kendisi de ulusal bağımsızlıktan yana olan çeşitli sınıf ve tabakaları temsil eden güçlerin karşılıklı ödünler vererek asgari müştereklerde buluşması demektir. Değişik sınıfları temsil eden güçlerin meydana getirdiği birliklerde, istense bile sınıf mücadelesi durdurulamaz. Farklı sınıfların temsilcileri mücadeleye kendi damgalarını vurmaya çalışacaklar, bunun için savaşım yürüteceklerdir. Bu böyledir diye proletaryanın devrimci öncüsünün ulusal kurtuluş savaşında en karmaşık ittifaklar geliştirmekten kaçınması düşünülemez. Dolayısıyla cepheleşmeye gidilirken bazı ödünlerde bulunulacak, ama ulusun dokunulmaz ve vazgeçilmez haklarından ödün verilmeyecektir. Sömürge ülkelerde devrimin ulusal yanının ön planda olmasının anlamı ve sonucu da budur.

Ulusal kurtuluş mücadelelerinde işbirlikçi ve hain güçler genellikle bir avuç olarak tanımlanmakta; ulusun diğer bütün kesimlerinin bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine katılabileceği ve hatta bu mücadeleye çekilmesi gerektiği vurgulanmaktadır. Halk savaşı gelişerek geniş kitleleri kapsamına aldıkça ulusal bağımsızlıktan yana tavır alma eğilimi de güç kazanacak, böylece karşı-devrim cephesi çözülür ve dağılırken, ulusal kurtuluş cephesi genişleyecektir. Bu doğaldır ve bütün ulusal kurtuluş mücadeleleri bunun örnekleriyle doludur. Cezayir'i bulmak için her yana baktıklarını, mezar taşlarında bile Cezayir adına rastlamadıklarını söyleyecek kadar korkunç bir inkarcılık içinde olanlar, daha sonra Cezayir kurtuluş savaşına katılmışlardır. Yabancı egemenliğe ve yerli işbirlikçiliğe karşı geliştirilen silahlı mücadelenin bu değişim ve dönüşümün üzerinde belirleyici etkisi vardır. Sömürgeci egemenlik sistemine karşı yükseltilen devrimci savaş muazzam ölçüde uyarıcı bir rol oynamakta; süreç içinde geniş kesimleri sömürgeci egemenlik altında tahrip edilmiş ulusal kimliğin yeniden kazanılması için savaşıma yöneltmektedir. Bu açıdan devrim ve karşı-devrim saflarını değişmez saymak, başlangıçta doğrudan veya dolaylı olarak karşı-devrim cephesinde yer alan kesimler ve güçlerin sonradan ulusal kurtuluş saflarına geçebileceğini reddetmek yanlıştır. Kürdistan somutu açısından bu gerçek çok daha fazlasıyla geçerlidir.

Devrimlerin hazır ordular ve geniş yığınların birliğiyle başlatılamayacağı çok iyi bilinmektedir. Sömürgeci egemenlik sömürge ülke halkının köleleştirilmesi temelinde kurulduğu, halkın bütün haklarını gaspettiği ve siyasal faaliyette bulunmasını şiddetle yasakladığı için, ulusal kurtuluş hareketinin başlangıçta küçük bir grubun girişimiyle başlatılması zorunlu ve kaçınılmazdır. Ulusal kurtuluş devrimleri büyük bir inanç ve umutla yola çıkan dar bir azınlığın azimli ve kararlı çabaları üzerinde yükselmiş ve zafere ulaşmışlardır. Gerçekte bu bütün devrimlerin temel bir yasasıdır. Ulusal kurtuluş mücadelesi işin başında bu zayıf ve donanımsız azınlığa dayanacaktır. Buna bağlı olarak mücadelede ciddi zayıflıklar görülecek, mücadele yeni yeni yürümeye alışan bir bebeğin gelişim seyrini andıran bir gelişme sürecinden geçecektir. Bu yönüyle her türlü ekonomik, kültürel, sosyal ve siyasal gelişmenin temelinde devrim denilen ana olgunun yattığını, devrimin ise başlangıçta sayıca az ve donanım açısından zayıf bir grubun eseri olarak gelişip zafer kazandığını söylemek kesinlikle doğru olacaktır.

Abdullah ÖCALAN yoldaşın sözleriyle, PKK hareketi de tarihsel gelişmenin bu formülasyonunun Kürdistan gerçeğine uygulanmasıdır. PKK hareketi de başlangıçta çok daha az sayıda ve yetersiz insanla, çok daha zayıf bir konumda ve en az donanımla yola çıkan bir hareket oldu. Donanım zayıflığı sadece maddi dayanakların sınırlı olmasından kaynaklanmıyordu, manevi planda dayanılabilecek güçler de oldukça azdı. Kürdistan'da gerçek anlamda bir ulusal kurtuluş geleneği yoktu. Geçmiş dönemlerde ve yakın tarihte görülen bazı direnmeler belirgin bir ulusal içerikten yoksundu. Bütün Kürdistan düzeyine yayılabilen kapsamlı direniş hareketleri ortaya çıkmamıştı. Dolayısıyla PKK'nin kendisi için esas alabileceği zengin bir mücadele mirası ve deneyimi bulunmuyordu. Başka ülkelerdeki devrimci mücadeleler ve ulusal kurtuluş hareketleri köklü bir ulusal ve sınıfsal mücadele geleneğine dayanarak gelişme gösterirken, PKK hareketi bu olanaktan yoksun bir biçimde yola çıkıyordu. Yine diğer ulusal kurtuluş hareketleri kendi halklarının tarihinde var olan güçlü direnmeleri ve halk kahramanlığı örneklerini gündeme getirerek kitlelerin yurtsever duygularını ayaklandırır ve yabancı egemenliğe karşı ayağa kaldırırken, PKK Kürdistan halkına kendi ülke ve ulus kimliğini kavratmaya çalışıyordu. Deyim yerindeyse, PKK eksi olanaklardan yola çıkarak, Kürdistan'da bir ulusal kurtuluş mücadelesini ortaya çıkarmanın son derece ağır savaşımını veriyordu.

Çeşitli gözlemciler Kürtleri "başkalarının askerleri" biçiminde tanımlıyor, "haini en bol ulus" olarak değerlendiriyorlar. PKK'nin doğuşundan önceki döneme tekabül eden bu değerlendirmeler, Kürtleri aşağılama isteminden uzak, bir gerçeği dile getiriyor. Kuşkusuz başka uluslarda da iç ihanetlerden bahsedilir; başka uluslarda da işbirlikçi ve hain kesimler vardır. Ama işbirlikçilik ve ihanet olgusu hiçbir ülkede Kürdistan'da görüldüğü türden oldukça köklü ve gelişkin boyutlar kazanmamıştır. Kürdistan açısından işbirlikçilik ve ihanet olgusunu sadece kendi çıkarları yabancı egemenliğin devamında gören ve Türk egemenlik sisteminin içinde erimeyi yegane kurtuluş yolu sayan Kürt hakim sınıflarıyla sınırlandırmamak gerekir. Kürdistan'da ihaneti yalnızca feodal-kompradorlar ve öteki hain kesimlerle sınırlı iğrenç bir toplumsal hastalık olarak ele almak hatalıdır. Kürt halkının kendi ulusal kimliği ve kişiliğine önemli ölçüde yabancılaştırılması, kendi ülke ve ulus kimliğine sahip çıkamayacak kadar mecalsiz bir duruma düşmesi veya düşürülmesi, maddi ve manevi zenginlikleri talan ve tahrip edilirken sesini çıkarmaması, ulusun en kutsal değerlerine yöneltilen saldırılar karşısında suskun kalması ve ulusal tükeniş sürecine sokularak alçaltıcı bir ölüm biçimine doğru sürüklenmesi, kendi öz gerçekliğine ihanet etmekten başka nasıl tanımlanabilir? Kürt halkının bu denli alçaltılmasını yalnızca sömürgeci egemenliğin gücüne ve yerli hakim sınıfların işbirlikçi ve uşak karakterine bağlamak, bütün günahları bu kesimlere yükleyerek aşağılanmayı bunlarla izah etmeye çalışmak ne ölçüde gerçekçi olabilir? Gerçekte alçalma, düşkünlük ve ihanet, çıkarları ulusal kurtuluşta yatan ve bağımsızlık-özgürlükten yana kesin tavır alması gereken halk kesimlerine de bulaştırılabilir; ihanet bu kesimler arasında da hükmünü icra edebilir. PKK'nin ortaya çıktığı koşullarda Kürdistan'ın gerçekliği böyledir.

Kendi öz ulusal gerçekliğine yabancılaşmanın alabildiğine derinleştiği bir toplumda, hele bu bir de sömürge bir toplumsa, sınıfsal çıkarların bilincinden de söz edilemez. Ulusal kişiliğini ve kimliğini ifade etme gücü bulunmayan bir halk kendi sınıf çıkarlarını da savunamaz. Sınıf çıkarları ancak uluslaşmış bir yapı içinde gerçek anlamını bulabilir ve kendisini konuşturabilir. Ulus bilincinin olmadığı bir yerde hangi sınıf çıkarlarından bahsedilebilir, burada hangi sınıf mücadelesi geliştirilebilir? PKK hareketinin içinde doğup geliştiği ortamın özelliklerinden söz ediyoruz. Kürdistan sadece emperyalistler ve işbirlikçi devletler arasında parçalanıp paylaşılmakla kalmamış, ülkenin en büyük parçası olan Kuzey-Batı Kürdistan'da inkar ve imhayı esas alan bir sömürgeci egemenlik sistemi kurulmuştu. Soykırım düzeyine varan katliam uygulamalarıyla sindirilen yerli hakim sınıflar tamamen uşaklaştırılmış; genelde Kürt insanına her açıdan Türk egemenlik sistemiyle bütünleşmek tek yaşam seçeneği olarak dayatılmıştı. Kürt hakim sınıfları Türk sömürgecilerinin Kürdistan'daki ajanları haline getirilmişlerdi. Böl-yönet politikasında muazzam başarı sağlanmış, toplumsal yapı ailelere dek par-

çalanmıştı. Ortada varlığı ile yokluğu belli olmayan bir halk gerçekliği mevcuttu. Dilsiz, mecalsiz ve donanımsız bırakılan, dostları tarafından tamamen ihmal edilen bu halka kendi kimliğini tanıtmak da dahil her şey dışarıdan götürülecekti. Kendisine ilkin onlar olmaksızın yaşamın anlamsız olduğu ve yaşamaktan söz edilemeyecek temel insanlık değerleri öğretilecek; vatan, ulus bilinci, bağımsızlık ve özgürlük gibi değerlerle tanıştırılacaktı. Yine Öcalan yoldaşın vurguladığı gibi çekingen, ikircikli ve umutsuz ruh belirtileri düşmanın bilinçli olarak topluma dayattığı bir taktik olmaktan öteye, yüz yıllardır süregelen sömürgeci egemenliğin bir sonucu olarak, halk saflarında yılgınlık, umutsuzluk ve teslimiyet biçiminde devrimcilerin karşısına dikilmekteydi. Öyle ki, kendi kimliği ifade edilirken bile bu halk ürkek davranıyor ve büyük korku duyuyordu. Kısacası Kürt halkını, tarihin ve günümüzün en gerici, baskıcı özelliklerini kendisinde somutlaştırmış, muazzam baskı araçları ve imha yöntemleriyle halkları ezip yok etme tecrübesine sahip olan bir düşman karşısında direnişe kaldırmak ve direnişine başarı şansı kazandırmak mucize olarak değerlendirilmesi gereken bir olaydı. PKK'nin başardığı buydu.

Bugün Kürdistan'da ayaklanma halinde olan bir halk gerçekliği vardır ve dünyanın bu unutulmuş parçasında özgürülük için savaşan bir halk gerçekliğine ulaşılmasında silahlı mücadelenin rolü belirleyicidir. Kuşkusuz PKK'yi tek başına devrimci şiddetle özdeşleştirmek ve şiddeti onun tek özelliği olarak öne çıkarmak hatalıdır. Eğer PKK'nin ve PKK Önderliği'nin hiçbir ülkenin pratiğinde görülmemiş muazzam aydınlatıcı çabaları olmasaydı, eğer Kürdistan gerçekliği acımasız bir sorgulamadan geçirilmese ve Kürt halkı içinde yaşadığı insanlık dışı koşulların yoğun bilinciyle donatılmasaydı, bu durumda devrimci şiddet kendi başına temel çözüm aracı olamayacaktı. Belki de uygulanan şiddet Kürdistan'da geçmişte tanık olunan klasik ayaklanmaların akıbetine uğrayacak ve halkı çok daha vahim durumlara sürükleyecekti. En ufak bir kendiliğindenci gelişmeye olanak ve fırsat tanımayan Kürdistan'da ortaya çıkarılan bugünkü gelişmenin her adımı tamamen bilinçli, örgütlü ve sistemli bir çabanın ürünüdür.

Belki bazılarına ters gelebilir ve proletaryanın öncü rolüne aykırı bulunabilir. Ancak Kürdistan'da modern anlamda bir sınıflaşma ve sınıf bilincinin gelişmesinin de PKK önderliğinde yükselen halk savaşıyla sağlandığını vurgulamak gerekir. PKK'nin sömürgeci egemenliğe karşı geliştirdiği mücadele temelinde yarattığı özgürlük ortamı bireyi olduğu kadar çeşitli sınıf ve tabakaları da toplumda ve üretim araçları karşısındaki konumunu sorgulamaya ve çıkarlarını savunmaya yöneltmektedir. Bu sadece çıkarları ulusal kurtuluşta yatan sınıf ve tabakalar için değil, işbirlikçi ve hain kesimler açısından da böyledir. Dolayısıyla Kürdistan'da ulusal ve sınıfsal bilincin gelişmesindeki bu sıkı bağlılık kadar, ulusal ve sınıfsal mücadele de iç içe geçmiştir. Bu bilinçlenmeye paralel olarak çıkarları devrimde olan sınıf ve tabakalar ulusal kurtuluş saflarında birleşirken, bir avuç işbirlikçi azınlık düşmanla daha sıkı bir biçimde bütünleşmekte ve devrimin karşısına dikilmektedir.

PKK hareketi henüz dar bir ideolojik oluşum biçiminde şekillendiği koşullarda bile birliği esas aldı. Hem Türkiye solunda hem de Kürdistan cephesinde var olan bazı grupların temsilcileriyle görüşmeler yaparak birlikte hareket etmek istedi. Ancak bu çabalar her iki kesimde de olumlu karşılık bulamadı. Kürdistan adına hareket eden bazı güçler, marksist-leninist ideolojiyle Kürdistan'a girmenin Kürt halkına yapılacak en büyük kötülük olacağını iddia ettiler. Bunlara göre bu hareketin liderliği mevcut konumuyla "Kürt halkının başında sallanan demoklesin kılıcı"ydı. İlkel milliyetçilikle küçükburjuva akımların Kürdistan'daki örgütlenmesi çok daha eski tarihlere dayanıyordu. Dolayısıyla ilkel milliyetçilik ve küçük-burjuva reformizmi Kürt ulusal hareketi içinde egemen güçler durumundaydı. Küçükburjuva milliyetçi akımlar Kürdistan'ın diğer parçalarındaki ve özellikle Güney Kürdistan'daki ilkel milliyetçilikle sıkı ilişkiler içindeydi ve dar milliyetçi, reformist anlayışlara sahipti. Bunlar Kürdistan sorununu bir devrim sorunu olarak ele almıyorlar, sömürgeci devletin tepeden yapacağı kısmi iyileştirmelerle sorunun çözülmesini savunuyorlardı. Devlet ve o dönemin koşullarında Ecevitçilik eliyle yapılacağı varsayılan dönüşümlere umut bağlanarak reform yöntemi esas alınınca, birlik sorunu da kendiliğinden ortadan kalkmış oluyordu. Hatta bu durumda ciddi bir örgütlenmeye yönelmek bile gereksizleşiyordu. TC'nin ulusal inkar ve imha politikasından sonuç aldığına ve Kürt sorununu kendi açısından kesin çözüme bağladığına inandığı böyle bir ortamda reformculuk esas alınmış olsaydı, Kürdistan'daki mevcut gelişme düzeyini yakalamak şurda kalsın, şimdi Kürdistan sorunundan söz etmek bile mümkün olmayacaktı.

Bütün bunlara bağlı olarak, ülkemizin Güney parçasında PKK önderliğindeki gerilla güçleriyle bu parçadaki örgütler arasında var olan çelişki ve çatışma ortamı, yerini örgütler arasında kurulan ilişkilere terk etmiştir. Abdullah ÖCALAN yoldaşın da belirttiği gibi, diğer örgütlerle ilişkiler ve imzalanan protokoller, TC'nin ve Kürt işbirlikçiliğinin Güney savaşında uğradığı yenilginin sonucudur.

Bağımsızlık ve özgürlük eğilimi, bu durumda Kürdistan'da çalışmalarına hız vererek, proletaryanın öncü partisini yaratmayı esas aldı. Ulusal kurtuluşçu düşünceleri kentlerde geniş taban bulduğu aydın-gençlik kesiminden halk kitlelerine taşırmaya çalıştı. Bu süreçte ajan yapı, kurum ve kuruluşlara karşı mücadele taktiğini hayata geçirerek, ulusal kurtuluşçu düşüncelerin kitlelere götürülmesinin önüne dikilen engellere karşı şiddetli bir savaşım başlattı. Resmi ve sivil polis güçlerine, ajanmuhbir takımına ve feodal eşkıya çetelerine karşı, devrimci şiddet kullandı. Kentlerde yeni filizlenen Kürt ulusal gelişmesini boğmak isteyen faşist çetelere karşı yoğun bir eylemlilik başlattı ve bu çeteleri dağıttı. Başlangıçta böyle bir mücadele taktiği ile yola çıkmak büyük bir önem taşıyordu. Halkın öz gücüne dayanmayı esas alan bir siyasal hareket, halka ulaşmak, ona kurtuluş yolunu göstermek ve kitleleri sömürgeci egemenliğe karşı ulusal kurtuluş savaşına çekmek için, öncelikle kitleler üzerinde amansız bir baskı uygulayan ve emekçi halk kitlelerini adeta soluk alamaz duruma düşüren ajan yapılara ve en başta da feodalkomprador çetelere karşı savaşmak zorundaydı. Bu güçleri dağıtmadan halkı kendi kurtuluş davası etrafında birleştirmek olanaksızdı. Ulusal kurtuluş mücadelesinin belkemiğini meydana getiren geniş yoksul köylü kitlelerini mücadele alanına çekmenin bundan başka bir yolu yoktu.

PKK'nin bu mücadele taktiği, uygulamadaki bütün yetersizliklerine karşılık, gerçekten başarılı sonuçlar verdi. Geniş emekçi halk yığınları Kürdistan tarihinde ilk kez kendi öz çıkarları temelinde sömürgeci güçlere ve yerli işbirlikçilerine karşı mücadele alanına girdiler. Ulusal kurtuluşçu kitle eylemliliği, amatör çalışma tarzını aşamayan, yeterli deneyim ve donanımdan yoksun olan öncünün kontrol etmekte zorluk çektiği boyutlara ulaştı. 1980'li yıllara doğru gelindiğinde, resmen ilan edilmemiş ve somut bir örgütlenmeye dönüştürülmemiş olsa bile, ulusal kurtuluş mücadelesi bir cephe kimliğine kavuşmuş; ulusal kurtuluş cephesinin üzerinde yükseleceği işçi-yoksul, köylü-aydın gençlik temel ittifakı yaratılmıştı. Bu büyük bir tarihsel gelişmeydi. Bu dönemde Kürdistan adına yola çıktıklarını iddia eden çeşitli güçler ulusal kurtuluş temelinde kendi aralarında birliğe gitseler ve bu birlik ulusal kurtuluş cephesi biçiminde vücut bulsaydı, Kürdistan ulusal kurtuluş davası kuşkusuz bugün nihai çözüme çok daha yaklaşmış olurdu. Ancak bilinçli düşman oyunları ve öteki güçlerin Kürt ulusal sorununa yaklaşımındaki tutarsızlık buna engel oldu. Aynı dönemde bu güçler tarafından PKK'ye yöneltilen saldırılar ve bu temelde ortaya çıkan çatışma ortamı sömürgeci düşmana hizmet etti.

Kürdistan'ın bölünmüş ve parçalanmış yapısı, ülkenin bütün parçalarında var olan örgütler arasında sağlıklı ilişkilerin kurulmasını da gerektirmekteydi. PKK 1980'li yılların başında Talabani liderliğindeki YNK ve I-KDP ile ilişkiler kurdu; bu örgütlerle ittifak protokolleri imzaladı. Bunlar olumlu bir içeriğe sahipti ve ulusal hareketin birliği yolunda ileri bir adımı temsil ediyordu. Bu protokollerde emperyalizmin Kürt sorununa ilişkin politikalarına karşı çıkılıyor, ülkemizin her parçasında silahlı mücadelenin dengeli biçimde geliştirilmesi gerektiği belirtiliyor, örgütler arasında kardeşçe ilişkilerin kurulup geliştirilmesi zorunluluğu vurgulanıyordu. PKK bu protokollere ve içerdiği ilkelere sonuna kadar sadık kaldı. Protokolün gereklerini yerine getirmek için hiçbir şey yapmayan ve sonunda yırtıp atanlar diğer güçler oldu.

Kürt ulusal hareketinin başını çeken klasik önderlikler, Kürdistan ulusal sorununu Kürt halkının özgücüne dayanarak değil, sırtını emperyalizme ve bir başka sömürgeci devlete dayayarak çözmeye çalışmışlardı. Sömürgeci devletler arasındaki çelişki ve çatışmaların yarattığı fırsatlardan yararlanma temeline dayandırılan bu sözde çözüm yöntemi ulusal sorunu daha da ağırlaştırmış, Kürt ulusal hareketini en kötü yenilgilerle yüz yüze getirmişti. PKK'nin bu örgütlerle imzaladığı protokoller, onları bu konumlarından uzaklaştırarak ulusal kurtuluş çizgisine çekmeyi amaçlamaktaydı. Protokolün somut içeriği ve açık ilkelerine rağmen, PKK'nin faşist Türk sömürgeciliğine karşı ilk eylemlerini geliştirmesiyle birlikte, I-KDP protokolü tek yanlı olarak feshetti ve PKK'ye karşı saldırılara girişti. Bunun nedeni basitti: I-KDP'nin TC ile eskiye dayanan sıkı ilişkileri vardı. I-KDP hiçbir zaman bağımsız bir politika sahibi olmamış, mutlaka bir dış güce dayanmayı esas almış, sömürgeci Türk devleti ve İran Şahlığı ile ABD emperyalizmine yaslanmıştı. Bu yüzden I-KDP PKK'nin eylemlerinin kendisinin temel dayanaklarından biri olan TC'ye yönelmesini kabul edemiyordu. Özgüce dayanma politikasından yoksun oluşun kaçınılmaz bir sonucuydu bu.

PKK aynı örgütlerle daha sonraki süreçte yeniden ilişki ve ittifak arayışına yöneldi. Bu güçlerle yaptığı görüşmeler sonucunda bir Ulusal Kongre toplamaya çalıştı. Özellikle Körfez krizi koşullarında Kürdistan'da ulusal kurtuluş için doğan elverişli ortamı değerlendirmek amacıyla yoğun çaba harcadı. Gelişmeler PKK'nin öngörüsünü tamamen doğruladı. Körfez savaşıyla birlikte Güney Kürdistan üzerindeki sömürgeci denetim kırıldı; Güney ve Kuzey Kürdistan parçaları arasındaki sınırlar objektif olarak ortadan kalktı. Bu ortamda halkın özgücüne dayanan cephe tarzında bir örgütlenme Güney Kürdistan'ı bağımsızlığa götürebilir ve Kürdistan'ın bütün parçaları için muazzam bir destek ve çekim merkezi yaratılmış olurdu. Dış koşullar alabildiğine elverişliydi. İçte halk kitleleri toptan ayaklanma halindeydi. Ancak klasik önderlikler yine dış güçlerin vereceği işareti beklediler; tutumlarını onlara göre ayarladılar. Tam da bu koşullarda PKK ile ilişkilerini kestiler. Sonuç zaten belliydi: Emperyalistlerin yeşil ışık yaktığı Saddam rejimi kendiliğinden ayaklanan halk kitlelerinin üzerine yürüyerek katliamlara girişti. Ayaklanmanın bastırılmasının ardından Güney Kürdistan'daki ulusal hareket tümüyle emperyalizmin yörüngesine sokuldu.

PKK Kuzey-Batı Kürdistan'daki ulusal güçlerle ilişki ve ittifaklar geliştirmek ve giderek bir ulusal birleşik cepheye ulaşmak için de azımsanmayacak çabalar gösterdi. Her şeyden önce ulusal kurtuluş cephesi için bir Program Taslağı hazırladı ve İkinci Kongre'de onaylanan bu taslağı kamuoyuna sundu. Böylece Kürdistan halkının ulusal ve siyasal birliğinin yaratılmasına ilişkin görüş ve önerilerini tartışmaya açtı. Bunun yanısıra pratikte çeşitli güçlerle ilişkiler kurmayı denedi. Ne var ki, bu girişimler de sonuçsuz kaldı. Bunun üzerine PKK bizzat kendi gücü ve çabalarıyla halkın birliğini yaratma yoluna gitti ve 1985 yılı baharında Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi (ERNK)'nin kuruluşunu ilan etti. Bu ertelenemez bir görevdi ve o günün koşullarında PKK'nin bu tarzda hareket etmesi kesinlikle doğruydu. Kuzey-Batı Kürdistan'da PKK dışında kalan grup ve örgütler bir cephe içinde bir araya gelmeye yanaşmıyorlar diye halkın siysal ve ulusal birliğini yaratma görevini üstlenmekten kaçınılamazdı.

PKK, farklı ideolojik görüşlere sahip olmalarına bakmaksızın, bütün grup ve örgütlerle birlikler kurma ve ittifaklar oluşturmayı her zaman kararlılıkla savundu. Kürdistan sorununu bir devrim sorunu olarak gören bütün güçlerle ulusal kurtuluş cephesinde biraraya gelme isteminden asla vazgeçmedi. Bunun da ötesinde çeşitli reformlar için mücadele eden görüş ve grupların da olacağını ve önderlikte iddialı olmasalar da bunların varlıklarını sürdüreceklerini bilerek, bu kesimlerle de bazı acil ve genel istemler için çeşitli alanlarda güç birliğine gidilebileceğini açıkladı. Bu acil istemleri; her türlü işkenceye son verilmesi, idamların durdurulması ve idam cezasının kaldırılması, siyasi tutukluları da kapsayan en geniş affın çıkarılması, Kürdistan halkına karşı uygulanan katliama son verilmesi, siyasal tutuklulara insanca yaşama koşullarının sağlanması, yaşam pahalılığı ve işsizliğin ortadan kaldırılması, halk kitleleri üzerindeki baskı ve kısıtlamalara son verilmesi, tüm siyasal faaliyetlerin serbest bırakılması, sendika hakkı, grev ve örgütlenme özgürlüğünün tanınması vb. biçimde sıraladı. Bu istemler temelinde gerçekleşecek bir güçbirliği, pratikte mutlaka devrimci cephe doğrultusuna hizmet edecekti. Bunlar PKK'nin kamuoyuna açıkça sunduğu görüşler ve arayışlardı. Böylesi bir güçbirliğinin bile ortaya çıkmamış olması PKK'nin kusuru değildir; bunun sorumluluğu başka yerde aranmalıdır. Kaldı ki, PKK Kürdistan'da tek başına önderlik edip sürdürdüğü halk savaşıyla bu istemlerden bazılarının gerçeklemesini sağladı. Örneğin idam cezalarının infazı durduruldu; daha başında DİSK ve Barış Derneği Davası türünden davalar düşürüldü; Türkiyeli tutsakların büyük bir kesimi tahliye edildi; cezaevi koşulları 12 Eylül koşullarına kıyasla oldukça iyileştirildi. Basın-yayın alanındaki yasaklar hafifletildi; kısmi bir basın özgürlüğü ortamına ulaşıldı. Bazı siyasal partiler ve sendikaların yeniden açılıp siyasal ve ekonomik mücadele yürütmelerine fırsat tanındı. Bunlar doğrudan Kürdistan'da yükselen devrimci savaşa bağlı olarak ve onun sonuçları biçiminde ortaya çıkan olumlu gelişmelerdi.

Gerilla savaşının derinliğine ve genişliğine yayılıp kökleştiği, serihildanların büyük bir gelişme kaydettiği ve kitlelerin siyasal eylemliliğinin hızla yükseldiği koşullarda, PKK Kuzey-Batı Kürdistan kökenli çeşitli grup ve örgütlerle ilişki kurmak için yeniden pratik adımlar atabilir, kendileriyle ittifaklar gelitirmek amacıyla bizzat girişimlerde bulunabilirdi. Bu doğrultudaki girişimlerin bir bakıma gecikmiş olarak başlatılması bir eksiklik sayılabilir. Ancak bu durum ulusal birlik çabalarının yoğunlaştırılmasının önünde engel değildir ve bu süreçte birlik ihtiyacı kendisini daha fazla duyurmuştur.

Ulusal güçlerin birliği, bu birlik içinde yer alan güçlerin ortaya çıkarılacak değerleri paylaşması esası üzerinde kurulmamaktadır. Ulusal güçlerin birliği içinde böylesi bir rekabet olamaz, olmamalıdır. Bu birliğin temelinde yüz yıllardan beri yabancı egemenlik altında tutulan ve kimliği dahil her şeyi elinden alınmış bir ulusu bütün yitirdiklerine yeniden kavuşturma amacı ve görevi yatmaktadır

Genelde tüm Kürdistan çapında ve özelde Kuzey-Batı Kürdistan'da ulusal güçlerin birliği, ulusal kurtuluş mücadelesinin ulaştığı gelişme dü-

zeyinin mutlak bir dayatması olarak ortaya çıkmaktadır. Halkımız bağımsız ve özgür yaşamaktan yana olduğunu ve bunun için hiçbir fedakarlıktan çekinmediğini ortaya koymuştur. Ülkemizin en büyük parçası olan Kuzey-Batı Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi düşmanı siyasal alanda kesin yenilgiye uğratmış, sömürgeci egemenlik salt askeri gücüne dayanarak ayakta kalabilen bir yapı haline gelmiştir. Düşman askeri alanda da Kürdistan'a tamamen egemen değildir ve kırsal kesimde denetimi ulusal kurtuluş kuvvetlerine kaptırmıştır. Bu durum halkımızın kendi yazgısını kendi iradesiyle belirleme ve kendi kendini yönetme azmi ve kararlılığının ifadesidir. Gelinen noktada ülkemizin bu parçasında tarihin hiçbir döneminde karşılaştırılamayacak bir özgürlük ortamına ulaşılmıştır.

Ulusal kurtuluş savaşının dış çerçevesi açısından bakıldığında, Kürdistan'da gelişen mücadele her şeyden önce Türk faşist-sömürgeci rejiminin çıkmazını iyice derinleştirmiş, bu rejimin Kürdistan sorununa ilişkin inkar ve imha politikasını iflas ettirmiştir. Hala ülkemizde devlet terörünü tüm çıplaklığıyla uygulamaya devam etse ve kirli özel savaş silahına sarılmayı sürdürse bile, karşıdevrim cephesinin Kürdistan'da ordu silahıyla sonuç alamayacağı kesin bir biçimde doğrulanmıştır. Faşist-sömürgeci rejim, uluslararası düzeyde emperyalist güçlerin kendisine sunduğu krediyi sonuna kadar kullanmış; ancak kendisine tanınan süre içinde sorunu kılıçla çözme çabalarında başarısızlığa ve yenilgiye uğramış, gerilla savaşı ve siyasal kitle eylemliliğinin gelişimini durduramamıştır. Mevcut konumu, yani inkar ve imha politikasındaki ısrarıyla, bu rejim emperyalist sistem için de artık taşınamayacak bir yük haline gelmiştir. İki sistem arasındaki soğuk savaş yıllarında Sovyet tehditi gerekçesine sığınarak emperyalist sistemin tam desteğini kazanan ve içerde dizginsiz bir faşizm uygulayan bu rejim, Sovyetler Birliği'nin dağılmasıyla bu silahını da yitirmiştir. Nitekim çeşitli uluslararası kuruluşlar ve birçok emperyalist ülke Türk rejimine Kürdistan sorununun siyasal yollardan çözümünü dayatmakta, doğal olarak bununla rejimi devrimle yıkılma tehditinden uzaklaştırmaya çalışmaktadır. Türk rejimi mevcut politikalarında ısrar edebilir. Ancak bu durumda eskiden olduğu gibi emperyalist sistemin tam desteğini arkasında bulması çok zor olacaktır. Bu durum Kürdistan sorununun kesin çözümü için dış koşulların da elverişli hale geldiğine işaret etmektedir. Aynı şekilde sömürgeci devletlerin emperyalist çevrelerle birlikte uluslararası alanda Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı geliştirdikleri tecrit çemberi parçalanmış; Kürdistan sorunu uluslararası politikanın gündemine girmiş, Kürt halkının dostları çoğalmıştır.

Bu arada Kürdistan'ın diğer parçalarında da olumlu gelişmeler gözlemlenmektedir. Sömürgeci Türk devletinin Kürt ulusal hareketi içindeki klasik önderlikleri de yedeğine alarak, Güney Kürdistan'da konumlanmış olan ulusal kurtuluş kuvvetlerine karşı başlattığı savaşta yenilgiye uğraması, ortamı devrimci güçler lehine çevirmiştir. Ulusal kurtuluş kuvvetlerinin bu savaştan başarıyla çıkması ve Türk sömürgecilerinin toptan imha heveslerini kursağında bırakması, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine dev bir atılım gücü kazandırmıştır. Bir bakıma Kürdistan tarihinde ilk kez bu savaşta düşmanın Kürdü Kürde kırdırtma politikası ve pratiği boşa çıkarılmış; "böl-çatıştır-yönet" taktiği devrimci önderlik tarafından sonuçsuzluğa mahkum edilmiştir. Aynı şekilde bir bütün olarak Kürdistan halkı, sömürgeci güçlerle yapılan ve ortak savaşmaya kadar vardırılan işbirlikçiliği şiddetle mahkum etmiştir. Bütün bunlara bağlı olarak, ülkemizin Güney parçasında PKK önderliğindeki gerilla güçleriyle bu parçadaki örgütler arasında var olan çelişki ve çatışma ortamı, yerini örgütler arasında kurulan ilişkilere terk etmiştir. Abdullah ÖCALAN yoldaşın da belirttiği gibi, diğer örgütlerle ilişkiler ve imzalanan protokoller, TC'nin ve Kürt işbirlikçiliğinin Güney savaşında uğradığı yenilginin sonucudur. PKK ile Celal Talabani önderliğindeki YNK arasında imzalanan yeni ittifak protokolü, bu yeni ortamın ürünüdür. Gelişmelerin nasıl bir rota izlemesi gerektiği bellidir. Kürdistan'ın her parçasında mevcut bütün grup ve örgütlerle ulusal birleşik cephede buluşmak, bu temelde Kürdistan'ın bütün parçalarındaki güçleri kapsayan bir Ulusal Kongre'de biraraya gelmek, böylece Kürdistan'ın her parçasında uyumlu, dengeli ve karşılıklı geliştiren bir mücadele vererek, ülkenin birliği yolunda ilerlemek temel bir görev olduğu gibi, ortaya çıkan elverişli koşullara verilecek en tutarlı karşılık olacaktır.



Bütün sömürge halkların ulusal kurtuluş mücadelelerinin pratiğinde bu tür dönemlerde tüm ulusal güçlerin birliği yoluna gidildiği ve ulusal kurtuluş savaşının kurulan cephenin siyasal önderliği ve yönetimi altında zafere ulaştığı görülmektedir. Bu gerçek Kürdistan halkı için çok daha fazlasıyla geçerlidir. Her şeyden önce Kürdistan halkı dünyanın tüm ezilen halklarından daha fazla parçalanmış, dağıtılmış ve bu temelde en kötü bir sömürgeci egemenlik türü altında tutulmuş bir halktır. Bu halkın herkesten daha fazla birliğe ihtiyacı vardır. Kürtlerin birlik olamayacağı görüşü Kürdistan'ın çok yönlü parçalanmışlığını ve Kürt halkının hücrelerine dek bölünmüşlüğünü yansıtsa da özünde bir düşman dayatmasıdır. Bölünmüşlük, parçalanmışlık ve dağıtılmışlık Kürtlerin istemi olamaz. Bu olumsuz yapı yabancı egemenlik altında şekillenmiştir, Kürt ulusunun düşmanlarının eseridir ve adeta bir kader olarak halkımıza dayatılmıştır.

Kürt ulusunun düşmanları Kürdistan üzerindeki emellerine ulaşmak için sadece şiddete ve savaşa başvurmakla yetinmediler. Kürdistan'a egemen olmak için esas olarak içerde halkı parçalamaya ve halkın birliğini dağıtmaya çalıştılar. Bölgesel farklılıklar ve mezhep çelişkileriyle oynadılar. Aşiret ve kabile ayrılıklarını körükleyerek çatışmalara dönüştürdüler; aşireti aşirete, kabileyi kabileye, aileyi aileye, kardeşi kardeşe düşürdüler. Kürt direnişleri böyle bastırıldı, ayaklanmalar bu biçimde ezildi. Başka halkların tarihlerinde egemen sınıfların çok sınırlı bir süreç içinde bile olsa oynadıkları olumlu role karşılık, Kürt hakim sınıflarının bütün tarihleri boyunca işbirlikçilik ve uşaklıkta karar kılmaları işin tuzu biberi oldu. Sonuçta Kürt halkı tükenişin eşiğine kadar getirildi. Modern sosyal ilişkilerin gelişmesiyle birlikte Kürdistan adına ortaya çıkan çeşitli ideolojik ve politik oluşumlar, Kürdistan'daki bu olumsuz yapıyı değiştirmek yerine, adeta onun yansıtıcısı durumuna düştüler. Ancak şimdi tabanda bu eski olumsuz yapı alabildiğine değişmiş bulunuyor. Kürdistan halkı ulusal ve siyasal birlik yolunda ilerliyor. Düşman suni çelişkileri artık istediği gibi kullanamıyor. Ulusun temel çıkarları her şeye baskın çıkıyor. Dolayısıyla Kürdistan adına ortaya çıkan irili ufaklı grup ve örgütlerin dağınıklığı, örgütsüzlüğü, mücadeleden uzak duruşu, ulusal kurtuluş temelinde kendi aralarında ilişki ve ittifaklar yarataması kesinlikle Kürdistan halkının gerçekliğini yansıtmıyor. Tersine onların bu konumları zafer için birliği dayatan halkın gerçekliğine tamamen aykırı düşüyor.

Kürdistan'ın mevcut gerçekliği tam da böyle olduğu, halkımız içinde bulunduğu eski durumu düşkünlük olarak kabul ettiği ve bunu şiddetle mahkum ederek aşılması amacıyla tüm gücünü ortaya koyduğu için, çeşitli grup ve örgütlerin içinde bulundukları konumu izah etmek gerçekten son derece zordur. Böyle bir konumda ısrar etmek, halkımızı eski düşkünlük ortamına çekmek demektir. Eski ortam da tamamen düşmanın eseri olduğu ve düşman oyunları sayesinde vücut bulduğu için, gerçekleşen şey düşman oyunlarına alet olmak anlamını taşıyacaktır. Bu nedenle ideolojik dünya görüşü ne olursa olsun, Kürt ulusal güçlerinin birliği zorunludur. Birlik politikasında ısrar etmek ve ulusal kurtuluş cephesinin bayrağı altında toplanmak, sadece Kürt ulusunun değil, tek tek her grup ve örgütün de çıkarına olacaktır. Mücadele ortamı bereketlidir. Ulusal kurtuluş safları biraraya gelen güçleri tek bir yapı içinde eritip yok etmeyecek, tersine eğer gelişme dinamiklerine sahipse gelişmesine hizmet edecek ve gücüne güç katacaktır. Bu durumda her grup ve örgüt en azından bugünkü donmuşluğunu geride bırakacak ve gelişme yoluna girecektir.

PKK'nin şiddete tapındığı, silahlı mücadeleden başka bir şeyden anlamadığı ve esas aldığı mücadele yönteminin Kürdistan sorununun barışçıl yollardan çözümünü engellediği iddiaları da PKK'nin tek yanlı olarak ilan ettiği ateşkesle birlikte tüm dayanaklarını ve anlamını yitirmiştir. PKK ile PSK arasında imzalanan ittifak protokolü, PKK'nin attığı bu adımın TC'nin de silahları susturması ve sorunun barışçıl yollardan çözümünü kabul etmesi için tarihsel bir fırsat yarattığına işaret etmektedir. TC'nin bunu gerçekten bir fırsat olarak kabul edip etmeyeceği ve değerlendirip değerlendirmeyeceği kendisinin bileceği iştir. PKK'nin umudunu sömürgeci Türk devletinin iyi niyetine bağlamak ve ondan çok şey beklemek gibi bir tavrı söz konusu değildir. Ancak tek yanlı ateşkese rağmen, TC'nin klasik inkar ve imha politikasında ısrar etmesi ve protokolde dile getirilen acil adımları atmaya yanaşmaması halinde, umutlarını Kürdistan sorununun barışçıl yollardan çözümüne bağlayanların ya bu tutumlarını kesin olarak değiştirmeleri ya da Kürtlüklerinden vazgeçmeleri gerekmektedir. Üçüncü bir yol yoktur. PSK Genel Sekreteri Kemal BURKAY, Yeni Ülke gazetesinin kendisiyle yaptığı bir söyleşide tam da bu noktaya değinmekte; PKK'nin tek yanlı ateşkes kararıyla oluşan ortama işaretle, "Bunu değerlendirmek de hükümete düşüyor. Çünkü Kürt hareketi kendi önerisini yaptı. Kendi çağrısını yaptı. Eğer tekrar hükümet bu politikasında ısrar ederse, çatışmalar yine başlayıp boyutlanırsa, o zaman benim kanım odur ki Kürt hareketinde direniş yaygınlaşacaktır. Biz de politikamızı gözden geçireceğiz öyle bir durumda" demektedir. Bu doğru bir tutumdur. Mücadelemiz karşısındaki bütün sıkışmışlığı ve çıkmazına rağmen, TC'nin klasik politikasında ısrar etmesi yüksek bir olasılıktır. Türk egemen sınıflarının tarihsel karakteri tüm çıplaklığıyla ortaya çıkarılmıştır. Hiç kimse kendi kendisini aldatmamalı, Türk sömürgecilerine sahip olmadıkları nitelikler atfetmemelidir. Bunun da ötesinde politika bir güç işidir, güç haline gelemeyen politikada söz sahibi olamaz, kendi karşıtlarını barışçıl çözümlere zorlayamaz. Silahlı kurtuluş kuvvetleri ülkemizin özgür geleceğinin güvencesidir. Dolayısıyla halkımızı tam kurtuluşa götürmek için sadece halkın siyasal ordulaşması olan ulusal kurtuluş cephesinde birleşmekle kalmamak, aynı zamanda halkın birleşik silahlı kuvvetlerini, ulusal halk ordusunu geliştirmek gerekmektedir.

Yine her şey gelip halkın özgücüne dayanma ve ulusun temel yaşamsal sorunlarını halkın özgücüyle çözmeyi esas alma noktasında düğümlenmektedir. Kürdistan sorununun çözümünü çeşitli uluslararası kombinezonlarda ve bazı emperyalist çevrelerle ilişkilerde arayan yaklaşımların çıkmazı, bedeli pahalıya ödenmiş derslerle defalarca kanıtlanmıştır. Çıkmazda ısrar etmenin hiçbir anlamı yoktur. Gerçekler gözler önündedir. Emperyalist devletler Kürdistan sorunu karşısında her zaman sömürgeci devletlerle birlikte hareket ettiler. Kürdistan'ın bölünmesi, parçalanması ve paylaşılması, sömürgeci devletlerle emperyalistler arasında kurulan suç ortaklığı temelinde gerçekleşti. Başka bir deyişle, emperyalist çevrelerin Kürdistan sorununun çözümü konusunda sömürgeci devletlerin inkar ve imhaya dayalı politikasından farklı bir politikaları asla olmadı. Emperyalist devletler, sömürgeci güçlerin Kürdistan sorununu devlet terörüyle çözme ve Kürt ulusunu tarihten silme girişimlerini bütün güçleriyle desteklediler. Avrupa emperyalizminin sosyal-demokrasi kanadı ise, Kürdistan sorununun gelişen ulusal kurtuluş mücadelesiyle kendi çözümünü dayatması karşısında, sürekli barışçıl yöntemlerin esas alınmasından dem vurdu. Gerçekte bu kesim Kürt ulusal hareketi üzerinde en iğrenç oyunlar oynayan güç oldu. Emperyalizmin böl-yönet politikası esas olarak ve en çok bu kesim tarafından hayata geçirildi. Avrupa sosyaldemokrasisi, görünürde sözümona Kürtlerin hamisi geçinir ve bazı Kürt örgütlerine göstermelik bir destekte bulunurken, ölüm döşeğine yatırılmış Kürt gerçeğine hayat veren radikal ulusal direniş çizgisini "terörizm" olarak damgaladı; bu çizginin öncüsünü tecrit ederek boğmak için tüm gücünü seferber etti; bu amaçla düzenlenen birçok komplo ve provokasyonun gerisinde yer aldı. Kısacası Kürt örgütleri arasında bir türlü sağlıklı ilişkiler kurulamamasının ve aralarındaki çelişkilerin istenmeyen çatışmalara dönüşmesinin temelinde, emperyalizmin ve özellikle onun sosyal-demokrat kanadının büyük payı vardır. Tüm bu gerçekler çok iyi görülmek ve düşmanın bütün oyunları boşa çıkarılmak zorundadır.

PKK ile PSK arasında kurulan ittifakın önemli bir adımını oluşturduğu ulusal bütün güçlerini ulusal kurtuluşu mücadelesine çekme çabaları ve ortak protokolde acil olarak çözümü için ileri sürülen istemler karşısında kimlerin büyük bir korku ve tedirginliğe kapıldığı, ortaya çıkan yeni gelişmelere kimlerin ölümüne karşı koymaya çalıştığı bellidir. Kürdistan koşullarında ateşkes ve ittifak protokolü ardından doğan ortamda en çok korku duyan ve endişeye kapılan güçler, halkımızın kanıyla beslenen "köy korucuları" olmuştur. Daha açık bir şekilde ifade etmek gerekirse, halkın dayatan ulusal birlik istemine karşı koymak ve birlikten kaçmak, ancak hainlerle işbirlikçilik mesleğinde sonuna dek karar kılanların işi olabilir. İttifak protokolünde belirlenen ilke ve hedefler temelinde ittifaklar yaratmak ve bunu geciktirmeden ortak bir cephe oluşumuna kadar götürmek, yurtseverlikte iddialı hiçbir grup ve örgütün kaçınamayacağı bir görevdir. PKK, ideolojik görüş farklılıklarına bakmaksızın, bütün grup ve örgütlerle birlik ve ittifak içine girmeye açıktır. Bu konuda Türkiye solundan kimi grupların PSK ile ittifaka giren PKK'ye yönelttikleri eleştiriler, üzerinde durulmaya değmeyecek kadar basittir ve bunun kaynağında şovenizm yatmaktadır. Kürt ulusal güçlerinin ulusal kurtuluş mücadelesi temelindeki birliği, kesinlikle Ortadoğu halklarının kurtuluşuna hizmet edecektir. Bu birlik mücadelemize daha güçlü bir ivme kazandı-

Devamı 25. sayfada



MUSTAFA GEZGÖR

yoldaş isyan dolu bir yürek ve soluksuz bir yürüyüştür

Adı, Soyadı: **Mustafa GEZGÖR**
Kod adı: **Zaman**
Doğum yeri ve tarihi: **Viranşehir, 1957**
Mücadeleye katılış tarihi: **1976**
Şahadet tarihi ve yeri: **23 Aralık 1992, Suruç**

"Kendim için asıl kararı Parti Önderliği ve partiye bırakıyorum. Ama tercih ille de bana bırakılırsa Botan ve GAP eyaletlerimizden birinde silahlı mücadeleye katılmak istiyorum. Bunlar da olmazsa silahlı mücadele verebileceğim herhangi bir alana gidebilirim..."

Bu sözleri **Mustafa GEZGÖR** yoldaş 27.02.1992 tarihli Akademi yönetimine verdiği bir raporunda yazmıştı. İnsanın kendi iradesini tümden partinin iradesine tabi kılması erdemli bir davranıştır. Hiçbir kişisel çıkar gözetmeden yaşamı olduğu gibi ulusal kurtuluş mücadelesinin emrine sunmak, özgürlük mücadelesinin ne kadar sağlam temeller üzerinde yükseltildiğini de göstermektedir.

Mustafa GEZGÖR, uzun erimli bir mücadele, her anı direnme ruhu, düşmana karşı beslediği kin, öfke ve nefretle, yoldaşlarına karşı beslediği aşırı bağlılıkla dolu geçen bir yaşamdır. Araştırmacı-yazar, şair, tiyatro senaryoculuğu ve oyunculuğu, ajitatör, örgütçü, yeri geldiğinde bir savaşçı, yeri geldiğinde de bir komutan; işte böylesine çok yönlü bir kişiliği anlatmak, ifade edebilmek oldukça güçtür. Dahası anlatmak kendi başına yeterli olmuyor, anlamak ve bilince çıkarmak gerekiyor.

Kürdistan devrimini sonuç alma aşamasına getiren, böylesine güçlü şahadetlerdir. Şahadetlerin güçlü olması Kürt halkının savaşımdaki kararlılık ve cesaret düzeyini de gösterir. Eğer halkı için yaşamını ortaya koyan bir savaşçı *"kendim için asıl kararı Parti Önderliği'ne ve partiye bırakıyorum"* diyorsa, burada devrimin sarsılmaz irade ve inanç birliğini, bütünlüğünü görmek çok önemli bir sonuç çıkarmadır. İşte Mustafa GEZGÖR yoldaş bu yönde ölçü alınması gereken bir konumdadır. Partinin grup aşamasından günümüze kadar soluksuz sürdürdüğü mücadele pratiğinin hangi zorlukları yaşayarak bu aşamaya geldiğinin de derin izlerini bu kişilikte bulmak mümkündür. Sıfırdan başlanarak yaratılan olanaklar, ölümüne sürdürülen kimlik kavgası fedakarlıkta sınır tanımayan şehitlerimizin emekleriyle şekillenmiştir. İmhadan, katliamdan, soykırımdan ve katı inkarcılıktan başka bir imkan tanımayan düşmana karşı bu kişiliklerin gerçekleştirdikleri direnişler tarihimizin karanlık yollarını aydınlatmıştır. Düşman, devrime biçim veren emekleri, kişilikleri hedef haline getirerek devrimi onlar şahsında boğmak ve yok etmek istemiştir. Düşman bütün olanaklarını seferber ederek çok yönlü, çok kapsamlı bir saldırı içinde olmuştur. Böyle bir ortamdan mücadeleyi geriye çektirmeden bugünlere ulaştıran şehitlerimizin yaşamları bugün bizleri ayakta tutan güçlü dayanakları oluşturmaktadır.

Mustafa GEZGÖR yoldaş halkçı yapısıyla, direngenliğiyle birçok değerin yaratılmasında yoğun bir emeğin sahibidir. Canını, ruhunu mücadeleye katmış, onu düşünmüş, onu yaşamıştır.

Mustafa GEZGÖR yoldaş, Urfa'nın Viranşehir ilçesinde yoksul bir ailenin çocuğu olarak 1957 yılında dünyaya geldi. İlk ve ortaokulu Viranşehir'de bitirdi. Aile bütçesine katkıda bulunmak için küçük yaşlarda çalışmaya başladı. Marangoz çıraklığı, gazozculuk, kebapçılık yaptı. Ortaokul ve lise yıllarında ise yüzme havuzunda cankurtaran, inşaat işçiliği, yağlı boyacılık, hamallık gibi işlerde çalıştı. Emeğine dayanarak yaşamını sürdürdü. Başkalarına bağımlı yaşamayı asla benimsemedi. Daha çocukluğunda sömürü sistemine büyük bir öfke duymaya başlamıştı.

Liseye başladığında devrimci düşüncelerle tanıştı. Bu tanışmasını özgeçmiş raporunda şöyle dile getiriyordu: *"Devrimciliğe, düzene çok bilinçsizce duyduğum kin ve hareketli yapım yöneltti. Daha sonra kendiliğindenci bir tarzda lisede 'Kurdara Azadiciler' adıyla anılıyorduk. Örgütlülük yoktu. Bu süreçte Ankara'da okuyan üniversitelilerden Başkan APO'nun ismini duyuyorduk. Hareket Kürdistan'a taşırıldığında Başkan APO Suruç'a gelip bizi örgütledi."* Partinin grup aşamasında ilk temasa böyle geçtikten sonra **Kemal PİR**'in geliştirdiği mücadelenin etkisiyle ilişkilerini daha da pekiştirdi. 1975 yılı sonlarından itibaren profesyonel faaliyetlere katıldı.

O'nun yaşamında her şey çok hızlı gelişirdi. Durağanlıktan nefret ederdi. Kendi yapısında bulunan asi kavgacılığıyla devrimci mücadele arasında tam bir bütünlük kuruyordu. Çocukluğundan bu yana arayış içinde olduğu özlemi devrimcilikte gerçekliğe kavuşmuştu. Bundan dolayı bir daha bırakmamacasına sosyalizm davasına sarıldı ve kesintisiz bir yürüyüşü liseye gittiği ilk günlerde Kürdistan Devrimcileri saflarında başlattı. Halkçı, örgütçü ve toparlayıcı özellikleriyle çevresine oldukça güven veriyordu. O dönemde Kürdistan devriminin en çok ihtiyaç duyduğu da bu özelliklerdi. Çünkü Kürdistan halkı Türk sömürgeciliği tarafından en küçük sosyal, siyasal ve kültürel birimlerine kadar dağıtılmış, birlik ve bütünlüğü parçalanmıştı. Kürdistan devrim mücadelesi de ancak bu parçalanmayı bütünleştirmeyi amaç edindiği oranda gelişme gösterebilirdi. Mücadelenin ilk kadroları süreç içinde böyle bir özelliği yakalama yönünde bilinçli ya da kendiliğinden de olsa yoğun bir çaba içinde oldular. Kürdistan'da başka türlü devrim adına hareket etmenin olanağı da yoktu. Sömürgecilik, sosyal-şovenizm, reformizm, faşistler, hemen hemen her kesim Kürdistan devriminin bir hayalcilikten, anarşizmden başka bir şey olmadığını söyleyerek Kürdistan Devrimcileri'ne karşı tavır alıyor ve silahlı saldırılarda bulunuyorlardı. Böylesi bir ortamda Kürt, Kürdistan isimlerini anmak, tartışmak, savunmak ölümü göze almakla eşdeğerdi. Gözükara bir pratik sergilemek de mücadeleyi yaşatamazdı. Akıllı, sabırlı ve planlı bir pratikle bu sorunlar aşılabilirdi. Ajan-muhbir ağından adım atmak kolay değildi. Partinin gelişimi bunlara karşı alacağı tavıra bağlıydı. Kürdistan Devrimcileri, ulusal kurtuluş mücadelesini başlatan kadro ve sempatizanlar dişe diş bir savaşımla bir gelişmeyi yaratabildiler. Mustafa GEZGÖR yoldaş lisede okuduğu sıralarda özellikle faşistlere, ajan-muhbir ağına, sosyal-şoven ve reformist kesimlere karşı geliştirilen mücadelede yerini aldı.

Aktif bir mücadele içinde olduğundan dolayı kısa sürede bu kesimlerin boy hedefi haline geldi. Mücadelesini engellemek için okul yönetimleri O'nu başka liseye sürgün etti. Gittiği yerlerde mücadelesini sürdürdüğü için Siverek, Suruç liselerine sürgün edildi. En son tekrar Viranşehir Lisesi'ne döndüğünde belli bir bilince ve mücadele pratiğine sahip olmuştu. Aktif görevler üstlenerek grubun alanda örgütlendirilmesinde üzerine düşeni yapmaya çalıştı. Özellikle de öğrenci gençlik atılgan ve cesur ruhlu bu savaşçıyı doğal bir önder olarak kabul etmişti. Ne zaman boykot, yürüyüş yapılsa büyük bir coşkuyla en ön saflara geçerdi. Bütün saldırıların ve tehlikelerin önce kendisine gelmesini isterdi. Halkı ve yoldaşlarını korumayı temel alırdı.

Atılgan, fedakar, cesur yapısının yanısıra öfkeli ve sinirli yönleri de vardı. Özellikle de iç ihanetten, dedikodudan, arkadan hançerlenmekten nefret ederdi. O yüzden bütün yazılarında ve sohbetlerinde sık sık "ihanet", "kalleşlik", "soysuzluk", "kara saplı hançer" sözlerini kullanırdı. Daha mücadeleye ilk atıldığı yıllarda bile kafasında şekillenen düşünceleri hiç saklamaz, muhataplarına mutlaka aktarırdı. Eleştirici yönünü sürekli güçlendirmeyi bir prensip olarak benimserdi. Kendisini gözden geçirmeyi de ihmal etmezdi. Yanılgılı olduğu konularda özeleştiri verme büyüklüğünü her zaman gösterirdi. İhanet temelinde yapılan saldırılara karşı duyduğu öfkenin düzeyini ortaya koymak oldukça zordur. "Düşman düşman olduğu için saldırıyor, öldürüyor, katlediyor" diyordu, "Ama ihanete, ayak kaydırmaya, kalleşliğe asla meydan vermemek gerekir." Bütün söylemlerinin ağırlıklı yönünü mertlik, fedakarlık ve alçakgönüllülük konuları oluştururdu. Bunları çok sık işlemesinin bir nedeni de hem bu tür olaylarla sık sık karşılaşmasından, hem de Kürdistan halkının düşman tarafından düşürülmüşlüğünün düzeyinden dolayıydı. Düşürmekte, soysuzlaştırmakta sınır tanımayan düşmana ve başka çevrelere karşı içinde en ufak bir acıma hissi taşımazdı. Çalışmak ve üretken olmak O'nda bir yaşam biçimi olmuştu. Bu yaşamı adeta düşmana inat geliştiriyordu. Sanki düşmandan halkımızın üretkenliğinin kısırlaştırılmasının intikamını alırcasına bu pratiği kararlıca uyguluyordu.

Devrimci mücadeleye profesyonel olarak katılması ailesiyle aralarında birtakım problemlerin doğmasını da beraberinde getirdi. Ailenin ondan beklentisi okuyup bir memur olması ve bütçeye katkıda bulunmasıydı. Oysa O'nun gerçekleştirmek istediği sadece kendi bireysel yaşamını bir düzene koymak değildi. Kürdistan'ın mevcut koşullarında bireysel yaşamın anlamsızlığını çok iyi gördüğünden toplumsal yaşamın özgürleştirilmesini temel almıştı. Ailesinin düşünce yapısını değiştirme yönünde bazı çabaları olduysa da yüklendiği görevler sonuç almasına imkan tanımadı. Çünkü bütün faaliyetler kadro yetersizliğinden dolayı birkaç kişinin omuzlarına biniyordu. Çevre alanlara da el atıldığında birinin ailesini devrimcileştirme çabası tamamen olanaksızlaşıyordu. Hele ailelerin Kürdistan sorununa bir öcü gibi baktıkları bir ortamda, ailenin devrimcileştirilmesine yönelmek yığınla engelleri beraberinde getiriyordu. Toplumda o kadar çok problem vardı ki, bunların hepsine mevcut kadro yapısıyla çözüm getirmek mümkün değildi. Düşmanın her geçen gün dozunu artırarak sürdürdüğü saldırıları da bunlara eklenince çekilen zorlukların düzeyi daha iyi anlaşılır. Kürdistan devrimciliğinin delilik, çılgınlık, anarşistlik olarak görüldüğü, alaycı yaklaşıldığı bir ortamda davanın kararlı savunuculuğunu yapmak, bunun inancını yüreğinde taşımak akılalmaz bir irade sağlamlığını gerekli kılıyordu. Gezgör yoldaş bu konuda en ufak bir ikircilik göstermedi. Yüreğini sürekli kızgın lavlarıyla kaynayan bir yanardağ gibi korudu.

Viranşehir'de Kürdistan Devrimcileri'nin örgütlenmesini yürütürken bu tür zorlukları aşmasını da bildi. Günün 24 saati durup dinlenmeden çalıştı. Örgütleyebildiği kadar örgütledi, düşmanı vurabildiği kadar vurdu. İdeolojik-politik düzeyi tam olarak yakalayamamış olsa da yürüttüğü faaliyetlerde komple devrimciliğin özelliklerini taşıyordu. Hele feodal çetelere karşı beslediği öfke O'nu ateş gibi bir eylemci, ajitatör, propagandacı ve örgütçü yapmıştı. Yüreği sönmüş bir yanardağın yeniden kabarmasına dönüşmüştü. Süleymanlar çetesine karşı halkımızın tarihsel intikam hırsıyla savaştı. Çetelerin halkımız üzerindeki baskılarının kırılmasında yoğun bir çabanın içinde oldu. Kürdistan Devrimcileri'nin Viranşehir'de gelişmesinde, halkın sempatisini kazanmasında ortaya konulan emeklerde Gezgör yoldaşın belirleyici payı vardır. Düşmanın her türlü engelleme çabalarına rağmen mücadele bu alanda da gelişti ve halk kitlelerini sardı. Ajan-muhbir ağına ölümcül darbeler vuruldu, faşistlerin örgütlenmesi dağıtıldı. Fiili olarak gerçekleştirilen eylemlerin çoğunda yerini aldı, bizzat planlayıp uyguladı. Bunlara ek olarak partiye maddi gelir sağlamak için de çeşitli işlerde çalıştı. Parti henüz halktan destek alamıyordu. O yüzden partinin çeşitli ihtiyaçlarının karşılanması için de faaliyet yürüten kadroların çeşitli işlerde çalışmaları, maddi gelir sağlamaları ister istemez kendisini dayatıyordu. Yani bu dönemin devrimciliğinde fedakarlıkta sınır yoktu. Her şey yoktan varedilmek zorundaydı. Bunlar da ancak çalışmak ve bir yandan da savaşmakla mümkündü. Bir yerden başka bir yere bir kuryenin gönderilmesi bile başlı başına bir sorundu. Onun yol parasının ve ihtiyaçlarının karşılanması için bazen inşaatlarda üç-dört gün çalışıp para toplamak gerekiyordu. Düşman kuşatması altında bütünüyle kendi olanaklarına ve gücüne dayanarak bu mücadele yürütülüyordu. Kürdistan Devrimcileri'nin bütün alanlarda mücadeleyi geliştirmeleri böyle yoğun emeklerin harcanmasıyla mümkün olmuştur. Halk, partimizin ilk çekirdek grubunu harcadıkları emekleriyle tanımış, saygı duymuş ve onları kabullenmiştir. O güne değin Kürdistan halkının hiç tanık olmadığı bir gelişmeydi bütün bunlar. Şaşkınlık, inanmada güçlük çekmekle birlikte sağlam bir saygı ve bağlılık duygusu da gelişmişti. Çünkü Kürdistan Devrimcileri halkı küçümsemiyor, hor bakmıyor, onu suçlayıcı yaklaşımlarda bulunmuyordu. Halka saygı gösterme, halkı anlama, toplumsal sorunların derinliklerine inerek neden ve sonuçları araştırıp ortaya koyma temel yaklaşım olarak benimsendiğinden halkın saflara akması da öyle uzun bir süreyi kapsamadı.

Mustafa GEZGÖR yoldaş, yürüttüğü faaliyetlerden dolayı düşman güçleri tarafından çeşitli zamanlarda tutuklanarak zindana gönderildi. Urfa'nın bazı ilçelerinde, Mardin, Kızıltepe, Derik alanlarında Kürdistan Devrimcileri'nin örgütlenme çalışmalarına aktif olarak katıldı. 1978 yılında Hilvan'da feodal işbirlikçi Sü-

leymanlar aşiretine karşı yürütülen mücadelede gereken yerini alarak bu çetelere ağır darbeler vurdu.

30 Temmuz 1979 tarihinde, Celal Bucak'a karşı gerçekleştirilen Kırbaşı olayında **Salih KANDAL** yoldaş şehit düştü, Gezgör yoldaş ise yaralandı. Yine 1979 yılında katıldığı bir düğünde kaza sonucu yaralandı. Tedavi görmek için gizli kaldığı evde daha iyileşmeden yapılan bir ihbar sonucu yakalandı. En çok nefret ettiği ihbarcılık, ajanlık O'nu gelip böyle amansız yakalamıştı. Yakalandığında canından çok sevdiği silahı da yanındaydı. Kendisinden ziyade silahının düşmanın eline geçmesine üzülürdü. *"O silah, mücadele yürüten bir savaşçının elinde olsaydı düşmana daha çok darbeler vururdu"* diyordu. O dönemde bir silah temin etmek büyük bir olaydı. Emeklerinden ve düşüncelerinden başka hiçbir şeyi olmayan insanlar bir halkın özgürlük ve bağımsızlık kavgasını başlatmışlardı ve ellerinde kendilerini savunmaya yetecek kadar bir araçları da yoktu. Kaybedilen bir insanın, bir silahın veya herhangi bir aracın yerini doldurmak da öyle kolay değildi. Gezgör bunların yaratılmasında emek sahibi olduğundan, bunların acısını çok yakından ve derinden yaşadığından bir silahın düşmanın eline geçmesine kendisinden daha çok üzülüyordu.

Ortada ders çıkarılması gereken deneyim ve direniş mirası da yoktu. Polis karşısında nasıl tavır takınılacak? Bunlar teorik olarak kitaplardan okunmuş ve ezberlenmiş bilgilerdi. Ama pratiği nasıl ortaya çıkacaktı, bunlar henüz yaşanmamıştı. Her alanda direnmek gerektiği sık sık söylenen bir olguydu. Fakat nasıl direnilecekti? Bu alanda da bir donanım yoktu. Her şey kişilerin o anda takınacakları bireysel tavırlara bağlıydı. Bu durum örnek ve ölçü alınması gereken bir değerin yaratılmasına kadar da böyle devam edecekti. Gezgör yoldaş, polis sorgusunda direnmeyi esas almıştı. Elbette istenilen düzeyde bir direniş ortaya koyamadı. Böyle bir deneyimden geçtikten sonra pratiğinden çıkardığı derslerle kendisini daha da güçlendirerek, dönemin görevlerine yanıt vermede gecesini gündüzüne katarak çalıştı. Düşmanın ajanlık tekliflerine karşı örnek direnişçi tavırlar sergileyerek bunları boşa çıkardı. Cezaevlerinde çoğu zamanlar yalnız kaldı. Genellikle hücrelerde tutuldu. Sık sık sürgünlere gönderilerek teslim alınmak istendi. Ama gittiği bütün cezaevlerinde tek başına da kalsa teslimiyete karşı direnişi esas aldı. Özellikle Diyarbakır Cezaevi'nde yaptığı çalışmalar örnek alınacak niteliktedir. Diyarbakır'daki tünel kazma çalışmalarında bizzat önderlik yapmıştır. Tünelin planlanması, kazımının yapılması, gizliliğinin sağlanmasında esas çalışmaları yaptı. Bıkmadan, usanmadan aylarca tünelde çalıştı. Kış aylarında tüneli su bastığında da kazma çalışmalarına ara vermedi. Suyun içinde çalışmasını sürdürdü. Farelerle boğuşarak sabırla tüneli kazdı. Hatta tünelde en uzun süre kalarak çalışma rekorunu kırdı. Bütün bunlara, dışarıya çıkıp silahlı mücadeleye katılma özlemiyle katlandı. En büyük özlemi Parti Önderliği'ne ve partiye kavuşmaktı. Dışarı çıkacağından o kadar emindi ki, bazı eylem planları bile tasarlamıştı. Ama tünelin ortaya çıkmasıyla birlikte bir grup yoldaşıyla birlikte Eskişehir Cezaevi'ne sürgün edildi.

Gezgör yoldaş cezaevinde Mehmet Şener tasfiyeciliğine karşı sürekli tavır aldı. Bu anlayışla çatıştığı kadar hiçbir şeyle çatışmadı. Eleştirilerini açıktan yaparak bu anlayışı mahkum etme yönünde çok uğraştı. Elbette bu çatışmalar zaman zaman O'nun sınırlandırılmasına da yol açtı. Sinirli yapısından dolayı çok çabuk parlıyor ve en son söylenmesi gerekenleri başta söyleyerek çoğu zaman kendisini zor durumlara sokuyordu. Oysa Şener tasfiyeciliğinin üzerine daha soğukkanlı gitmesi gerekiyordu. Bunu tam yapamadığı için de öfkeleniyor ve sinirleniyordu. Bu da iç tasfiyeciliğe ve ihanete karşı yıllardır içinde beslediği öfkeden kaynaklanıyordu. Gittiği her yerde Şener tasfiyeciliği hakkındaki düşüncelerini açıklamaktan, rapor etmekten asla çekinmedi. Her defasında da, *"Bugün kimse benim söylediklerime katılmayabilir ama tarih en sonunda beni haklı çıkaracaktır"* diyordu. Ve yıllar sonrasında da olsa, tarih O'nu haklı çıkardı. Şener tasfiyeciliği mahkum edildiğinde "gördünüz işte ben haklı çıktım" diyordu. Bunu gözleriyle görmesinden dolayı da büyük mutluluk duyuyordu.

Tutsak edilmesinden sonra Urfa, Viranşehir, Kızıltepe, Diyarbakır, Mardin, Adıyaman, Malatya, Eskişehir, Aydın, Buca cezaevlerinde kaldı. Cezaevlerinde geliştirilen bütün direnişlerde, açlık grevlerinde ve ölüm oruçlarında ilk sıralarda yerini alarak önderlik konumuna bağlı kaldı. En çok da kalp rahatsızlığından şikayetçiydi. En büyük korkusu da görkemli bir şahadetle değil de, kalp kriziyle yaşama gözlerini yummaktı. Hep bir çatışmada şehit düşmeyi hayal ederdi.

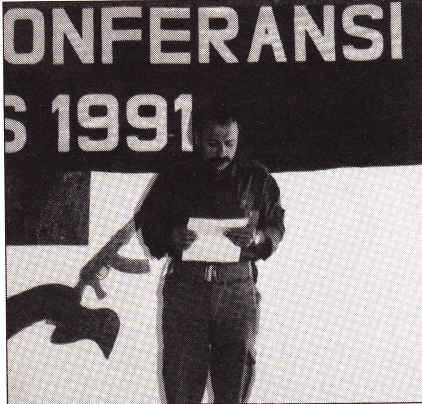
Cezaevi yaşamında zamanını hiç boş geçirmedi. Araştırma-inceleme konularına ağırlık verdi. Partinin bu tür çalışmalara ihtiyaç duyduğunu belirterek başka arkadaşları da bu çalışmalar içine çekmeye özendiriyordu. Hele Diyarbakır Cezaevi üzerine yaptığı araştırmalar oldukça kapsamlıdır. **Mazlum DOĞAN**'ın anısına **Kürdistan Direniş Tarihi**'ni kaleme aldı. Bununla da yetinmeyip sayısız şiirler yazdı. Tiyatro oyunlarını yazarak bunların sahnelenmesinde yer aldı. Cezaevinde çıkarılan dergiler için yazılar yazdı, bu faaliyetlerin redaksiyon çalışmalarını yürüttü.

En son tedavi görmek için gittiği İzmir Buca Cezaevi'nden tahliye oldu. Çıkar çıkmaz kitle çalışmalarına katıldı. Akademi'ye gidene kadar bu çalışmaları aralıksız sürdürdü. Akademi'ye ulaştığında en büyük özlemi de gerçekleşmiş oluyordu. İlk tutsak edildiğinde parti henüz kurulmamıştı. Şimdi ise partinin tamamen halklaştığına tanık oluyordu. Bunun büyüleyici etkisinde kaldığını gizleyemiyordu. Parti Önderliği ile yıllar sonra yüzyüze geldiğinde heyecandan kalbi duracak gibi olmuştu. Akademi'de Zindan Direniş Konferansı'na katılarak kendisini iyi gözden geçirerek yeni döneme hazırladı. Açık sözlülüğüyle kısa sürede Parti Önderliği'nin dikkatini üzerine toplamıştı. Parti Önderliği O'nun için *"Gözgör bizim jokerimizdir, her alanda çalışabilecek yapıdadır"* diyordu. Akademi olanaklarından en iyi bir şekilde yararlanmayı esas aldı. Askeri ve siyasi eğitimleri hiç aksatmadan aldı. Yalnız ayağında meydana gelen bir rahatsızlıktan dolayı ameliyat oldu ve bir süre Ortadoğu'da tedavi gördü. İyileşmeyi sabırsızlıkla bekliyordu. Bir an önce silahlı mücadeleye kavuşmak istiyordu. Uzun süre Parti Önderliği'nin denetiminde kaldı. Israrlı dayatmaları sonucu GAP Eyaleti'ne komuta düzeyinde gönderildi.

Kısa sürede GAP Eyaleti'nde elle tutulur gelişmeler sağlandı. Ama sonuçta iç ihanet kendisini burada da yakalamıştı. Mustafa Güneş haini gidip düşmana teslim olarak bulundukları yeri ihbar etti. 23 Aralık 1992 günü düşman güçleri evi kuşatmaya alarak teslim olmalarını istedi. Evde bulunan yoldaşlar düşmana silahla yanıt verdiler. Çatışma uzun süre devam etti. Bütün yoldaşlarının şehit düşmesinden sonra son kurşununu kendisine ayıran Gezgör yoldaş da şahadete ulaştı. Evet, bu çatışmada, Mustafa GEZGÖR yoldaş ile birlikte, Güney-Batı Kürdistan parçasından 2 yoldaş, **İbrahim TEK, Emin ASLANTEK** ve **Faysal ÖCALAN** yoldaşlar, şehitler ordusuna katıldılar.

Devrimci yaşamı boyunca **Nuri, Mehmet, Ciran, İhtiyar, Viran, Kenan** ve **Zaman** kod isimleriyle tanıdığımız Mustafa GEZGÖR yoldaş partiye grup aşamasında katılmış ve aralıksız bu yolda yürümüştür. Biz de ihanete, teslimiyete, kalleşliğe, tasfiyeciliğe ve sömürgeciliğe karşı O'nun anısına bağlılığın bir gereği olarak kararlıca savaşacağımıza, özlemlerini gerçekleştireceğimize söz veriyoruz.





BİR YİĞİT DEVRİLMİŞ DEDİLER

Korkuları yanıbaşında bir Diyarbakır sokağı
ve elveda niyetine ölüm
ipekli bulutlarda bir kayıp akşam
avuçlarında hasret serinliği var
şafak vurur beynime sonra
ve bedenim bölünür.

Nasıl anlatsam yüreğimdeki hasreti
zamana hükmüm geçmez ne etsem
ölüme inat düşlerimde sabah yıkanır
bir Diyarbakır sokağı ömrüme tanık
zaptedilmiş
artık rüzgar dilinden bir öyküdür bütün geçmiş
ve itip korkulu dehşetini bir yana on yılların
bir de bütün bilinmeyenleri çözülürken ülkemin
yaman acılar içinde bırakıp beni
bir yiğit devrilmiş dediler.

Tarih yorgunu gözlerimi yağmurlara serdim
çünkü işkencenin sabahı olmaz
umut hançerlenir şaka değil
çünkü şakası yok ölümün
Kürdistan'da zaman asidir
gün doğar
çöker karanlık
geçer ömür
ve işkencenin çığlığı eksilmez.

Ömrüm mısra özleminde şimdi
gök mavisi hasret
ve hapsedilmiş sabahlar içinde
yağmurlara serdim yüreğimi.

Vakitler hangi paraleldedir
ay ışığı takılır parmaklıklara
avuçlarıma yıldız kümelenir
işkencenin sabahı olmaz,
sen hüznü şarkılara bırak
yorgun gecelerin ardından, kavgaya sür her şeyini
senin dağların var.

Guvernika bir zaman kesitidir
Diyarbakır süzülür düşlerime
çünkü kavlimiz bütün geçmişin hesabı
bütün bir gökyüzü Mazlum olur
ve işkencenin çığlığı eksilmez.

Gözbebeklerimde bahar
çünkü oğullarım kavga dölüdür
ve gül rengi bir kavga gecenin yeleli sırtında
incecik bir bahar dalı umut
ve usta bir ressam düşlerim her nedense
bir Diyarbakır sokağı kan içinde
gülmelerim öksüz
ve alıp beni yıllar ötesine götüren
bir yiğit devrilmiş dediler.

Onurlu yaşamın abidesi MUSTAFA GEZGÖR yoldaşı anarken

Senin ölümsüzler kervanına katılışını duyduğum an, bir sızı kapladı yüreğimi; sıcak su beynime döktüklerini hissettim, gözlerim kamaştı. Ve derinlere dalıp gittim. Anılarımız canlandı gözlerimde. Şimdi hangisini anlatayım, bilemiyorum. Seni yazmak, anlatmak istiyorum, yazamıyorum. Hangi yönlerini yazayım bilemiyorum. Kahramanca direnişçiliğini mi, bir tarihçi oluşunu mu, araştırmacı-incelemeci yanlarını mı, romancılığını mı, örgütçülüğünü mü, eylemciliğini mi, yoksa ince ruhlu bir şair oluşunu mu, bilemiyorum, özgecan bilemiyorum. Yazmak istiyorum ama, aynı zamanda seni dile getirmekte zorlanacağımı, anlatamayacağımı anlıyorum, dolayısıyla da kaygılanıyorum. Tüm yönlerini anlatamayacağım için kusura bakma.

En fazla nefret ettiğin; şiirlerinde, yazıtlarında yerden yere vurduğun alçaklığın, soysuzluğun ve ihanetin kara hançeri sonucu; kahramanca direnerek, son kurşunu kendine sıkarak, şahadetlik kervanına katıldın. Son kurşunu kendine sıkarken bir an olsun bile tereddüt etmeyişini okuduğum zaman şaşırmadım. Çünkü senden beklediğim bir tavırdı. Hatta buradaki arkadaşlara da şunu söyledim: "Tam Gezgör'ce bir eylem!" diye. Bu senin direngenliğinin somut ifadesiydi. Davaya, yoldaşlarına, ölümsüzlere ölümüne bağlı oluşunun son pratiğiydi...

Mustafa GEZGÖR yoldaş, sevdamıza yeni kavuşmuştun. Yılların özlemiyle içinde besleyip büyüttüğün ülke aşkına doymayışına yanar yüreğim, yiğit insan! Özgür vatan yaratma hasretiyle, özlemiyle savaşırken, yasak ülkenin güzelliklerine doymazken, aramızdan, bir ihanet sonucu erken ayrılışına tutuşur bedenim. Bu kadar erken gidişine inanamıyorum; hayat dolu, yaşam dolu, sevda dolu, umut dolu, kavga dolu yüreğinle GEZGÖR! cu kana bulanmıştı. Eli kanlı, ağzı salyalılar saldırdı direniş kalemiz 35'e. Bedenler gerilmiş son kertesine kadar. Yakalandı, yakalanacak tedirginliğiyle, pür dikkat kesilmişti iradeler, bütün uzuvlar.

Yanaştı cellatlar, indirdi balyozu kapağına ve onca emek, kan, ter bir çırpıda heba oldu. Uçtu özgürlüğümüz bilinmez diyarlara. Yeni esaret zincirleri geçirildi boyunlarımıza. Ve havalandırmanın loş karanlığında, duvarın dip köşesine oturmuş, başını avuçlamış, göz yaşlarını gizleme gereği duymamıştın. "İhanet iki elim yakanda olacak" diye hıçkırıklarla haykırmıştın.

O an, ak gibi beyazlaşmıştı tenin, tenimiz. Kan bedeninde çekilmişti, asi yürekli emektar!

Asi yürekli diyorum. Doğrudan şaşmazlığından, düşmana duyduğun müthiş kinden, öfkenden, davaya, yoldaşlarına, ülkeye ve halka duyduğun ölümüne bağlılığından dolayı söylüyorum, sakın yanlış anlama can yoldaşım. Doğru bildiğin herhangi bir şeyi inatla savunan ve gereklerini pratiğe aktarmada sakınmayışından dolayı söylüyorum. Kimileri bu davranışını "amatörlük döneminin alışkanlığı" olarak değerlendirirdi. Hiç de öyle olmadığını biliyorum. Çünkü böylesi ilk adımlar fedakarlık ister, cesaret ister; ölümüne davaya sahip çıkmanın bir gereğiydi ve somut gerçekliği göstermek için gerekliydi de.

Hatırlar mısın Gezgör, daha dört duvar arasındayken bile tek düşüncen ve hedefin vardı. Yılların intikamını almak için savaşmak ve tüm tutsakları özgürlüğe kavuşturmak istiyordun. Şöyle; "partiye, tutsakların özgürlüğüne kavuşturulması için bir birim oluşturmak isteyeceğini ve bu konuda dayatıcı olacağını" söylerdin. Ve, "sırayla bir köstebek gibi dağları deleceğim" diyordun. Dışarı çıkar çıkmaz dayatıcı olduğunu ve Zindan Direniş Konferansı'nın karar çıkartmasında katkıda bulunduğunu biliyoruz. Bizlere özgürlük ortamında nasıl sahip çıktığını da...



Evet arkadaşım, gözlerimde canlanıyor hatıraların, ufacık masanın başında, yere bağdaş kurmuş, Amed zindan vahşetini insanlığa aktarmanın uğraşıyla, gelecek nesillerin dersler çıkarması için, olumlu olumsuz yönleriyle tanıtmak için, gece-gündüz demeksizin yazışını hatırlarım. Öyle ki, bazen kendi yazdıklarını bile okuyamadığını hatırlarım, anımsarım. Fazla yer kaplamasın, biraz tasarruf olsun diye ufacık harflerle yazardın. Yüzlerce sayfayı getirir "daktilo et" derdin. Ancak yazını okumakta oldukça zorlanırdım. Yazının baş harfleri ve bıraktığın nokta sayısına göre bir anlam vermeye ve kelimeyi çözmeye uğraşırdım. Bazen de getirir birlikte çözmeye çalışırdık.

Boş oturmayı, tembel tembel düşünmeyi, yerinde durmayı sevmezdin; okur, araştırır, değerlendirir, sorar soruşturur ve yazardın hep.

Hatırlar mısın GEZGÖR, özgürlüğe uçuş için ipince, uzun mu uzun, havasız, dar bir mekanda metal sallardın; körük yapardın ciğerlerini, aldırmazdın kalp yetersizliğine, coşardın deli bir ırmak gibi, kayaları eşerek, bağımsızlık savaşına...

Zaptedemezdi zebaninin parangaları ufacık bedenini. Esat'ı, Şahin'i ve daha bilmem hangi soysuzu, kinle, öfkeyle karşına alır, sallardın "hançerini". O an intikam kesilirdi bütün bedenin. Solgun, yorgun devrederken hançer nöbetini; "Al, şuna dikkat et. Esat'ı ve yaptıklarını, yaşadıklarımızı düşün. Bütün bedeninle, ruhunla karşına al ve parçala onları" derdin. Ki, öyle de yapardık. Kesik kesik alınan nefes ve özgürlük halayına tutuşacağımız anın sabırsızlığıyla yüklenirdik...

Özgürlük sevdamız, ak güvercinimiz bir ihanet sonu-

Az daha unutacaktım. Duydun mu candaşım, Nevşehir'de ve Adana'da şeytanın bacağını nihayet kırdık. Tam on tutsak özgürlüğe uçtu. Üstelik devrime katkı sunabilecek arkadaşları da beraberlerinde götürdüler. Hiç kuşkusuz bunda senin de payın vardı, bir mimar olarak. Bu haberi duyduğuna çok sevindiğini biliyorum. Hayallerinde düşlediğin gerçekleşti.

Demin hançer dedim de hatırladım, aklıma geldi. Sahi nedendir bilmem ama, en çok kullandığın "hançer", "zılgıtlar", "savaş naralarımız", "gerillanın göğsündeki nişandım" kelimeleriydi. Bu terimlerle karşılaştığım an hep sen canlanırsın gözlerimde, cefakarım.

Ekim 88'de Amed sürgününde, cümle iblisler çullandılar üzerimize, vurdular, kan deryası ortamında. Üçüncü katın merdivenlerinden sürükleye sürükleye, vura vura koridora çıkardılar. Basamaklara çarptırılarak sürüklenirken bile, zafer naraları atarak, zorbanın zorbalığına gür sesinle şamar indirdin. "Akibetiniz Esat olacak" diyerek. Koridorda daha da artırıldı vahşet, sağnağa dönüştürüldü darbeler, gözler balon, dudaklar patlak, kafalar yarık, bedenler mosmor. "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek", "Kahrolsun işkence", "Akibetiniz Esat olacak" haykırışlarını gizlemek, ölüm fermanlarını işitmemek için, ağızlar beyaz bezle bağlandı. Gür sesinde, seslerde zangır zangır titrediler. İradeler bilenmiş, isyana durmuş yürekler naraları, zılgıtları patlattı, Amed'in şanına yakışırcasına.

Uğruna ölüp ölüp dirildiğimiz ülkeden uzak diyarlara sürülmenin verdiği ızdıraplar işin cefasıydı. Ne söylediğini hatırlar mısın Gezgör; "Buralara iyi bakın, bu güzellikleri doyasıya seyredin. Kim bilebilir, belki bir daha hiç göremeyeceğiz" dediğini. İlerleyen konvoyda, üstü başı kan içinde, eller kelepçeli, kollar zincirli, kölelik zincirlerine vurulmuş umudu beklerken! Doyasıya seyredemedik, soluyamadık havasını... dört bir yanı kuşatılmışlığıyla...

Hangi yönlerini anlatayım can yoldaşım, bilemiyorum, düşüncelerim dağılıyor, boğazım düğümleniyor, gözlerim buğulanıyor, yüreğim daralıyorken...

Temmuz sıcaklığında, açlığın 28. gününde, eriyen bedenlerle Kerbela yolculuğuna çıkartılışımızı mı? Vahşet sonrası doldurulduğumuz hücrelerdeki anıları mı, bilemiyorum. Aldılar ikişer ikişer, ayırdılar birer birer deri, bir kemik kalmışlığımızla, vahşet kol gezdi en ücra hücrelerimizde! İnsanlıktan çıkmış zebaniler, gelişi güzel ölümüne indirdiler darbelerini. Bu vahşet "sefaları"nı mı anlatsam, yoksa coşku dolu, yaşam dolu yüreğin taşmazlığını mı?

Kırkıncı günlerindeydi, yine bir kalp krizi kapını çaldı. Soluk alamaz olmuştun. Attılar bir battaniyenin içine, ufacık bedenini. Açlığın yolculuğunda ufaldıkça ufalmışlığınla hastaneye götürdüler.

Doktorlar koşuşturdu, sardılar dört bir yanını, "Bırakın beni, tedavi kabul etmiyorum, arkadaşlarım ölümle pençeleşirken..." diye tane tane, kesik kesik sözlerindeki ölümüne yoldaşlarına bağlılığı mı?

Yoksa bir sanatçı oluşunu mu? Hatırlar mısın Newroz'u canlandırdık Aydın zindanında. Piyesteki rolünü ne kadar çok severdin, özenmişliğinle, Kawa'yı, ak mintanıyla. Kawa rolüne tüm iraden, ruhun ve benliğinle kendini kaptırmıştın. Hele bir de sakalının ak gözükmesi için tebeşir tozuyla beyazlaştırman ve yüreğinin derinliklerinden kopup gelen, heyecanla, coşkuyla dünümüzü, bugünümüzü dile getirişini hatırladın mı? Ne kadar çok yakışırdı sana o kıyafet. Bütünleşmişti iradenle. Coştukça coşturdun tüm izleyenleriyle birlikte. Bir anlık canlılığının donduruluşu; bağdaş kurmuş vaziyetini halen gözlüyorum fotoğraf üzerinde, dün gibi canlı ve diri...

Ateşin başında şiir okurken, o mimiklerin; oturup kalkışın, alçalıp yükselen ses tonun, el-kol hareketlerin, göğsünü yumruklayışın... Ve ardından patlayan zılgıtlar. Diken diken olurdu saçların. Bilir misin zılgıtlar hep seni isyana kaldırırdı. Bazen buğulaştırırdı gözlerini, bazen de gayri ihtiyari olarak hızlandırırdı adımlarını.

Adımların deyince anımsadım. Volta atarken, yol yürürken sendelemezdin. Ama beton zeminde top koştururken ayağının sendelediğini fark ettim. Yoruldukça sekmen daha da belirginleşiyordu. Gezgör, niye sendeleyerek yürüyorsun, koşuyorsun diye sorduğumda, kurşun yarasını gösterdin. Kaç yıl geçmişti aradan, ama, halen kemik kaynaşmamış, kurşunun geçtiği kaval kemiği öylece kalmıştı. Evet Gezgör, **30 Temmuz'da Kırbaşı baskınında Salih Kandal**'la birlikte yaralanmıştın. Salih yoldaş, kan kaybından şehitler kervanına katılmıştı. Sen ise yaralı kurtulmuş ve şehit düştüğün güne kadar da Kırbaşı olayının canlı izlerini hep kendinle birlikte taşıdın...

Hep şöyle derdin, *"APO'cu ruh, coşku, inanç, fedakarlık, kararlılık, bağlılık, cesaret insanı direngenleştirir; coşturur, ayakta tutar. Coştukça coşturan, el attığın işi kökünden söküp almanın temel anahtarıdır"* diye. İnsanlığın, devrimciliğin, hele hele Kürdistan gibi bir ülkede yaşayan militanın vazgeçemeyeceği olmazsa olmaz öğeleriydi bunlar ve sen bunlar uğruna yaşamını adamıştın.

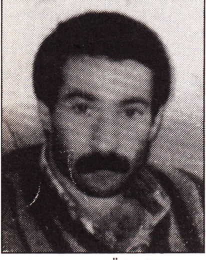
Sen rahat uyu, gözlerin arkada kalmasın. Özgürlük halayına tutuşacağımız an zılgıtlar çekeceğiz, tililirle. Hissedecek ve sesimize sesinle yanıt vereceksin... Bedenen aramızdan erken ayrıldığına sen de yanıp tutuşursun, ama başka çarenin kalmadığını biliyorsun, biliyoruz, onurun abidesi!

İnsanlığı ayaklar altından kurtarmak için daha nice can, kan, gözyaşı gerekir. Bedeli ne ise vereceğiz, vermeye hazırız. Yaşatacağız özgürlük sevdamızı sonsuza dek. Çocuklar özgürce yaşayacak, yasak ülkede. Çocukları çok sevdiğini de yazmak gerekirdi. Dedim ya, tüm yönlerini anlatamayacağım, oysa sen, şehitler albümünü hazırlarken, Kürdistan tarihini yazarken, zindan gerçekliğimizi belgeleştirirken ne kadar da derinliğine yazardın, yiğit İnsan GEZGÖR.

Gezgör, yarın Newroz, halaya duracağız zılgıtlarla. Patlatacağız savaş naralarımızı, zindan burçlarında...

Cevdet İNAK

İnançlı, kararlı, yiğit ve erdemli insan: Faysal ÖCALAN



Adı, Soyadı: **Faysal ÖCALAN**
Koda adı: **Rojdar**
Doğum yeri ve tarihi: **Suruç, 10.01.1960**
Mücadeleye katılış tarihi: **1978-79**
Şahadet tarihi ve yeri: **23 Aralık 1992, Siverek**

Faysal ÖCALAN yoldaş, 1960 yılında orta halli bir ailenin çocuğu olarak doğup büyüdü. İlkokula Suruç'ta başladı ve daha sonraları, babasının özel idare tahsildarı oluşu nedeniyle babasının tayini Birecik'e çıkınca buraya aile olarak taşındılar ve ilkokul dördüncü sınıfa kadar burada okudu. Suruç'a akraba ziyaretine giden babasının trafik kazasında yaşamını yitirmesi sonucu, yeniden Suruç'a aile olarak geri dönmek zorunda kaldılar. Babasının vefatı ve sonrasındaki durumu Faysal yoldaş şöyle dile getirmektedir: *"Babamın vefatı annemi, beni ve kardeşlerimi alabildiğine yıkmıştı. Bu durum derslerimdeki başarıma da engel oldu. Orta ve lise öğrenimimi Suruç Lisesi'nde tamamladım. Öğrenim döneminde başarı derecem orta idi. Sevdiğim pek önemli bir ders de yoktu. Ancak resim yapmayı severdim. Çok önemli sorunlarım da olmadı. Çünkü hep, bulunduğum ortama uyum sağlamasını bilmişimdir... Annemin baskısı sonucu üniversite sınavına katıldım."*

Babasının vefatı sonrasında maddi açıdan oldukça zorluklar yaşadı. Bir emekçi olarak çalışmak istiyordu. Ama annesi buna razı değildi. Bu süreç, yine Faysal yoldaşın partiye sunduğu bir raporunda şöyle dile getirilmektedir: *"Devrimci olmadan önce yaşamımız şöyleydi: Babamın vefatından sonra, 16 yaşıma kadar annemin sabahtan gece yarılarına kadar ücret karşılığında dikiş dikip kazandığı parayla ve köyden gelen sözde gelirlerle geçinirdik. O güne kadar hiç işçi olarak çalışmadım. Çünkü annem çok gururlu bir kadındı. Bu feodal bir gururdu. Bazen çalışmak istediğimi ilettiğimde bana kızar, 'ben Faik beyin torunları başkasına çalışıyor dedirtmem. Elinizde birkaç parça tarla var, çalışmak istiyorsan tarlanızda, bahçenizde çalışın' diyordu. Tabii bu davranışın zararını da çok çektik. Dört kardeştik, hepimiz her gün biraz büyüyor ve köyden gelen gelirimiz bize yetmiyor, ihtiyaçlarımızı karşılamıyordu. Aile içinde kardeşlerimin en büyüğü oluşumdan dolayı, ailenin sorumluluğu bana yüklenmiş ve zaman zaman bu sorumluluğun altından kalkamayacak kadar sıkıntılar çekmiştim. Devrimci olduktan sonra sorunların üzerine çözümleyici tarzda gidiyordum. Bu durum içinde bulunuşumuzun nedenini düşman olduğunu anlatıyor ve annemle tartışıyorduk. Karşılıklı tartışınca annem rahatlıyordu..."*

1978-79 yıllarında ulusal kurtuluş saflarına katılan Faysal yoldaş, Suruç'ta yakalandığı döneme kadar çeşitli faaliyetlerde bulundu. Kitle ilişkilerine önem veriyordu. Ulusal kurtuluşun propagandasını yaparken zorlanıyordu. Bu zorlanma daha çok Kürtçe'yi bilmemekten kaynaklanıyordu. Bunun zorluklarını görünce ana dilini öğrendi. Yine bu süreci bir raporunda başından geçen bir olayla şöyle anlatmaktadır:

"...Kürtçe ana dilim olmasına rağmen 18 yaşına kadar iyi konuşamıyordum. Bu durumu kendime sorun da etmiyordum. Ancak bir gün Suruç'un Mishecek köyünde bir evde mücadelenin propagandasını yaptığım bir sırada içeri giren yaşlı bir dayının bana 'yeğen Kürtlük savaşı veriyorsun, fakat Türkçe konuşuyorsun. Bu yüzden ben seni ve amacını anlamıyorum. Benim anlayabildiğim dille anlat ki amacını anlayayım' dedi. Bunun üzerine kendimce bildiğim yarı Kürtçemle, anlatacaklarımdan kendimi sorumlu hissettiğimden dolayı propagandaya Kürtçe'yle devam ettim. Ancak bu anlatım tarzıyla kitle karşısında çok komik bir duruma düştüm. Bir yere kadar durumuma gülmemeye çalışan kitle, söylediğim yanlış bir cümleye kahkahalarla gülmüşlerdi. Bu durum beni rahatsız etmesine rağmen, propagandamı bırakmamış, bu kez kitleye Türkçe olarak TC'nin asimilasyon politikasının yarattığı tahribatı anlatmaya başlamıştım. Ancak kendime de yönelmiş ve kızmıştım, Kürtçe'ye önem vermediğim için. Bugün tam olmasa da kimseyi güldürmeyecek kadar Kürtçe öğrenmiş bulunuyorum..."

Faysal yoldaş, 12 Eylül darbesi ardından tutuklandı. Ulusal kurtuluş mücadelemizi çökertmek için geliştirilen operasyonlarla her gün onlarca insan rastgele tutuklanıyordu. Düşman, devrimci avındaydı. Bu durumu bilen Faysal yoldaş, şehirden ayrılarak yönünü kırsala verdi. Suruç'a bağlı Kırmıt köyüne gitti, burada teyzesinin çocuklarına uğradı. Ancak düşman güçlerinin köyü ablukaya alması sonucu kimlik kontrolünde soyadının Öcalan olması nedeniyle tutuklandı. Suruç'ta işkenceye alındı, kendisine devrimcilerin isimleri soruldu. O, düşmanın dayatmalarına boyun eğmedi ve direndi. Asker kaçağı olması nedeniyle askere gönderilmek istendi, buna karşı öğrenci olduğunu dayatarak askerliği tecil edeceğini belirtti. Bir şey alamayan düşman, sonunda O'nu bırakmak zorunda kaldı. O yine kitleler arasında ve usanmadan devrimci faaliyetlerine devam ediyordu. Ancak 1984 yılında yeniden gelişen operasyonlarda birçok insan tutuklandı. Bir kişinin çözülmesi sonucu, O'nun ismi de düşmana verildi. Bunun sonucu bir köyde yakalandı. İşkencelerde düşmana karşı yiğitçe direndi, partisini ve onurunu korudu.

Faysal yoldaş, başından geçen olayları ve zindandaki konumunu partiye verdiği bir raporda şöyle anlatmaktadır: *"...Beni de, köyde yattığım bir sırada yakalattı. Düşmanın bana yönelik soruşturmasında çözülen unsurun ifadeleri üzerine yapabileceğim bir şey yoktu. Her şeyi kendimle bütünleştirmek zorunda kaldım. Ve kimseye en ufak bir zararım olmadı... 13 yıl 4 ay ceza yedim. Bu cezanın 6 yılının 2 yılını Diyarbakır zindanında geçirdim. Düşmana karşı arkadaşlarla birlikte tavır koydum. En son istiklal marşının resmiyette kaldırılması için idareye karşı tavır koydum. Cezamın onaylanmasından sonra Malatya zindanına sevkedildim. Çeşitli dönemlerde yapılan açlık grevi direnişlerinin tümüne katıldım. Ayrıca birbuçuk yıl süreyle kazılan ve daha sonra düşman tarafından açığa çıkartılan tünel çalışmalarına başından sonuna kadar katıldım. Bir dönem sonra Maraş Cezaevi'ne gönderildim. Burada bize dayatılan tek tip elbise uygulaması şahsındaki teslimiyeti kabul etmeyip, 30 günlük açlık grevi eylemine katıldım. Bu eylem sonrasında tekrar Malatya'ya sevkedildim. Temmuz 1990 yılında tahliye oldum..."*

Özgürlüğüne kavuşan Faysal yoldaş, parti ile olan ilişkisini kesmedi. 1990 yılının Temmuz ayından itibaren çalışmalara başladı. Şehit düşen **Şükrü' ÇİÇEK** yoldaş ile ilişkide oldu. Daha sonra yine Güney-Batı Eyaleti'nde şehit düşen **Nasır GÖKSUNGUR** yoldaş ile ilişkileri devam etti ve beraber çeşitli çalışmalarda bulundu. Yine belli bir dönem sonra da **M. Salih CEYLAN** yoldaş ile pratik faaliyetlerini sürdürdü. Antep'te, Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gitmek için bulunurken, düşmanın yaptığı operasyonlarda çok sayıda militan yakalandı. Bir gün önce görüştüğü M. Salih CEYLAN yoldaş ise şehit düştü. Gelişen bu olaylar sonrasında zorunlu olarak memleketine, yani Suruç'a döndü. Burada, daha önce kendisine teslim edilen çok sayıdaki malzemeyi korumaya aldı. Bir çalışma komitesi oluşturdu. Bir grup yoldaş ile birlikte aralıksız olarak çalışmalarına devam etti. İlişki ağlarını genişletti. Birçok çevreyi mücadeleye destek verir hale getirdi. Bir taksi şoförünün yakalanıp çözülmesi sonucu 27 Ocak 1992 tarihinde yeniden gözaltına alındı. İşkencelerden geçirildi, isimler soruldu, çözülmesi ve bilgi vermesi için dayatmalarda bulunuldu. O, düşmanın bütün dayatmalarına karşı yiğitçe direndi ve dayatmaları kabul etmedi. Diyarbakır'da çıkarıldığı mahkemede hakkında yeterli delil bulunmadığından serbest bırakıldı.

Dışarı çıkar çıkmaz tekrardan çalışmalarına devam etti. Ama bu kez daha dikkatli ve duyarlı hareket etti. Dağılan birimi yeniden toparladı, toplantılar gerçekleştirerek işbölümü yaptı. Bir dönem faaliyetlerde kaldıktan sonra Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gitti. Oldukça halkçı özelliklere sahip olan Faysal yoldaş, aynı zamanda olgun, kararlı, inançlı, yoldaşlarını seven-sayan meziyetlere de sahipti. Alçakgönüllü özelliğe de sahip olan Faysal yoldaş, bu özelliğini partiye sunduğu bir raporunda şu sözlerle açıkça ifade etmektedir: *"1978-79 yıllarında parti ile tanıştım ve ilişkiye geçerken çeşitli faaliyetlerde yer aldım. 6 yıl cezaevinde yattım. Ancak partiye resmi katılışım, Akademi sahasına gelişimle, yani 3 Nisan 1992 tarihinde oldu...."*

Akademi'de askeri ve siyasi eğitim gördü. Gücü oranında çalışmalara ortak oldu. Burada daha çok yetkinleşti. Nitekim bir başka raporunda şunları ortaya koymaktadır: *"Son çözümlemeler beni derinden etkiledi. Kendimce birçok sonuçlar çıkardım. Gaflet ve ihanet üzerine yapılan çözümleme, kendimizi çok iyi tanımamızı ve nasıl hareket etmemiz gerektiğini ortaya koydu. Ayrıca kişilik çözümlemeleri de çok etkileyici ve yararlı oldu. Kendimize yönelip geçmiş yıllarımızı ve yaşam tarzımızı değerlendirdiğimizde ne kadar gafil ve gaflet içinde olduğumuzu gördük. Tüm bu çözümlemelerden ders çıkararak ülkeye yönelmemizin daha sağlıklı olacağına inancım tamdır. Sonuç olarak partinin ve Parti Önderliği'nin ve Kürdistan devriminin bizden istediği ve ulaşmamız gereken militan kişiliği yakalamamız gerektiği sonucunu çıkardım. Bu ruhla ülkeye yöneleceğim, kararlıyım.*

Yaklaşık üçbuçuk aydır bu sahadayım. Bu sahada oluşumun nedeni, kişisel yetmezliklerimin giderilmesi ve partinin bizden istediği döneme cevap verecek devrimci-militan kişiliği yakalamaktır. Bu inançla Akademi süremde siyasi derslere katılmım tam olmasa bile, hem siyasi, hem askeri derslere önem verdim. Ve bu yönlü yararlandım. Özellikle Parti Önderliği'nin son çözümlemeleri oldukça aydınlatıcı oldu. Döneme ilişkin perspektif ve talimatları da bilince çıkardığıma inanıyorum..."

Akademi'deki üçbuçuk aylık eğitimden sonra ülke pratiğine yönelmek istediğini sık sık belirtti. Ülkede sıcak savaş içinde yer almak O'nun için bir tutkuydu. Bu nedenle de askeri derslere oldukça önem verirdi. Ulaştığı seviyenin yeterli olduğuna inandıktan sonra ülkeye yönelmeyi ve özellikle de GAP Eyaleti'nde faaliyet yürütmeyi rapor etti. Bir raporunda, bu alana gidiş nedenini şöyle anlatmaktadır: *"GAP alanına giren Suruç, Bozova, Halfeti, Birecik alanında mücadele etmek istemimdir. Nedeni hem alanı iyi bilmem ve hem de mücadeleyle tanışmamdan bu yana, partime, halkıma ve ilişkilerime hiçbir zaman zararım olmadı. Tutuklandığım dönemlerde de bu böyleydi. Bu yüzden halkın bana güveni var. Bu güveni parti ve ulusal kurtuluşun yararına kullanabilir, güç getirebilirim. Bu yönlü Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine ve partiye yararlı olacağım inancındayım. Kır ve şehir faaliyetlerinde gerilla olabilirim..."*

Evet, Faysal yoldaşın bu talebi yerine getirildi ve GAP Eyaleti'ne görevli olarak gitti. Ancak mücadele yaşamı kısa, hem de çok kısa sürdü. Bir unsurun ihaneti sonucu 23 Aralık 1992 tarihinde Siverek'te bulundukları bir ev düşman ablukasına alındı. **Mustafa GEZGÖR** ve diğer yoldaşlarıyla birlikte düşmana karşı omuz omuza kararlıca ve yiğitçe savaşarak şehitlik mertebesine ulaştı.

Söz veriyoruz sizlere! Bizlere devrettiğiniz mücadele bayrağını asla yere düşürmeyecek ve büyük özleminiz olan bağımsız ve özgür Kürdistan'ı mutlaka yaratacağız!

Ailem şahsında tüm dost ailelere!

Başta sizin gibi dost bir aileye sahip olduğum için oldukça gururluyum. Hepinizi saygı ile selamlar ve kucaklarım.

Sana hitap olarak anne demeyeceğim. Çünkü sana bir anne gözüyle değil, daha çok bir arkadaş, yoldaş, dost gözüyle bakıyorum. Bu yüzden de satırlarımda hevala Cemile diye hitap edeceğim. Kardeşlerim için de öyle. Ne demek istediğimi biraz derinlemesine düşünecek olursanız, sanırım beni ve bir PKK'li olabilmenin ne demek olduğunu anlarsınız. PKK'li olabilme dedim, hiç kolay değil, bu kişiliğe ulaşabilmek de öyle kolay değil. Ama bunun için yoğun çaba harcayacağıma hem Parti Önderimize, hem partiye ve hem de yapıyla birlikte tüm Kürdistan halkına söz verdim. Ne derece bu kişiliğe ulaşabilirim? Bunu ancak ve ancak buradaki yaşam tarzım ve ülke pratiğim gösterecektir. Belki hatırlarsın hevala Cemile. Evet hatırlarsın, bana diyordun ki "bir yere ayrılıp da gittiğinde neden elimi öpmüyorsun." Sana şöyle seslenmiştim: Ayrılırken elini öpmemem sizi sevmediğim anlamına gelmez ya da duanızı almak istemediğim. Eğer bunu yapmıyorsam sizin gibi dürüst bir aileden ayrılmak istemeyişimdendir. Eğer bu isteğini çok yapmamı istiyorsan bir gün yaparım, ama gerektiğinde bu da sizden ayrılma, sizleri terketme anlamına gelir demiştim ve o gün geldiğinde hatırlarsan elini öptüm, duanı aldım ve yanından ayrıldım. Ancak bana söylediğin sözlerini de kulağıma küpe ettiğimi bilmelisin. Ülke pratiğine yöneldiğimde şutik'imı belime çok sıkı sarıp bağlayacağım ki, açlığa zaaflık göstermeyeyim. Gideceğim hiçbir evde, ilişkide bir gün, en çok iki günden fazla kalmayacağım ve çok dikkatli olup silahıma sahip çıkacağım. Sana ve sözlerine bir kez daha sahip çıkacağıma söz veriyorum.

Ben nasıl ki sözlerime bağlı kalacağıma söz veriyorsam hevala Cemile siz de, sonuna kadar parti ile dost ve şehitlerimizin anısına bağlı kalacağınıza söz vermelisiniz. Bu sözü vermeniz için yanınızda olmam gerekmiyor. Sizler düşüncelerinizde de bu sözü verseniz yeter bizim için. Yalnız söz vermek yetmiyor. Bu aşamada dönemin istemlerine de cevap vermek gerekiyor. Çağın bizden istediği yurtseverliği, dostluğu bilince çıkararak hareket etmek zorundayız. Çevremizdeki aileleri örgütleyip partinin ve dönemin istediği dost yurtsever kişiliğe dönüştürmeli ve onları mücadeleye seferber edebilmek için bir çaba içine girmeli, bundan kendimizi soyutlamamalıyız. Ve şunu belirtmek istiyorum ki, sömürgeciliğe karşı savaşımda yaratacağımız değerler kişinin şahsına aittir. Herkes bu savaşımda kendisi için bir şeyler yapar. Anlayacağınız, demeyesin ki, ben üzerime düşeni yaptım, iki oğlumu büyütüp ulusal kurtuluş savaşına kattım. Bu yanlış, yanılgılı olur. Çünkü mücadeleye seferber ettiğin çocukların belki bu haklı davaya ihanet edebilir. O zaman ne diyeceksin? Demezler mi boşver oğullarını, sen ne yaptın, oğulların yaramaz çıktı. İşte bu yüzden diyorum ki, herkes ne yaparsa kendisi için yapar ve kendi yarattığı değerlerle değer kazanır. Sonuç itibariyle partiye kattığın çocukların bir gün parti dışı yanlış bir anlayışa girerse onları lanetle, teşhir et, partinin doğru çizgisinden bir adım dahi sapma ve ulusal kurtuluş mücadelesinin gereği olarak partiye ve önderliğe bağlı kalarak, dönem senden ne istiyorsa büyük bir kararlılıkla cevap vermeye çalış.

Her gün biraz daha yaşlanıyorsun, bunun sonucunda ölmek de var. Benim tanıdığım hevala Cemile yatağında ölümü kabul etmemeli, son nefesinde bile ölümü kendisinde yaşatabilmeli, düşmana son darbeyi nasıl vurabileceğini düşünmeli ve bunun sonucunda Kürdistan halkının, özellikle yaşlı kesimine örnek olmalıdır.

Bölgedeki tüm dost ve yurtseverler!

Gelişen ulusal kurtuluş mücadelemiz içinde yer alan Kürdistan ulusal kurtuluş savaşçılarına ve bu uğurda şehit düşen arkadaşların, yoldaşların ailelerine yardımcı olmayı bilin ve onlarla dayanışma içinde olun. Hem onları ve hem de çevrenizdeki halkı düşmana karşı koruyun, düşmana karşı birlik ve beraberlik içinde olun. Korkusuzca düşmanın üzerine yürüyün. Mücadeleye savaşçı çıkarmayı ihmal etmeyin, içinizdeki ajan ve işbirlikçilere karşı duyarlı olun. Eğer hiçbir şey yapamıyorsanız onları halk içinde teşhir edin, edin ki, ulusal kurtuluş savaşçılarımız isabetli ve haklı vursunlar.

Devrimci selamlar, 25 Mayıs 1992, **Rojdar (Faysal)**

CUMA YOLDAŞ

YILMAYAN BİR İRADE VE YORULMAYAN BİR KOMUTANDI



Adı, Soyadı: **Cuma KARAÇALI**
Kod adı: **Ali Çiçek**
Mücadeleye katılış tarihi: **1978**
Doğum yeri ve tarihi: **Siverek-Martik köyü, 1963**
Şahadet tarihi ve yeri: **10 Aralık 1992, Siverek**

Partiye daha ilk dönemlerde katılıp günümüze kadar kavgasını çeşitli zorlukları aşarak sürdüren kararlı insanların şahadetleri bize oldukça zengin bir miras bırakmıştır. Onların yaşamlarında ve mücadele pratiklerinde imkanların nasıl adım adım yaratıldığını rahatlıkla bulabiliriz. Kendi özgüçlerine dayanarak bütün olumsuzlukları nasıl aştılar, nasıl katı bir tarzda inkar edilen Kürt kimliğini savundular? Onlar devrimciliğe ilk adımlarını attıklarında hiçbir özel yeteneğe sahip değillerdi. Devrimciliği bir meslek olarak benimsemişlerdi ama profesyonelliği bilmiyorlardı. Genel çerçeveyle belirlenen düşüncelerle sağlam bir yürüyüş gerçekleştirilebilir miydi? Bunu da başardılar ve her şeyi yaşayarak öğrendiler. Kuşkusuz başka devrimlerin pratiklerini de inceliyorlardı. Onlardan kapsamlı sonuçlar da çıkarılıyordu. Fakat Kürdistan devriminin kendine özgü yönleri diğer ülkelerin devrimlerinden çok farklıydı. Çıkarılan sonuçları kalıpçı tarzda uygulamak, devrimi, direkt tasfiyeye götürmekten başka bir sonuca yol açmayacaktı Kürdistan gibi bir ülkede. İşte bu noktada yaratıcılık denilen olay tüm yönleriyle kendisini dayatıyordu.

Kürdistan halkının özünde bulunan yaratıcılık, bu insanların şahsında yeniden boyveriyordu. Kürdistan nasıl tarihin ilk dönemlerinde yokluğun eşiğinde diriltilebildiyse, bin yıllar boyu süren sömürgecilik altında yok olmaya yüz tutan Kürdistan bu insanların yüreğinde, beyninde yeniden yaşama dönüyordu. Zorlukları bol, düşmanları bol bir ortamda yürümek sadece cesaretle de olmuyordu. Her dönemin koşullarına uygun politika ve bu politikanın pratiğe uygulanması gibi bir yaşam mücadelesi vardı.

Onlar sağlam bir inanca sahiptiler ve fedakarlıkta da sınır tanımıyorlardı. Öyle yeterli düzeyde talimat ve perspektif alma imkanları da yoktu. İnançlarıyla karar kıldıkları yolda yürümede yüreklerinde en ufak bir tereddüt taşımıyorlardı.

Sömürgecilik, bütün acımasızlığıyla Kürdistan halkının ufkunu karartıp, tarih sahnesinden silmeye çalışırken, bu gidişatı tersine çevirmek isteyen bir avuç insanın yaşadığı gerçeklik destanlar yaratacak güçtedir. Her birinin yaşamı bile başlı başına romansı bir özelliğe sahiptir. Tümüyle devrime adanmış bir yaşam, en ufak bir kişisel çıkar gözetmeme erdemliliğini göstererek modern tarihin gelişimine yol açtılar.

Böyle bir sürecin ilk yıllarında etkilenen ve kendisini tümüyle devrime adayanlardan birisi de **Cuma KARAÇALI (Ali Çiçek)** yoldaştı.

Cuma yoldaş, 1963 yılında Urfa'nın Siverek ilçesinin Martik köyünde yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Ailesi çok yoksul olduğundan mevsimlik işçi olarak Çukurova'ya gidiyordu. Çukurova'nın acımasız, kan emici çarkında çocukluğunu gerçek anlamda yaşayamadı. Binbir güçlükle pamuk tarlalarında sürdürülen çalışma ortamında, çok küçük yaşlarda emeğinin gücüyle ayakta kalmayı öğrendi. Kürt kimliğinin unutturulmaya yüz tuttuğu bu yıllarda O, kendi içinde bu kimliksizliğin çelişkisini yaşadı. Güçten düşürülen, en tortu işlerde çalıştırılan, "Kıro", "Dağlı Kürt", "Kuyruklu" vb. sözlerle alay konusu yapılan, insan yerine dahi konulmayan bir halka ait olduğunu yüreğinde duyduğundan kendisini hiçbir zaman bir Türk gibi görmedi ve buna özenti de duymadı. Sömürge insanının yaşadığı ezikliк, boynu büküklük psikolojisiyle düşüncesinde gelişmeler temel olarak tirdiği bir tepkisi de vardı. Türk sömürgeci eğitim kurumları tüm hızıyla Kürt çocuklarını Türkleştirmeye uğraşırlarken, Kürtlük adına olan her şeye imhacı tarzda saldırıyorlardı. Bu saldırılar diğerleri ile bütünlük arzettiğinden akıl almaz bir düzeye çıkmıştı. Korku, sindirilmişlik insanların yüreklerine kadar işlemişti. Cuma yoldaşın, özgeçmiş raporunda, yazdığı şu sözler bu gerçekliği tüm çıplaklığıyla ortaya koymaya yetiyor:

"Çocuk yaşlarda aile olarak Çukurova'ya göç ettik. İşçilik yaparak yaşamımızı sürdürüyorduk. Ancak bölgenin insanları, çocukları bana çok yabancıydı. Yaşıtlarımla oyun oynarken, bana 'Kürt' diyorlardı. Kürtlüğün ne olduğunu bilmediğim için eve geldiğimde babama soruyordum. Ancak babam bana cevap vermekte zorlanıyordu. Kimi zaman da 'biz Kürt müyüz' diye sorduğumda, babamdan dayak yiyordum. Yaşıtlarımın bana 'Kürt' demelerinin anlamını bilmediğim için bende doğal olarak bunu öğrenme merakı gelişti. Ama Siverek'e gittiğimiz zamanlar hiçbir yaşıtım bana 'sen Kürtsün' demiyordu. Bu durum bende bir çelişkiye neden oluyordu. Ancak bilinçli bir çelişkiden ziyade biraz da tutku düzeyindeydi. Fakat evimizde ise Zazaca konuşmamız ailemizin diğerlerinden farklı olduğunu kendiliğinden ortaya çıkarıyordu."

Ailesinin çok yoksul olmasından dolayı okula gidemedi. Bulundukları köyde okul yoktu. Ailesi de O'nu ilçede okumaya göndermemişti. Ailesinin en büyük beklentisi, O'nun bir meslek sahibi olup, bütçeye katkıda bulunmasıydı. Daha on yaşına gelmeden pamuk tarlalarında gündoğumundan günbatımına kadar çalışıyordu. Bir yandan da böyle ölümüne çalışmakla insanca yaşama kavuşamayacağını yavaş yavaş anlamaya başlıyordu. Anlamakla da kalmamış, bunun yoğun çelişkisini yaşama sürecine girmişti. Okuma-yazması yoktu, ama çevresinde gelişen olaylara karşı da ilgisiz kalmıyordu. Sanayi alanı olan Çukurova'da gündeme gelen işçi eylemlilikleri, öğrenci gençliğin faaliyetleri her geçen gün daha fazla ilgisini çekiyordu.

1977-78 yılları genelde olduğu gibi Çukurova'da da yoğun tartışmaların yapıldığı yıllardı. Kürdistan Devrimcileri'nin mücadelesi buralara kadar yansımış ve "yok oldu, unutuldu" denilen Kürt-Kürdistan sorunu yeniden tartışmanın gündemine oturmuştu. Özellikle Siverek'te Bucak aşiretine karşı verilen silahlı mücadele Apoculukla birlikte ele alınıp tartışılıyordu. Hemen hemen bütün çevreler Kürdistan Devrimcileri'ni "silahlı çete", "bir grup anarşist", "milliyetçi" olarak tanımlayarak, kitlelerde yoğun bir kafa karışıklığına yol açıyorlardı. Sömürgeci güçler dahi o dönemde parti faaliyetimize karşı bu kadar ağır dil kullanmıyorlardı. Ama bütün bunlara rağmen Kürt gençliğinin en çok ilgisini çeken de bu silahlı mücadele oluyordu. Apoculuk deyimi her yerde konuşuluyordu. Sosyal-şoven örgütlerin çoğu ideolojik saldırıyı da aşarak, silahlı saldırılarda bulunuyorlardı. Apoculuk, sömürgeci zihniyeti taşıyan herkese, her şeye karşı bir savaş ve alternatif çözüm sloganı olmuştu.

Cuma yoldaş, ilgisini daha çok Apoculuk üzerinde yoğunlaştırdı. Diğer örgütlerin yaptığı tartışmalar O'nun ilgisini çekmiyordu. Bu gelişmelerden nasıl etkilendiği ve devrimci olmaya nasıl karar verdiğini özgeçmiş raporunda şöyle ifade ediyordu:

*"1977 yılında bölgede ulusal sorun konusunda ve devrimcilerin toplumu yoksulluktan kurtaracağı yönünde çalışmalar oluyordu. Bizim de durumumuz yoksul olduğu için çocuk yaşta ilgimi çekiyordu. Özellikle kahvehanelerde yapılan tartışmalara bir izleyici olarak katılıyordum. Türkiye'de bir devrimden söz ediliyordu. Ancak Kürt ve Kürdistan sorunu konusunda ise pek bir şey söylenmiyordu. Bu tartışmaları devamlı izliyordum. 1977 yılı sonlarıydı ki, Kürdistan Devrimcileri'ni (Apocular) halk içinde ve özellikle de metropollerde Türkiye devrimci-demokratik kesimi içinde duydum. Küçük yaşlarda arkadaşlarla tanışmak istememe rağmen bir türlü onları görme olanağını bulamadım. 1978 yılında partiyi **Şahin KILAVUZ** yoldaş, aracılığıyla tanıma olanağını buldum. Şahin KILAVUZ arkadaşı bir mahallenin kahvehanesinde Türk sol hareketleriyle yaptığı tartışmada gördüm. Bana bir gün boyunca geniş açıklamalarda bulundu. Kürt ve Kürdistan düşüncelerini az da olsa ilk defa bu arkadaştan dinledim. Bu, benim partiye katılmam için bir dönüşüm oldu. Gerçek kurtuluşun ancak devrime katılmakla mümkün olacağını az da olsa öğrenme fırsatını buldum. Bu süreçten sonra Siverek mücadelesi içinde yerimi aldım. Siverek mücadelesinde bir eylemci olarak faaliyet yürütüyordum."*

Öze dönüşü böyle kesin çizgilerle gerçekleştirmişti. Kurtuluşun nerede olduğunu kısa sürede anlayarak, bunun fiili kavgasına atılmak o günün koşullarında öyle sıradan bir olay değildi. Tek bir çevre bile bu mücadeleye olumlu gözle bakmıyor ve umut verici bir söz söylemiyordu. Kürdistan halkı da kendisi adına yapılan tartışmaların doğruluğuna inanmak istiyordu. Bundan dolayı bu dönemin sorumlulukları oldukça ağır ve yakıcıydı. Sorumluluk üstlenenler sadece kendi inançlarına dayanarak yürüyorlardı. Cuma yoldaş, halkının yaşadığı acılara çok yakından tanık olduğundan intikam hırsı da o denli bileniyordu. Biraz yurtseverlik duygusunu içinde taşıyanlar için bu dönemde fazla bir şey söylemeye de gerek kalmıyordu. Zaten bu yolda yürümeye "ben de varım" demekle birlikte, yığınla sorunla uğraşmak, hemen kendiliğinden kişinin karşısına dikiliyordu. Mücadeleye katılmaya karar verir vermez Çukurova'yı terk edip Kürdistan'a dönen Cuma yoldaş, sömürgeciliğe ve feodal Bucak çeteciliğine karşı savaşmanın sabırsızlığıyla doluydu. Kısa sürede kendisini geliştirerek bölgenin askeri sorumluluğuna yükseldiğinde sadece savaşmıyordu, aynı zamanda da savaştırıyordu. Kürdistan gerçekliğini var gücüyle dosta ve düşmana kabul ettirmeye çalışıyordu.

12 Eylül faşist darbesi olduğunda Cuma yoldaş, yine savaşına ara vermeden devam eder. Partinin Ortadoğu sahasına geri çekilmesi devam ettiği dönemde O, diğer yoldaşlarının önce gitmesini tercih eder. Sırası gelene kadar da silahını elinden bırakmaz. 12 Eylül darbesi kitlelerde doğal olarak bir moral bozukluğuna yol açar. Ama Cuma yoldaş, bu dönemin geçici olduğunun bilincindedir.

1981 yılına kadar kendisini ve yoldaşlarını korumayı başarır. Ancak bu yılın ortalarında sömürgeci güçler yerini tespit eder ve tutsak alırlar. Polis sorgusunda istenilen düzeyde tavır koymada yetersiz kalır. Partinin silahlı savaşçısı olduğunu savunur. Sorgu olayı o güne kadar hiç karşılaşmadığı bir olaydı. Kürdistan'ın bağımsızlığı ve özgürlüğü için yola çıkanlar düşman karşısında ağır bedeller ödeyerek direnmenin ve bunun hayati önemini öğrendiler. Polis sorgusundan sonra savcılık karşısında da Cuma yoldaş, bu davanın bir savaşçısı olduğunu inkar etmez. Siyasi savunmayla da bu tavrını güçlendirir.

Diyarbakır zindanına gönderildiğinde koyu bir vahşetle karşılaşır. O da genel teslimiyet koşullarını yaşadı. Düşman Kürdistan adına savaşmanın faturasını ağır ödettirmek istiyordu. İnsanlarda en küçük bir direnme odağı bırakmamak için var gücüyle yükleniyordu. Teslimiyet koşulları direnmenin zorunluluğunu daha çok dayatıyordu. Bunun arayışları aralıksız sürerken **Mazlum DOĞAN** yoldaş, yeniden yaşama dönmenin yolunu, kendisini feda ederek açar. Ardından büyük bir cesaretle **Dörtler** tarih sahnesinde yerlerini alırlar. 14 Temmuz büyük ölüm orucunun kahramanları; **Hayri, Kemal, Akif** ve **Ali**'yle tarihin kaçınılmaz akışı Kürdistan halkının lehine çevrilir.

Cuma yoldaş, 14 Temmuz Ölüm Orucu sonrasında meydana gelen bütün direnişlere aralıksız bir şekilde katılım gösterdi ve hiç taviz vermeden eylemleri sonuna kadar götürdü. Diyarbakır'da uzun süre devam ettirilen tünel çalışmalarına yoğun bir coşkuyla katıldı. **Mustafa GEZGÖR**'le birlikte bazen gün boyu tünel kazdı. Bütün çabası bir an önce dışarı çıkıp partiye ulaşmaktı. Ama tünel ortaya çıktığında o kadar çok zoruna gitmişti ki, gözlerinden akan yaşları gizlemeye bile gerek duymamıştı. Tünel sonrasında düşman bir grup tutsağı Eskişehir zindanına sürgün ettiğinde, O da bu grup içindeydi. 1988 yılının ortalarında Eskişehir zindanına götürüldü. Bu dönemde 1 Ağustos Genelgesi'ne karşı Eskişehir'de yapılan açlık grevlerinin tümüne katıldı. Dev-Yol ve Kurtuluş örgütlerinin kazdığı iki tünel de ortaya çıkınca, bu sefer PKK'li tutsaklar açısından yeni bir süreç başlamış oluyordu. Düşman tüneli bahane ederek, Aydın zindanına kadar sürecek olan kanlı sürgünü başlattı. Bu sürgünde **Mehmet YALÇINKAYA** ve **H. Hüsnü EROĞLU** yoldaşlar, 2 Ağustos 1989 günü şahadete ulaştılar.

Cuma yoldaş, 45 gün süren açlık grevini sonuna kadar götürdü. Yaratılan direniş değerlerine ödün vermez tavırlarıyla katkılarda bulundu.

Cuma yoldaş, arkadaşlarının kendisine taktığı isimle Deza Cumo, partinin direniş hattına uyum sağlayarak zindan yaşamını anlamlı kılar. 1991 yılında düşman O'nu serbest bırakmak zorunda kalır. Zindan sürecinde mahkemelerde siyasi savunmalar da yapar. Kendini kurtarma telaşına kapılmaz. İhanete, teslimiyete kendisini kapalı tutar.

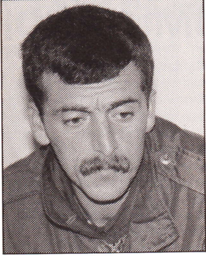
Serbest bırakıldığında bireysel özlemlere kapılmaz. Silahına yeniden kavuşmak için parti ile ilişki kurar. En büyük özlemi Akademi'ye ve Parti Önderliği'ne kavuşmaktır. Partinin kendisine sunduğu olanaklara dört elle sarılır ve Parti Önderliği'nin istemi üzerine Akademi'ye ulaşır. Burada da Ali Çiçek kod ismiyle tam on yıl sonra gerçek özgürlüğü yakalar.

Akademi yaşamında parti ile arasında oluşan boşluğu doldurmak için askeri ve siyasi derslere kendisini tam anlamıyla verir. 10 yılda partinin aldığı mesafeyi anlamaya çalışır. Akademi'den yeterli düzeyde eğitim aldığına inandığı bir zamanda, silahlı mücadeleyi yürütmek için yeniden Siverek alanına gitmek ister. Bu bölgeye gitmek isteyişinin nedenlerini 2 Mayıs 1992 tarihinde Akademi yönetimine yazdığı raporunda şöyle özetliyordu:

"Neden GAP Eyaleti ve gerilla faaliyetlerini tercih ettiğim sorulursa; GAP Eyaleti'nin sosyal, ekonomik, siyasal durumunu asgari düzeyde de olsa tanıdığımı söyleyebilirim. Tercihimi bu eyalet için kullanırken, partinin gerek örgütsel yapısının ve gerekse de cephe-ordu çalışmasının istenilen düzeyde sağlanamadığının bilinciyle, güçlü bir yönelim temelinde çizgi devrimciliğini dayatmakla ve buna güç getirmekle sonuç alınabileceği kesindir. Bireysel hazırlıklarımı da buna göre şekillendirdiğimi söyleyebilirim. Ne var ki, isteğim bu olurken, partinin göndereceği her faaliyet alanına da hazır ve başarmaya mecbur olduğumu söyleyebilirim. "

Cuma yoldaşın, bu gerekçeleri Parti Önderliği tarafından da yeterli görülür. GAP Eyaleti'nde komuta düzeyinde görev yapmak üzere Akademi'den ülkeye giriş yapar. Ülke pratiği fazla uzun sürmez. İhanet gelir, Cuma yoldaşı görev alanında bulur ve Siverek ilçesinin Haliliye Mahallesi'nde sömürgeci kolluk kuvvetleriyle girdiği çatışmada **Fidan** isimli yoldaşla birlikte 10 Aralık 1992 tarihinde şahadete ulaşır. Aramızdan ayrılır, ama ölümsüzleşerek kalplerimizin derinliklerine gömülür.

Celal yoldaş boyun eğmezliğin taviz vermeyen simasıydı



Adı, soyadı: **Celal ÖZALP**
Kod adı: **Salman, Numan**
Doğum yeri ve tarihi: **Diyarbakır, 1963**
Mücadeleye katılış tarihi: **1979**
Şahadet tarihi ve yeri: **17 Ocak 1993, Kızıltepe-Bloka-Emrud üçgeni**

Halkımız değerli bir evladını daha şehit verdi. Dilimiz varmıyor kaybettik demeye, ama bir gerçek. Bir ihanet aldı aramızdan O'nu, beş özgecanla. Hepsi birbirinden coşkulu, ülkesine bağlı. Hepsi mücadelemizin değerli komutanları... **Celal ÖZALP** yoldaş, mücadelenin geliştirdiği, gelişen mücadelemizin özelliklerini kişiliğinde yaşatan değerli bir insan...

Celal ÖZALP yoldaş, esas olarak Diyarbakır ili Bismil ilçesi Tepe köyü nüfusuna kayıtlıdır. Ailesi çok erkenden Diyarbakır'a göç etmiş ve Celal yoldaş Diyarbakır'da dünyaya gelmiş, burada büyümüştür. Bir dönem Diyarbakır Fatih İlkokulu'na gitti, ilk öğrenimini Atatürk İlkokulu'nda tamamladı. Çalışkan ve başarılı bir öğrencilik geçmişi vardı. Diyarbakır Lisesi'ni tamamladıktan sonra devrimci faaliyetlerinden dolayı öğrenimini sürdüremedi. Mücadeleye genç yaşlarda katıldı. Kişiliğindeki temizlik ve coşku O'nu, hareketimiz saflarına çeken belirgin özelliklerindendi. Onun içindir ki, hareketimizin doğru ve ihtilalci çizgisi O'nu kısa sürede yetkinleştirdi.

Partinin kuruluş yılları, karşı-devrimin azgın saldırılarıyla karşılığını bulurken, mücadelenin daha da kitleselleşmesini birlikte getirdi. İşte Celal yoldaş, bu yıllarda mücadele saflarına katıldı. 1978 yılında sempatizan düzeyde çeşitli faaliyetlerde bulundu, öğrenci boykot ve eylemlerine katıldı. 1979 yılında ise kendisini tamamen mücadelenin içinde buldu. Coşkulu yapısı O'nu mücadele içinde atak kıldı, genç yaşına rağmen akranlarından daha olgun bir kişiliğe sahip oldu. Bu yapısıyla dikkatleri üzerine çekti, üstlendiği birçok görevle ileri düzeyde bir konumu temsil etti. O süreçlerde çeşitli defalar gözaltına alındı, işkence gördü, tutuklandı. Serbest bırakıldığında yine mücadele saflarındaki yerini aldı.

Celal yoldaş, mücadele saflarına katılış nedenleri ve içinde bulunduğu koşulların kendisi üzerinde yarattığı etkiyi şöyle anlatıyor:

"Siyasi yaşamım esas olarak PKK ile başlar. Ancak daha ortaokuldayken, gençlik hareketinden etkilenmiş ve siyasete karşı bende ilgi uyanmıştı. Özellikle Kürdistan sorunu beni oldukça ilgilendiriyor, dikkatimi çekiyordu. Yurtsever bir aile ortamında yetişmem, amcamın KDP saflarında savaşması, Kürt gerçeğini canlı bir biçimde yaşamamı getirmişti. Denilebilir ki, bu aile ortamında Türklere karşı nefretle büyüdüm.

Bu ortamda yetişmem rejim karşıtı tüm hareketlere ilgi duymamı getiriyordu. Daha ortaokuldayken boykotlara katılıyordum. Gençliğin bu hareketlenmesi içinde, siyasete giderek ilgisi artan bir konumdaydım...

Bu dönemde özellikle reformist çevre içinde sıkça konuşulan Apocuları duydum. Bu grubun silahlı mücadele yürütmesi bende müthiş bir merak ve ilgi uyandırıyordu. Kürdistan sorununun çözümünde silah-dağ kavramları Apoculuk etrafında dolaştıkça ilgim daha çok artıyordu. Reformist çevrenin anti-propagandaları beni tersten etkiliyordu. Özellikle silahlı direnişin olumlu yönde etkisi vardı. Tabii ki Kürdistan devriminde silahlı mücadelenin yeri ve rolünün bilimsel temeldeki kavrayışından uzaktım. Daha çok ailenin silaha olan ilgisi, amcamın KDP saflarında savaşması, peşmerge savaşını bilmemin yarattığı ilgi vardı. Bir de reformist çevrenin yaşam ve ilişki tarzı bana ters geliyor ve hatta onlara karşı tepki oluşuyordu bende. Öyle ki daha tek bir arkadaşla tanışmadan kendime Apocuyum diyecek durumdaydım..."

12 Eylül faşist rejiminin işbaşına geldiği döneme yakın bir süreçte, mücadelemize yönelik karşı-devrimin saldırıları yoğunlaştı. Birçok önder kadro zindana atılırken, devrimcilerin hareket alanı daraldı. Bu süreçte yavaş yavaş ilişkilerin geri çekilme ve küçültülmeye ve ileriye yönelik güçlü atılımlar için hazırlıklar geliştirilmeye başlandı. Geri çekilme taktiğinin uygulandığı dönemlerde, hareketin taktiğini uygulamada başarısız kalınan alanlarda darbeler yenmeye ve ilişkilerde dağılmaların yaşanmasına tanık olundu. Birçok bölge böylesi başarısız pratiklerden nasibini aldı.

Diyarbakır'da da benzeri durumlar yaşandı. İlişkilerde kopukluk, dağınıklıklar görüldü. Yaşanan durumları fırsat bilip mücadele saflarını terk eden küçük-burjuva devrim kaçkınları haylice çoğalmıştı. İşte böylesi bir süreçte dağınıklık, ilişkisizlik ortamında Celal yoldaş sempatizan ve ilişkili çevre ile örgütlü, disiplinli çalışmanın yürütücüsü oldu. Örgüt merkezinden kopuk, ama devrime inanan bir çalışmanın sahibi oldu. Eğitim çalışmalarından, maddi olanaklarının çözümüne kadar birçok ihtiyacın yerine getirilmesinde belirleyici rol oynadı. 12 Eylül'ün o olumsuz havasından etkilenen ve hareketimiz aleyhine oluşan propagandaları boşa çıkarmak için çalışmalar yürüttü.

Parti ile ilişkisizlik durumu kısa sürdü. İlişkiler yeniden kuruldu. İşkence tezgahlarında şehit verdiğimiz **Asker DEMİR** yoldaş ile o süreçte tanıştı. Birlikte faaliyet yürüttüler. Deşifre olmuştu, çalışmaları yürtümede zorlanıyordu. Belirli bir süredir çalışmaların kaydırıldığı yurt dışı alanına O da çekildi. Lübnan sahasında askeri-siyasi eğitime alınarak gerillaya hazırlandı. 1982 yılında Lübnan'da yaşanan İsrail işgaline karşı gelişen direnişte yer aldı. Filistinli güçlerle birlikte çatışmalara katıldı. Bazen bu çatışmaları yoldaşlarıyla birlikte yalnız başlarına sürdürdüler. Celal yoldaş, böylece mücadelemizin enternasyonalist yapısını kişiliğinde, Lübnan'da İsrail siyonistlerine karşı temsil etti.



İsrail'in Lübnan işgalini takip eden günlerde, parti kamplarında gerilla hazırlık faaliyetlerine devam etti. 1982 yılında gerçekleşen Parti II. Kongresi'nin ülkeye dönüş ve gerilla savaşına hazırlık kararı gereği, ülke pratiği hazırlıkları içine girdi. Bir süre sonra da, ülkeye giren ilk gruplar içinde yer aldı. Süreç, Silahlı Propagandaya Hazırlık Dönemi'ydi. Büyük gruplar, ikişer, üçer, beşer gruplara bölünmüştü. İlişkiler yeniden kurulup yaratılacaktı. Sıfırdan başlanıp, adeta iğne ile kuyu kazar gibi çalışılacaktı. İmkansızlık ortamında çok zorlandılar. Bazen günlerce aç kaldılar. 12 Eylül tarafından sindirilen, ajanlaştırma faaliyetleri içine çekilmeye çalışan halk kitleleri içinde çalışmanın yarattığı zorluklar vardı. Düşman eski ilişkiler üzerinde kötü oynamıştı. Bu zorluklara dayanamayıp mücadeleyi terk edenler, düşmana sığınanlar oldu. Celal yoldaş, yozlaşmaya, ihanete, kaçkınlığa karşı kararlı tavırların sahibi oldu.



Faaliyetlerini yürüttüğü Karacadağ hattında mücadele gelişmeye başladı. Bu çalışmaların bir ucu Nurhaklara kadar uzanacaktı. Nurhaklara varıldığında da hedefe belli bir yönüyle ulaşılmış olacaktı. Çalışmalar adım adım sürdürüldü. Siverek'e kadar gelinmişti. Eski ilişkilerin var olduğu, eskiden mücadelenin güçlü geliştiği, onlarca şehidin verildiği Siverek'te düşmanın üzerinde oynadığı eski ilişkilerle bağlar yeniden kurulmaya başlandı. İşte Celal yoldaş, böylesi bir ilişki geliştirirken düşman tarafından ajanlaştırılan birinin ihaneti sonucu yakalandı.

1985 yılında tutsak düşen Celal yoldaş, işkence tezgahlarında parti sırrını korudu, direndi. Boyun eğmezliğin seçkin simalarından biri oldu. Zindana alındı. Zindan O'nun için yeni bir yer değildi. Eskiden de zindanda çok kalmıştı. Ama o zamanla yakalandığı zaman bir değildi. Buna rağmen Diyarbakır zindanının nasıl olduğunu biliyordu. Diyarbakır'da işkenceler yaşanırken, direnişlerde şehitler verilirken, O da Diyarbakır'da faaliyetlerini sürdürüyor, zindandaki yoldaşlarının acısını onların yanıbaşında hissediyordu. Ve kafasında yoldaşlarına yapılan işkencelerin hesabını sormanın, onları tutsaklıktan kurtarmanın planlarını yapıyordu. Artık O da Diyarbakır zindanına esir düşen biriydi. Yaşananları O da fazlasıyla yaşayacaktı artık.

1985 süreci zindanda tutsaklara yapılan baskının görece zayıfladığı, mücadelenin güvencesinin tutsaklara ulaştığı bir dönemdi. Buna rağmen, sömürgeciler Diyarbakır'da yeni tutsak alınanlara yöneliyor, işkenceden geçiriyor, itirafı dayatıyordu. Bunun için de yeni yakalananları eski tutsakların yanına koymuyor, ısrarla uzak tutuyordu. Celal yoldaş, zindanda sömürgecilerin bu kirli oyunlarının boşa çıkarılmasında önemli rol sahibi oldu. Örgütlü, disiplinli yapının, yeni yakalananların yaşamına da hakim kılınmasında yer aldı ve bu alanda sağlanan başarının sahiplerinden biri oldu.

O süreçte parti ile zindanlar arasında ilişkiler asgari düzeyde oluyor ya da kurulamıyordu. Bu nedenle eski tutsak yoldaşların dışardaki gelişmelerden eksik, yetersiz bilgilenmeleri söz konusuydu. Bunun sonucu olarak bazen yanlış eğilimler bile gelişiyordu. Hatta zindan pratiğini tasfiyeye uğratacak kariyerist eğilimler bile vardı. İşte yetkin bazı arkadaşların tutsak düşmüş olması içerdekileri, dışardaki gelişmelerden haberdar edecek, olumsuzluklar karşısında doğru tavrın geliştirilmesinde etkili olacaktı. Yani eski grup ilişkisini halen yaşayan arkadaşlarla, gelişen sıcak mücadele pratiğini birbirine bağlayacak köprü görevini üstlendiler yeni gelen arkadaşlar. Celal yoldaş da bu süreçte üzerine düşen görevleri layıkıyla yerine getirdi.

Celal yoldaş, işkencedeki kararlı tutumunu mahkemede de sürdürdü. Partiyi, devrimi savundu. 26 yıla yakın ağır hapis cezasına çarptırıldı. Kısa bir süre sonra da Aydın Cezaevi'ne gönderildi. Diyarbakır zindanındaki devrimci yaşamını buraya ta-

şıdı. Örgütlü, disiplinli bir yapının inşasında yer aldı. Yönetim çalışmalarında bulundu. Mücadele, özgürlük O'nun tek aşkıydı. Parti Önderliği'ne yıkılmaz bir bağlılığı vardı. Gerillayı özlüyordu. Dağlarda düşmana karşı savaşmak O'nun tek tutkusuydu. Dışarda yaşanan gelişmeler O'nu adeta coşturuyordu. Yazdığı bütün mektuplarda bu tutkusunu dile getirirdi.

Özgürlük tutkusu nedeniyle firar etmeyi düşünüyordu. Bunun için tünel kazma çalışmalarına katıldı. Çalışmalar büyük bir hız ve coşkuyla devam ediyordu. Kazılan tünelin sonuna yaklaşılmıştı. Tesadüfen çıkan bir yangın sonucu önce toprak, sonra tünel ortaya çıktı. Tünel bulunduktan sonra cezaevinde operasyon ve işkence başladı. Tutsakların cevabı direniş oldu. Direniş devam ederken sürgünler yaşandı. Aydın Cezaevi'nden Çanakkale, Bursa, Eskişehir cezaevlerine doğru sürgün arabaları yola çıkarıldı. Celal yoldaşın sürgün yeri de Çanakkale Cezaevi oldu. Bir grup arkadaşıyla birlikte oraya götürüldü.

Bu olayda Celal yoldaşın en çok zoruna giden şey, tünelin tam ucuna gelmişken dışarı çıkamamak, yatarken bile rüyasına girdiği, hayallerini kurduğu sıcak mücadele ortamına yeniden kavuşamamak oldu. Bir de yıllardır birlikte olduğu arkadaşlarından bu sürgünler esnasında ayrılmak... Belki bir daha göremeyecekti. Onun için buna üzülüyordu.

Çanakkale zindanında da üzerine düşen görevleri yerine getirdi. Devrimci etkinliğin gelişmesine güç kattı. Dışarının coşkusunun, Diyarbakır direnişinin buraya taşınmasında da rol oynadı. Özgürlüğe ulaşmak, bir an önce mücadeleye kavuşmak, burada da O'nun düşüncesinde yer etti. "Mutlaka bir şeyler yapmalıyız" diyerek kafasını yordu. Bir yandan bu hususta yoğunlaşırken, diğer yandan da faaliyetlerini eksik bırakmadı. Kendini daha da geliştirdi.

1991 Nisan'ında özlemini duyduğu sıcak mücadeleye yeniden kavuşma olanağını buldu. Tahliye olurken O'nu en fazla üzen, içerde arkadaşlarını bırakarak gitmek oldu. Belki de yaşamının en hüzünlü ayrılığını o zaman yaptı. Aynı duyguları arkadaşlarına da yaşattı. Böyle bir arkadaşın çıkması sevinc ve coşku yaratıyordu. Kendisi de mücadeleye kavuşacağı için sevinçliydi. Ama arkadaşları içerde kalmıştı. Bu, sevinci buruklaştırdı. O, hiçbir zaman dışarıya yalnız çıkacağını hesap etmemişti. Yoldaşlarına "birlikte çıkarız" diyordu. Ona göre planlar yapıyordu. Hep mücadeleye nasıl katkımız olur, nasıl geliştiririz diyordu. Celal yoldaş zindandan ayrılırken herkesi etkiledi. Ve geride tutsak bıraktığı yoldaşlarından da bir şeyler aldı götürdü.

Yıllarca işkenceler, baskılar ve zulümler altında yaşadığı zindanlardan çıkıp özgürlüğüne kavuşunca, tek düşündüğü şey, halkının ve ülkesinin kurtuluşuydu. Nitekim bireysel özgürlüğün biricik yolunun toplumsal özgürlükten geçtiğine yaşamın gerçekleri içinde defalarca tanık olmuştu. Kaldı ki, O; kendisini tereddütsüzce devrime adayan bir kişilikti. Hapislerin dizginsiz zulmüne karşı dayanma ve direnme gücünü de bu soylu amaçtan alıyordu. Yılların işkencesi O'nu yıldıramamış, tam tersine bu işkenceli yılların intikamını almak için sabırsızlandırmıştı. Esir düşmesiyle yarım kalan görevlerine koşacak, devrim bayrağını yine en ön saflarda korkusuzca ve de kahramanca dalgalandıracaktı.

Kabına sığmaz bir coşku içindeydi. Nitekim 1985 yılından itibaren partisi PKK, iki kongre yapmış ve güç aldığı bu kongrelerin çözümlemeleriyle inanılmaz gelişmeleri ortaya çıkarmıştı. Kürdistan'da ve Kürdistan dışında çok önemli mevziler kazanmış, bu kazanımların saflarą çektiği binleri eğitmek için çok önemli imkanlarla donattığı eğitim kamplarını kurmuştu. Hiç şüphesiz bu eğitim kamplarının başında Mahsum Korkmaz Akademisi geliyordu. Celal yoldaşın 10 yıl önce ayrıldığı Bekaa Vadisi'nde adeta küçük bir Kürdistan kurulmuştu. Mahsum Korkmaz Akademisi'nin adı O'nun için de dayanılmaz bir çekim merkezini çağrıştırıyordu. Özellikle zindandan çıkan ve yurt dışından katılanların yolu Bekaa Vadisi üzerinden Kuzey Kürdistan'ın sıcak savaşım cephelerine uzanıyordu.

Celal yoldaş da geçmişi gözleri önünde tekrar canlandırarak heyecan ve coşkuyla bu yola koyulacaktı.



Nihayet 10 yıl önce zor şartlar ve çok sınırlı imkanlar altında eğitim gören yoldaşlarıyla birlikte bulunduğu Mahsum Korkmaz Akademisi'ne ulaşır. Bu yeniden buluşma O'nun için çok anlamlıdır. 10 yıl öncesini 10 yıl sonrasıyla karşılaştırır. Aradaki muazzam gelişme farkını, devrim yürüyüşündeki büyük mesafeyi görmekte zorlanmaz. Bunun hangi çabalar; fedakarlık, kahramanlık, şahadet ve büyük irade savaşıyla sağlandığına anlam ve değer verir. Bu gelişme karşısında sağlıklı sonuçlara ulaşmak için özeleştirisel yaklaşımı esas alır. Birçok vesileyle yaptığı değerlendirmelerde, "10 yıl önce yine buradaydım" diyerek, mevcut gerçekliğini partinin kaydettiği gelişmenin seviyesine göre ele alır ve bu temelde ulaşılması gereken ölçüleri net ortaya koyar.

Yine zindan pratiğinde yaşanan ciddi yetmezliklerin, kişiliklerde yaratılan tahribatların giderilmesi yönünde hazırlanan PKK Zindan Konferansı'nda divan üyeleri arasında yer alan Celal yoldaş, büyük bir sorumlulukla katılımını en üst düzeyde sağlamaya çalışır. Konferansın işleyiş tarzında ve tartışmaların sonuç alıcı kılınmasında küçümsenemez katkıların sahibi olur. Doğru yaklaşımların esas alınmasına, Parti Önderliği'nin konuyla ilgili çözümlemelerinin doğru kavranıp sonuçlar çıkarılmasına büyük dikkat gösterir. Beş gün süren konferans boyunca kendi kişiliğine ve geçmiş pratiğine acımasızca yaklaşır. Parti Önderliği'yle bir diyaloğunda, *"Geçmiş yıllarda gösterdiğim pratiğin yetmezliklerini şimdi daha iyi görüyorum. Bu yılların hakkını layıkıyla vermediğim için eziklik duyuyorum. Önümdeki görev, bu yılların intikamını almaktır"* diyordu. Sonuçta, Zindan Konferansı'nı başarıyla kavrayanlar arasında yer alır.

Olgunluğu, birikimi ve partiye güçlü bağlılığı dikkate alınarak Mahsum Korkmaz Akademisi'nin 1 Eylül'de başlayan Şehit Ahmet Güler Eğitim Devresi'nin koordinatörlüğüne seçilir. Bu kez katkılarını, üstlendiği bu ciddi ve kapsamlı görev temelinde sunmaya başlar. Askeri disipline ve eğitimlerin sağlıklı geçmesine azami dikkat gösterir. Akademi öğrencilerinin sıcak savaşım cephesine hazır hale gelmesi yönünde çaba sarfeder. "Dünün devrimcisi, bugünün gericisidir" diyerek, her gün yenilenmenin, süreçlere cevap teşkil etmenin vazgeçilmez önemine dikkat çeker. Siyasi katkılarının yanısıra, 10 yıl önce edindiği askeri yeteneklerini de yoldaşlarının gelişmesine sunar. Eski bilgileri kısmen zayıflamış da olsa, hemen her silaha ilişkin bilgilerini dersler biçiminde yoldaşlarına aktarır. Ağır silahların kullanımı ve özelliklerini kavratıcı bir biçimde açıklayarak bu alanda da önemli katkıların sahibi olur. Devre boyunca hem öğreten ve hem de öğrenen olur. Partinin, Parti Önderliği'nin beklentilerine cevap vermeyi esas alan bir pratiği sergilemeye çalışır.



Mahsum Korkmaz Akademisi'nde eğitim devresinin koordinatörü olarak hem öğrencileri ve hem de kendisini yeni dönem görevlerine hazırlamanın çabası içinde bulunur. 10 yıl önce yine Bekaa Vadisi'nden Kürdistan'a yol almış ve ülkeye ulaştıktan 2-3 yıl sonra Türk ordu güçlerine esir düşmüştü. Bu kez 10 yıl önceki gidişten dersler çıkaracak, böylece 10 yıl sonraki yürüyüşünü amansız ve görkemli kılacaktı. Buna kararlı ve azimliydi...

Kasım 1991 tarihinde koordinatörlüğünü yaptığı Şehit Ahmet Güler Eğitim Devresi sonuçlandı. Devrenin kalabalıklığı ve yapı olarak çeşitliliği çok yönlü zorlukları beraberinde getiriyordu. Bu sorunların altında ezilmemek hiç kolay olmuyordu. Ayrıca eğitim devresinin birinci derecedeki sorumlusu olmak, çok daha fazla duyarlılık gerektiriyordu. Celal yoldaş tüm bunların bilincinde olarak, görevleri başarmaya, sorumluluklarına sahip çıkmaya çalışıyordu. Nitekim PKK gerçeğinde göreve sahip çıkmak veya başarının sahibi olmak en vazgeçilmez bir ilkedir. O da, Parti Önderliği tarafından böyle ciddi sorumlulukları olan bir göreve layık görülmesini önemli bir fırsat ve tarihi bir şans olarak değerlendiriyordu. Ne pahasına olursa olsun beklentileri boşa çıkarmayacak ve adına layık görev adamı olacaktı.

Kürdistan gerçeğini ve bu gerçeklik içinde şekillenen yaşamın zorluklarını, tahribatlarını, bunun mücadele saflarına yansıyan olumsuzluklarını bilenler, PKK saflarında devrim sorunlarına çözüm getirmenin öyle kolay olmadığını anlamakta zorlanmazlar.

İşte Celal yoldaş, Kürdistan gerçekliğinin neredeyse bütün olumsuz özelliklerini şu veya bu biçimde üzerinde taşıyan 500'ü aşkın öğrencinin yer aldığı devreden en azından alnının açıklığıyla çıkmıştı.

Devre sonuçlandığında Ortadoğu'nun sonbaharı iyiden iye kendini hissettirmeye başlamıştı. Kürdistan, yine bir acımasız kışa hazırlanıyordu. Celal yoldaş için hiçbir şey engel olamazdı. O, nice zorlu badirelerden geçen ve böylece çelikleşen bir militandı. Bir koordinatör olarak önemli katkı sunduğu Akademi'deki yoldaşlarıyla vedalaşıp Kürdistan'a uzandı.

1992'nin ortalarına kadar Güney Kürdistan ve Botan hattında görevler üstlendi. İyi bir komutan, iyi bir asker ve yetkin bir savaşçı olan Celal yoldaş, savaşın geliştirilmesinin öncü komutanlarındandı. 1992'nin sonlarına doğru Botan'dan eski alanı olan GAP Eyaleti'ne gitti. Eyaletin genel koordinatörlük görevini üstlenmek üzere gitmişti.

Evet, Siverek'te bir ihanet sonucu yakalanmıştı. Apoculukta ise, başlanılan bir işin sonunu getirmek vardı. Celal yoldaş, önceki yıllarda başlattığı bu yolculuğu, bu kez başarıyla tamamlamak istiyordu. Karacadağ hattı artık GAP olmuştu. Devrimci GAP'ın kapsadığı alan ise 1980 öncesi mücadelenin en çok gelişmeyi yaşadığı yerlerdi. Devrimci GAP bu mirasa sahip çıkıp, yeniden canlanmayı sağlayacaktı. Ve bu yolda önemli adımlar atıldı. Gelişmeler hızlı oldu. Katılım arttı. Halk desteği ve gerilla yoğunlaştı.

İşte böylesi bir süreçte, Celal yoldaşla birlikte komuta düzeyinde yer alan **Adnan KAYA (Dr. Kemal), Ferhat UZUN (Reşo), Tacettin TURGAY (Hogir), Nurê EL (Rewşen)** arkadaşlar bir ihanet sonucu 17 Ocak 1993 tarihinde Kızıltepe-Bloka-Emrud üçgeninde düşman güçleriyle girdikleri çatışmada kahramanca savaşarak şehit düştüler.

Zamansız, olmaması gereken bir kayıp. Böylesine derin, güçlü bir geçmişe sahip olan Celal yoldaşın halkımıza, devrimimize vereceği daha çok şeyi vardı. Halkımız güzide bir evladını daha yitirdi. Celal yoldaşın yaşamından çıkarılması gereken dersler, örnek alınacak o kadar çok yönü var ki... Tüm bunlar gerek mücadele içindekilere, gerekse sonraki kuşağa aktarılacak eğitim meteryali durumundadır. Celal yoldaşın yaşamı gerçekten örnek alınmak ve bilince çıkarılmak durumundadır. O'nunla pratiği olanlar, tanıyanlar anılarını bizlerle mutlaka paylaşmalıdırlar.

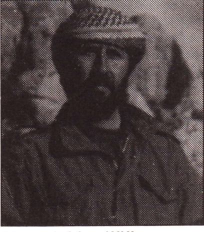
Böylesine berrak, lekesiz bir geçmiş, tutturulan doğru bir hat kuşkusuz bizler için örnek ve kıvanç kaynağı olacaktır. Yokluğuna inanmak ise mümkün olmayacaktır. Mücadelemizde bizimle birlikte olacaktır.

Halkımıza, önderliğimize sözümüz var. Zafer bizim olacak!

Celal yoldaş, seni her zaman yaşatacağız!

ADNAN KAYA

yılmayan bir irade, inanç dolu bir yürekti



Adı, soyadı: **Adnan KAYA**
Kod adı: **Dr. Kemal**
Doğum yeri ve tarihi: **Güzelağaç köyü-Merzika-Ömerli, 1960**
Mücadeleye katılış tarihi: **1985**
Şahadet tarihi ve yeri: **17 Ocak 1993, Kızıltepe-Bloka-Emrud üçgeni**

Adnan KAYA yoldaş, 1960 yılında Mardin'in Ömerli kazası Güzelağaç-Merzika köyünde dünyaya geldi. İlkokulu kendi köyünde bitirdi. Yoksulluk içinde yetişti. Babası ailenin geçimini sağlamak için sürekli didinir ve çalışırdı; bazen kaçakçılık yapar, bazen üzüm, pekmez vb.'ni Karacadağ'a götürür satar ve yerine pirinç alarak ailenin geçimini sağlamaya çalışırdı. Maddi yaşamın verdiği zorluklar yanında, zaman zaman huzursuzluklar da olurdu. Bu huzursuzlukların temel kaynağı yine gelip ekonomik zorluğa dayanırdı.

Adnan yoldaş, ilkokulu bitirdikten sonra çalışma hayatına atıldı. Daha küçük yaştan itibaren çalışmanın verdiği güçlükler vardı. O da her çocuk gibi çocukluğunu yaşayarak, yaşamın güzelliğini tatmak isterdi. Akranlarının çoğu oyun oynar, biraraya gelip gezerken, O ise hep kendisini çalışma koşullarında bulur. O çalışma hayatı boyunca, köyü ile çalıştığı alanlar arasında sürekli mekik dokudu. Hiçbir zaman yaşamdan ve çalışmaktan bıkmadı. Hep coşkuyla işlerini yerine getirmeye çalıştı. Bir dönem Ömerli ilçesinde diş doktorluğunu yapan amcasının yanında ücretsiz olarak çalıştı. Yaklaşık bir yıl çalıştıktan sonra köyüne geri döndü. Köyde kaldığı dönemler içinde babasına yardım ediyor ve zaman zaman da evdeki işlerle uğraşıyordu. Bir ara Karacadağ'da diş doktorluğu yapan abisinin yanında çalıştı. Uzun yıllar dişçilik alanında pratisyen olarak yürüttüğü çalışmalar sonucunda, doktorluk ünvanını alacak kadar meslek hayatında kendisini ilerletmişti. Karacadağ'daki çalışmalarında yeterli kazanç elde edemeyince abisi Nejat ile birlikte 1974-75 yıllarında Ceylanpınar'da işyeri açarak çalıştı.

1992 yılında Mardin'in Savur ilçesinde şehit düşen abisi Nejat ile çalışmak O'nun için rahattı. Çünkü her iki kardeş iyi anlaşarak birbirlerine güç ve destek veriyordu. Her konuda ortak karar alarak uygulayan bir konumu temsil ettiklerinden dolayı girdikleri çevreler içinde sevilir ve sayılırlardı. Çocuklukta, çalışma hayatında, mutluluk, üzüntü ve kederlerinde hep ortak hareket eden iki kardeşin mücadele saflarına katılışları da ortak oldu. Birbirlerini oldukça seven ve sayan iki kardeşin arasındaki ilişki örnek düzeydeydi, olgun ve sadeydi. İki kardeş bir ara Savur ilçesinde de bir işyeri açarak çalıştılar. Nereye gitseler yılda mutlaka bir-iki kez köylerine uğrar, köy hayatı içindeki yerlerini alırlardı. He-le Adnan yoldaş, köyüne ve toprağına, köy yaşamına çok daha bağlıydı. Bu nedenle şehirlere gidip çalıştığında uzun bir süre bir yerde kalamazdı, kalmıyordu. Ya altı ay ya da en fazla bir yıl çalışarak tekrar köyüne dönme ve bir dönem de köydeki işlerde ailesine katkı sunma, yaşamında vazgeçilmez temel bir kuraldı.

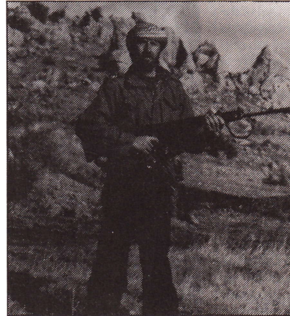
Esas olarak dişçilik mesleğini öğrenme ve bu işte uzmanlaşma Savur'da başladı. Daha sonra çalışma hayatını bazen amcasının yanında, bazen de babasının yanında sürdürdü. O, çalışma hayatı arasında dönüp dolaşırken, PKK önderliğinde mücadele de gelişiyordu Kürdistan'da. 1978-79 yılları öğrenci gençliğin, yurtsever köylülüğün mücadele saflarında aktif yerini almaya çalıştığı dönemdi. Hilvan ve Siverek'te ağalara ve yerli işbirlikçilere karşı verilen mücadele, Türk sömürgeci sistemine karşı geliştirilen ideolojik-politik savaşım insanlarımızı etkiliyor ve kendisine çekiyordu. Bu arada Mardin gibi bir alanda mücadelemizin gelişim göstermesinin yanında, reformist güçler de belli bir taban edinerek gelişme göstermek istiyordu. Bağımsızlık ve özgürlük düşüncesinin gelişmesi, sömürgeci düzenle bağını koparmayan, feodal zümrelerle sıkı ilişki içinde olan ve reformizmi bağımsızlık çizgisine dayatan söz konusu güçleri oldukça rahatsız ediyordu. Özellikle taban kaybetmeleri huzursuzluklarına yol açan temel etkenlerden biriydi. Bağımsızlık çizgisinin gelişmesine oldukça öfke duyan bu güçler, feodal toprak ağalarıyla ve düşman güçlerle ilişki içerisinde bağımsızlık ve özgürlük düşüncesinin taşıyıcısı ve savunucusu olan yurtseverlere, devrimcilere yönelmeyi ihmal etmediler. Bu durum en çok Mardin gibi bir alanda yaşandı. 60'tan fazla devrimci ve yurtsever komplolar sonucu katledildi. İşte bunlara karşı da verilen kararlı mücadelenin halk üzerinde yarattığı bir saygınlık ve olumluluk vardı.

Kürdistan'da ulusal kimlik ve bağımsızlık uğruna bu gelişmeler yaşanırken etkilenen yoldaşlardan biri de Adnan yoldaş oldu. Daha 1978 yılından itibaren ilişkiye geçerek çeşitli düzeyde katkılarını sundu. Devrimci güçlerle ilk ilişkisi hareketimizle başlar. Özlü, olgun, saygın bir kişiliği temsil eden Adnan yoldaş, bu özellikleriyle hemen dikkati çeker. Bu sempatizanlık ilişkisi döneminde slogan yazma, afiş asma, bildiri dağıtma türünde faaliyetlilik içinde de bulundu. Bu ilişkilerinden dolayı birkaç kez gözaltına alındı, Mardin tugayında sorguya ve işkencelere tabi tutuldu. Hiçbir zaman düşmana taviz vermedi. Özünün güçlülüğünü burada da gösterdi.

12 Eylül 1980 tarihinde askeri darbe oldu. Darbeyle birlikte faşizm hükmünü her alanda icra etmeye çalıştı. Öncelikle Kürdistan'da devrimci avına çıkmıştı. Devrimcileri avlamakla kalmıyor, halkın üzerinde amansız bir terör estirerek sindirmek, korkutmak, susturmak istiyordu. "Eğer direnirseniz sonunuz katliam olur" dercesine halk üzerinde estirilen terör sonucu, her gün yüreklerde bir parça kopuyordu. Terör, katliam, vahşet egemendi. Operasyonlar, cinayetler, katletmeler, köyleri göçertme, işkence, küfür, hakaret, zulüm yaşamın kopmaz bir parçası gibiydi. Bu terör dönemine güçlü bir karşılık vermek için bağımsızlık ve özgürlük savaşçıları büyük direnişler ve şahadetlerle yurt dışına çekilmiş, düşmana hak ettiği esas darbeyi vurmanın hazırlıklarını sürdürüyorlardı. Düşman yaptığı katliamlarla, sürek avlarıyla devrimcileri toptan yok ettiğini ve meydanın kendisine kaldığını sanıyordu. İşte bu boşluk döneminde düşman tam bir kara terör dönemini başlatmıştı. Bu vahşet ortamında, düşmanın uygulamalarına yakınen tanık olan Adnan yoldaş, kurtuluşu yurt dışında arayarak 1981 yılında kendi iradesine dayanarak ülke dışına çıktı.

Adnan yoldaşın gittiği yer bir savaş alanı olan Lübnan-Beyrut'tu. O, buraya gitmekle bağlı olduğu yoldaşlarına yakın olmuştu. Bu durum O'nun için bir avantajdı. Nitekim Beyrut'a gittikten sonra da ilişkileri devam etti. Ancak bu ilişkiler sınırlıydı. Burada işçiliğe başladı. Ancak 1982 İsrail işgali sonrasında partili yoldaşlarla olan ilişkisi koptu. 1985 yılının başlarına kadar böylesine bir ilişkisizlik ortamında yaşamını örgütlemeye çalıştı. Bu süreci Adnan yoldaş, partiye sunduğu bir raporunda şöyle değerlendirmektedir:

"...Şubat 1981 tarihinde yurt dışına çıktım. Lübnan'ın Beyrut kentinde kalıyordum. Beyrut'ta ilk olarak bir şirkette çalıştım. Aldığım ücret yeterli değildi... Nejat bir diş laboratuvarı açmıştı, evde devamlı çalışırdı. Birkaç ay onunla beraber çalıştım. Sonra deniz kenarında bir sandviç yeri açtım. Bir süre böyle çalıştıktan sonra Nejat'la birlikte çalışmaya devam ettim. Bu durum Haziran 1982 İsrail saldırısına kadar devam etti. Savaşta bütün işler durdu. Savaşın birinci haftasında ben de, Filistin güçlerinden biri olan Demokratik Cephe saflarında siyonizme karşı savaştım. Bu savaş, Filistinliler Beyrut'tan çekilinceye kadar devam etti. Bu dönemde işsiz kaldım. Birkaç ay sonra boyacı olarak çalışmaya başladım. Sekiz ay böyle çalıştım, aldığım ücret bana zor yetiyordu. Daha sonraları diş laboratuvarında iş buldum ve burada çalıştım..."



Adnan yoldaş, 28 Mayıs 1985 tarihinde işini bırakarak profesyonel devrimciliğe başladı. Kardeşi Nejat yoldaş da aynı tarihte işini bırakarak devrimciliğe başladı. İlkin eğitim görmek amacıyla Mahsum Korkmaz Akademisi ismini alan Helve kampına gitti. Kamptaki eğitimden en iyi bir biçimde yararlandı, hızla gelişti. Aynı zamanda doktorluğu dişçilikle sınırlı kalmadı, diğer alanlarda da neredeyse uzmanlaştı. Burada gördüğü askeri ve siyasi eğitimden sonra bir dönem kitleler arasında faaliyet yürüttü. Yaşamında sade ve olgun, ilişkilerinde oturaklı, ölçülü ve dikkatli hareket eden Adnan yoldaş, oldukça da fedakardı. Aydın özelliklerinden dolayı sorunları kavrama ve çözümleme gücü gelişkindi. Parti değerlerini korumada özlü ve kararlıydı.

Kitle faaliyetleri, mesleğini ilerletme çabaları ardından yeniden kampa gitti. Her iki kardeş de partinin 3. Kongresi'ne katıldılar. Bu, onların ilk defa gördükleri bir şeydi. Oldukça etkilendiler. Kongre süreci boyunca politik eğitimden fazlasıyla ve isabetlice yararlanmak için aşırı bir çaba içindeydiler. Teoriye, özeleştiriye ve pratik mücadeleye de yaklaşımları olguncaydı; gerçekçi ve mantıklı yaklaşıyorlardı. Erken yaşta ülkelerini terk etmeleri ve emekçi olmaları onları düşünce ve pratikte erken olgunlaştırmıştı.

1987 yaz aylarında Özgürlük Yürüyüşü Eğitim Devresi'ne katıldı. Bu eğitim süreciyle birlikte çok daha gelişti. Parti Önderliği'nin yaptığı çözümlemelerden azami düzeyde sonuçlar çıkarmaya çalıştı. Eğitim devresi sonrasında Mardin Eyaleti planlama grubuna katıldı. Yürütülen hazırlıkların tamamlanmasından sonra bir grup yoldaşıyla birlikte ülke pratiğine yöneldi. 1987-93 yılları arasında geçen zaman süreci içerisinde hep ülkede sıcak savaşımın içindeydi. Mardin'den Botan'a kadar gezip çabaladı, savaşın geliştirilmesinde önemli rol oynadı. Katıldığı sayısız çatışmada düşmana darbe indirerek kurtuldu. Sayısız eylemin örgütlendirilmesi, planlanması ve uygulanmasında birincil derecede sorumluluk üstlendi. Halkın eğitilip örgütlendirilerek mücadeleye kazandırılmasında aktif rol oynadı. Düşman pusularını büyük bir taktik ustalıkla aşmayı başardı. Olgun, fedakar, çalışkan özellikleriyle hep dikkati çekti. Yaşam ve pratiğinde iyi bir komutan, iyi bir yoldaş, iyi bir savaşçı olmasını başardı.

Beraber ülkeye girdiği yoldaşlarının hemen hemen çoğu şahadete ulaştı. Kimi yoldaş erken ve kimi yoldaş da belli bir pratik süreçten sonra şehit oldu. Birlikte eğitim gördüğü **Gani ERKAN, M. Emin ASLAN, Abdullah AVCI** ve daha birçok yoldaşı şehit düşerek bayrağı kendisine emanet etmişlerdi. O, bu emaneti en güzel bir tarzda koruyarak sorumluluklarını yerine getirdi. Mardin Eyaleti'nde komuta kademesinde yer alan yoldaşların çoğu şehit olmasına rağmen, düşman karşısında yılgınlığa düşmedi. Devredilen görevi büyük bir sorumluluk anlayışıyla üstlendi. Yoldaşlarının intikamını alacağına dair yemin etti ve geçen pratik süreçte bu yeminine en sadık bir biçimde bağlı kaldı.

Mardin Eyaleti komutanlarından biri olan Adnan yoldaş, kendisiyle birlikte mücadele saflarına katılan abisi **Dr. Nejat KAYA** yoldaşın 1992 yılında Savur'daki şahadeti ardından görevlerine daha çok yüklendi. Serihildanların örgütlendirilmesi, gerillanın geliştirilmesi, örgütlenme ve eğitimin sağlam esaslarda yürütülmesi, halkın öz savunma birimlerinin yaratılması, gerillanın korunması, yetkinleştirilmesi, lojistik ve mühimat ihtiyaçlarının temin edilmesi vb. birçok hususta yetkin bir pratik sergiledi.

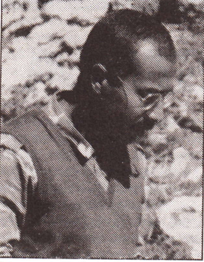
İhanete ve işbirlikçiliğe karşı öfkeliydi. Düşmanın Kürdistan'dan silip süpürülmesi için, onu yaşatan iç dayanaklarının yok edilmesi gerektiğine inanıyor ve bu inançtan hareketle ihanete aman tanımıyordu. Birçok yoldaşı ihanet sonucu şehit düştü. En son abisi ve beraberindeki yoldaşlar grubu yine bu ihanet sonucu şehit düşmüşlerdi. Bunun için düşmana olduğu kadar iç ihanete karşı da mücadele etmede kararlıydı. Bu kararlılık O'nu hızla geliştirdi ve komuta kademesinde yer alarak, eyaletin genel faaliyetlerine hükmedecek bir yetkinliğe ulaştı.

1991 yılı sonları ve 1992 yılında yapılan düzenlemeyle Mardin Eyaleti içinde yer alan bazı alanların ayrıştırılması ve Urfa'nın da dahil edilmesiyle Devrimci GAP Eyaleti örgütlendirildi. İşte Adnan yoldaş Devrimci GAP Eyaleti komuta kademesi içinde yer alan öncülerden biriydi. 1992 yılı boyunca bu eyalette örgütlendirme, savaşı geliştirme, düşmana darbeler indirerek halkın mücadeleye güvenini pekiştirme yönündeki çabaları çok yoğun oldu. Nitekim 1992 yılı boyunca geliştirilen bütün eylemlere damgasını vurmaya yetkin bir rol oynadı.

1993 yılı başlarında eyalette yeni düzenlemelerin yapılması ve komuta kademesinin daha da yetkinleştirilerek bu alanın Botanlaştırılması temelinde partinin atamaları oldu. Alana ulaşan yeni grup ile ilişkiye geçerek ortak bir çalışma geliştirdi. Yapılacak yeni düzenlemeyle birlikte hızlı bir örgütlülüğe ve eylemliliğe girişilecekti. Bunun için en başta üst kademe gücünün toplantısı yapılacak ve bu temelde genişletilmiş eyalet toplantısı ile birlikte yeniden örgütlenme ve yapılanmaya girişilecekti. Bu temelde gelen yeni grupla birlikte toplantı hazırlıklarını yaparken, 17 Ocak 1993 tarihinde Kızıltepe-Bloka-Emrud üçgeninde, yapılan bir ihbar sonucu, beraberindeki yoldaşlar grubuyla birlikte düşmanın baskınına uğradı. Dört bir tarafı büyük bir güçle çevreleyen düşman güçleri ile ARGK'nin 5 yiğit komutanı arasında büyük bir çatışma meydana geldi. Omuz omuza veren 5 komutan dillere destan bir direniş yarattılar. Düşmanın amansız saldırılarına karşı iradelerine, inançlarına ve ellerindeki olanaklara dayanarak savaştılar. Evet bu savaşta ARGK'nin 5 değerli komutanı olan **Adnan KAYA (Dr. Kemal), Celal ÖZALP (Numan), Ferhat UZUN (Reşo), Nurê EL (Rewşen), Tacettin TURGAY (Hogir)** yoldaşlar şehit düştüler.

İki kardeşin devrimci mücadeleye katılışları, birlikte yıllarca hareket etmeleri, mücadeleye yürekten bağlılıkları ve bu uğurda sergiledikleri pratikler, oldukça büyük bir anlama sahiptir. Onlar Kürdistan'dan kopmuşlardı. Ama bu kopmuşluk onlardan hiçbir şey almamış, dil, gelenek ve ülkelerine bağlılıklarını korumuşlardı. Mücadele içindeki olgunluk, fedakarlık, sade ve özlü özellikleriyle birlikte direnişleri ayrı bir önemdedir. Onlar kararlılık, inanç ve olgunlukta emsaldiler. Fedakarlık ve yoldaşlık ilişkilerinde örnek devrimci militanlardı. Onları hep anacağız!

İyi bir siyasi ve askeri komutan, yiğit bir savaşçı, kararlılık ve inançla dolu bir militandı Ferhat yoldaş!



Adı, soyadı: **Ferhat UZUN**
Kod adı: **Reşo**
Doğum yeri ve tarihi: **Siverek, 1 Ağustos 1967**
Mücadeleye katılış tarihi: **1990**
Şahadet tarihi ve yeri: **17 Ocak 1993, Kızıltepe-Bloka-Emrud üçgeni**

Orta halli ve yurtsever bir ailenin çocuğu olarak doğup büyüyen **Ferhat UZUN (Reşo)** yoldaş, ilk, orta ve lise öğrenimini Siverek'te tamamladı. Üniversiteyi Bursa'da bitirdi. Genelde tarih, sosyoloji, mantık, siyaset bilimi, düşünce tarihi gibi dersleri seven ve bu derslerde başarı gösteren Ferhat yoldaş, okul yıllarındaki yaşamını şöyle dile getirmektedir:

"Öğrencilik yaşamımı ve karşılaştığım sorunları, dönemsel özelliklerin farklılığından dolayı iki döneme ayırmak gerekir. Birinci dönem ilkokuldan liseye kadarki süreyi kapsar. Bu dönemde karşılaştığım sorunlar daha çok derslerle ilgili olmakla birlikte, öğretmen ve öğrenci arkadaşlarımla da çıkan sorunlarım vardı. Daha yüksek not alma, en çalışkan öğrenci olma ve isteklerin gerçekleştirilmesi temelinde ortaya çıkan olumlu olmayan bireyci ve kendine sevdalanma özellikleri bu sorunların kaynağını teşkil ediyordu. İkinci dönem ise, üniversite yıllarıdır. Bu süre dört yılı kapsar. Bu dönem, benim yaşamımda köklü dönüşümleri ortaya çıkaran özelliklere sahiptir. Şöyle ki; gerek sömürgeciliğin yarattığı kişilik yapısı, gerekse çevrenin ve ailenin beklentilerinin bende yarattığı etkiler üniversiteye bakış açımı belirliyordu. Yani 'büyük adam olma', aileyi kurtarma, aile kurma ve kariyer sahibi olma gibi düşünceleri beynime ve yüreğime yerleştirmiştim. Ancak üniversiteye başladığımda, o alan içerisindeki farklı toplumsal yapı ve bu yapının bende yarattığı çelişkiler, marksist-leninist eserlerle tanışmam ve en önemlisi de PKK öncülüğünde gelişen Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin etkisi, beni devrimci mücadeleye çekti. Süreç içinde eski düşüncelerimden uzaklaştığım gibi, bulunduğum alan içinde, düzene karşı tepkilerimi akademik-demokratik mücadele içerisinde katıldığım eylemlerde gösteriyordum. Artık ortaya çıkan sorunlar siyasi nitelikte, ortaya koyduğum tavır da siyasi tavır oluyordu..."

Ferhat yoldaş, hangi dönemde olursa olsun aynı zamanda bir emekçi gibi hep çalıştı. Babası hayvancılıkla uğraştığı için memleketteyken yıllarca babasıyla birlikte pazara gidip geldi. Okulların tatile girdiği yaz aylarında lokanta ve kahvelerde garsonluk yaptı. Üniversitede ise pazarlamacılık ve inşaat işlerinde çalıştı. Öğrencilik yılları boyunca aileye yük olmaksızın çalışarak masraflarını karşıladı. O, hep bir emekçiydi. Çalışmayı sevdiği için boş durmazdı. Bu nedenle maddi olarak ciddi bir zorluk çekmedi. Kazandıkları kendisine yetti.

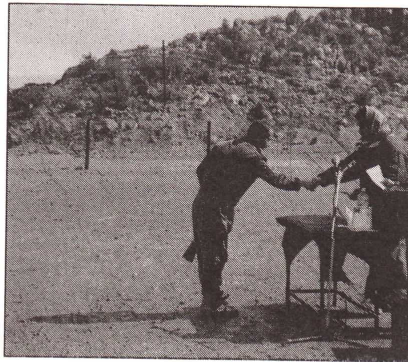
1978-80 yılları arasında çeşitli güçlerle ilişkisi oldu. Bir dönem KAWA hareketi içinde çalıştı. Daha sonra Siverek olaylarının başlamasıyla, "Bağımsızlar" adıyla hareket eden grup içinde yer aldı. Ancak 12 Eylül darbesiyle birlikte dağılan grupla ilişkileri kesildi. Bu süreçten sonra, ulusal kurtuluş saflarına katılıncaya kadar hiçbir güçle herhangi bir siyasi bağı olmadı. Okumaya, üniversiteyi bitirmeye ağırlık verdi.

Üniversiteye gittiği yıllarda iki kez tutuklandı. İlk tutuklanması Mayıs 1988'de oldu. Van 100. Yıl Üniversitesi'nde M. Şirin TEKİN'in öldürülmesi ve 5 öğrencinin okuldan uzaklaştırılmasını protesto etmek amacıyla başlatılan açlık grevinde yer aldı ve bu vesileyle tutuklanarak yargılandı. Yine 1989 yılının yaz aylarında, bir eve yapılan operasyonda tutuklanarak sorgudan geçirildi. Üzerinde herhangi bir delil bulamayan düşman, daha sonra kendisini serbest bırakmak zorunda kaldı. Kürdistan'da gelişen gerilla savaşını yakından takip ediyordu. Gelişen mücadele O'nu kendisine doğru çekerek etkiliyordu. Gerçeğinin bilincinde olan Ferhat yoldaş, kendi çapında örgütsüz de olsa yurtseverlik görevini yerine getirmeye ve Kürdistanlı öğrencilerle yakından ilgilenmeye çalışıyordu. Bu çabaları ürün de verdi. Eğitim grupları oluşturdu, Kürt kökenli gençliğin birleştirilmesinde önemli rol oynadı. Ferhat yoldaş, partiye sunduğu bir raporunda bu süreci şöyle anlatmaktadır:

"...Partiyle ilişkiye geçmeden önce kendiliğinden bir görev ve sorumluluk almıştım. Kendi başıma partinin propagandasını yaparak, Kürt asıllı öğrencilerle ilişkiye geçtim. Öğrenci gençliğin mücadelesine girmemdeki temel amaç, bu alandaki Kürt öğrencilerine ulaşabilmekti. Yine bu durum, Bursa'nın kendine özgü koşullarından kaynaklanmaktaydı. Bir yandan çok apolitik bir ortam mevcuttu. Diğer yandan 12 Eylül kişiliğinin ortaya çıkardığı bir yapı vardı. Bu yapı, pasifizmi, köleliği, yozluğu ve hareketsizliği adeta bir yaşam biçimi haline getirmişti. Ancak yine de ulusal soruna karşı duyarlı insanları burada bulurum diye bir mücadeleye giriştim. 1988 yılına kadar çok değişik çevrelerin içine girdimse de sağlıklı bir ilişki çıkaramadım. Bu yıldan sonra üniversiteye daha duyarlı Kürt arkadaşların gelmesileri, eylemlilik süreci içine girmeleri, ilişkilerin yurtseverlik temelinde şekillenmesini beraberinde getirdi. Giderek, bu arkadaşlarla birlikte ortak hareket ettik. Kısa süre içerisinde kendi aramızda işbölümü yaptık ve bu temelde akademik demokratik mücadeleyi geliştirdik..."

Üniversite çevresinde bir araya gelerek örgütlenen grup eğitim çalışmaları yapıyor, seminerler veriyor, eylemler geliştiriyordu. Partinin yayınları olmadığından eğitimlerini marksist klasiklerle yapıyorlardı. Yine günlük burjuva basını ve diğer sol yayınları izleyerek siyasi gelişmeleri takip edebiliyor, Kürdistan'daki savaşı kapsamlı olmasa da yorumlayabiliyorlardı. Zaman zaman zindanlarda süren baskıları protesto etmek amacıyla örgütledikleri açlık grevine katılıyordu. 1989 yılında yaptığı çalışmalar sonucunda hem okuldaki öğrenci kitlesiyle ve hem de yurtsever emekçi ailelerle ilişkileri daha çok geliştirdi. Çalışmaların esas yönü ülkeye dönüktü. Yani ulusal kurtuluş savaşını her açıdan beslemek, destek ve güç sunmaktı. Nitekim çalışmalar öyle bir düzeye ulaştı ki, mevcut kapasiteyle gelişmelere cevap veremeyecek duruma geldi. İlişkiye girdiği çevreler, parti ve mücadele hakkında daha fazla bilgi istiyor, parti yayınlarının kendilerine ulaşması gerektiğini dayatıyordu. Bu aynı zamanda örgütlü faaliyetin yürütülmesinin zorunlu olduğunu dayatma anlamına geliyordu. O'nun ise mevcut düzeyiyle buna gücü yoktu. Bu nedenle partili yoldaşlarla ilişki aramaya başladı. Parti ile ilişkide olan bir yurtseverle kurduğu ilişki sonucu, parti yayınlarından bazılarını elde etti ve birlikte faaliyet yürütmeye başladı.

Mücadelenin ihtiyaçlarına daha fazla cevap verebilmek için arayışlarına devam etti. İlk elden cezaevlerinde tutsak olan yoldaşlarla ilişki kurdu. Bursa zindanındaki tutsaklarla ilişki kurması ardından, tutuklu olan yoldaşlarının ihtiyaçlarına da cevap vermeye başladı. Eskişehir Cezaevi'ndeki tutsak yoldaşlarla görüştüğünde sorunlarını anlattı ve onlardan perspektif aldı. Sürekli zindandaki yoldaşları ziyaret ederek karşılıklı bilgi alışverişinde bulundu. Bazen Eskişehir, bazen Bursa ve bazen de İzmir'de aralıksız olarak çalışmalarda bulundu. Çok sayıda devrimci çıkararak, onların partinin eğitim kamplarına ulaşmalarını sağladı. Örgütlü faaliyete yönelmesiyle birlikte gizliliğe oldukça önem veriyordu. Bir kişinin yakalanmasıyla birlikte bir dönem düşman güçleri tarafından takibe alındı. Bu durumdan sonra Bursa ve Eskişehir'deki bütün ilişkilerini devrederek İzmir'e gitti. Burada ilişki kurma çabalarını sürdürdü. Kürt asıllı öğrencilerle ilişkiler kurdu. Kısa bir süre içinde altı kişilik bir komite oluşturdu. Eğitim çalışmalarını sadece öğrencilerle sınırlı tutmadı. Yurtsever Kürdistanlı kitlelerle ilişkiler kurmaya çalıştı. Pazarda ve inşaatlarda çalışan Kürdistanlı işçilerle ilişkiler geliştirdi. Gizlilik temelinde yürütülen örgütsel faaliyette birçok aileyi mücadeleye kazandırdı ve yaratılan imkanları mücadelenin, bizzat silahlı savaşımın hizmetine sundu. Artık bir an önce gerillaya katılmak istiyordu. Bu nedenle bir kurye çıkarıp, Siirt üzeri Kürdistan dağlarına ulaştırdı. Gerillayla temas kuruldu. Ancak gerek yoğun operasyonlar ve gerekse birdenbire sağlanan böylesi bir ilişki sonucu hemen gerillaya katılması istenmedi, biraz daha beklemesi doğrultusunda kendisine talimat gönderildi ve bir de rapor hazırlaması istendi. Böyle de olsa gerillayla bağ kurmayı başarmıştı. Bu bile O'nun için bir umuttu. İzmir'de kaldığı kısa süre içinde 7 kişiyi gerillaya kattı.



Partiyi daha doğru dürüst tanımadan, parti yaşamını ve çizgisini tam öğrenemeden, elinde hiçbir parti yayını bulunmadan, özverili ve gerçekten bir militana yaraşır bir pratik sergiledi Ferhat yoldaş. Kendiliğinden bir çalışmayla başladı ve örgütlü bir çalışma yarattı. Olanaksızlıklar içinde olanaklar yaratarak hem faaliyetleri geliştirdi ve hem de ülkedeki savaşıma her açıdan destek sundu. 1990'ın ortalarına kadar Türkiye metropollerinde sergilediği bu faaliyetler ardından Yunanistan'a çıktı. Yaklaşık birbuçuk ay Yunanistan'da kaldı. Ve daha sonra Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gitti. Akademi ortamı bambaşka bir ortamdı. Yaşamdan hareket tarzı ve ilişkilere kadar devrimci ruh ve yaşam egemendi. Bu nedenle, ilk katılanlar açısından zorlukları vardı. Yeni katılanlar bu yaşama uymada belirli sıkıntılara giriyorlardı. Bu durum herkes açısından olduğu gibi Ferhat yoldaş açısından da böyleydi. Yaşama uyumda yoğun çabası olmasına rağmen, geçmiş yaşamla yoğun bir çatışma yaşıyordu. Nitekim partiye sunduğu bir raporda bu süreci şöyle değerlendirmektedir:

"...Akademi alanına geldiğimde farklı bir yaşam biçimiyle karşılaştım. Biçimsel olarak bu yaşama uymaya çalışsam da, özde derin çatışmalar yaşıyordum. Yaşama yabancı olmam ve geçmiş özelliklerle hareket etmem yapıyla bütünleşmemi engellediği gibi, istenilen katılımı da gerçekleştiremiyordum... Parti Önderliği'nin Akademi'deki çözümlemeleri kendime yönelmem ve yöntem tutturmamda belirleyici oldu... Diyebilirim ki, dönemin sonuna kadar istikrarsız bir katılımım söz konusuydu. Bu istikrarsızlık kendi gerçeğimi görmememdeki direnişti. Yani geçmiş özellik ve eğilimlerle parti yaşamına karşı bir direnişti..."

Bu eksikliklerini gördükten sonra kendisine daha çok yüklendi. Askeri ve siyasi derslerde yoğunlaşmaya ve katılım göstermeye özen gösterdi. Kendisinin deyimiyle, Parti Önderliği'nin çözümlemeleri önünü açtı. Yapıyla daha fazla kaynaşmaya, sorunlarıyla ilgilenmeye, yoldaşlarını geliştirmeye önem verdi. Olgun, çalışkan ve fedakar özellikleriyle yoldaşları tarafından sayılır, sevilir bir konuma ulaştı. Ferhat yoldaş, ülke mücadelesinde düşmana karşı daha güçlü savaşabilmek için askeri derslere daha çok eğildi. Komutan olarak ülke savaşına katılmak ve bu anlamda partinin gücüne güç katmak temel bir istemi oldu. Bu temelde kendisini geliştirmek için gecegündüz demeksizin çabaladı. Bu özverili çabaları kuşkusuz Akademi ortamında dikkati çekiyordu. Oldukça gelişmeye aday konumu nedeniyle Akademi'deki ikinci devre eğitiminde Mahsum Korkmaz Akademisi yönetimine seçildi.

Yönetim devresi boyunca gelişip yetkinleşti. Yoldaşlarının eğitimi üzerinde çok durdu. Her türlü sorunun çözümüne ortak oldu. Eğitim devresi sonuna doğru planlama çalışmalarına katıldı. Parti kararıyla eyaletlerin yeniden düzenlenmesi çalışmalarına katıldı ve Devrimci GAP Eyaleti'nin oluşturulması temelinde faaliyet yürüttü. Ülkeye yönelmeden önce 15 Ağustos 1991 kutlamalarına katıldı. Halkla bütünleşen ve halklaşan PKK gerçeğini gördü, oldukça etkilendi. Halktaki coşkuyla bütünleşti.

Ferhat yoldaş, partiye sunduğu bir başka raporunda, içinde bulunulan sürecin önemi, tarihin bizlere atfettiği görevler ile birlikte bu görevler karşısındaki durumunu şöyle anlatmaktadır:

"...İçerisinde bulunduğumuz dönem bizim açımızdan olduğu kadar, insanlığın kaderinde de büyük değişimleri ortaya çıkaracak bir olgunluğa ulaşmıştır... İnsanlığın her türlü baskı ve sömürüden kurtuluşu, özgür bir dünya yaratma umutları filizlenmiş ve bunların temsili de bölge açısından olduğu kadar, dünya insanlığının gelişimi açısından da önemli bir rol oynayan ulusal kurtuluş mücadelemizin önderi PKK şahsında da somutlaşmıştır. Böylesi tarihi bir görevin, tarih tarafından bize atfedilmesi hareketimizin büyüklüğünü ifade etmektedir. Bu, hareketin yürütücüsü olan kadroların nasıl olması gerektiğini de ortaya koymaktadır. Doğaldır ki cüce, insanlığın özgür yaşamına hiçbir şey vermeyen, aksine bu yaşama alabildiğine engel olan bir kişilikle görevlerin üzerine yürünemeyeceği açıktır. Tarihi anlamdaki görevlerin yerine getirilmesi ve ulusal kurtuluş mücadelemizin geldiği düzey olan Kürdistan Halk Cumhuriyeti'nin inşasının gerçekleştirilmesi için PKK'de kesinleşen ve temsilini Parti Önderliği'mizin şahsında bulan sosyalist bilinç ve yaşamla ancak bu gelişmelere cevap verilebileceği, hem düşünsel ve hem de pratik olarak PKK hareketinde bin defa ispatlanmıştır.

Parti, Akademi alanında bana tanıdığı imkanlar temelinde yetkin bir militan olmam açısından her şeyi sunmuştur. Bütün bu imkanlarla birlikte Parti Önderliği'nin de yakın ilgi ve denetimi, herkese nasip olmayacak tarzda bana güç vermiştir. Bana verilenin hepsini aldığımı söyleyemem, ancak aldıklarımı pratikte yetkin bir biçimde uygulayacağıma sonsuz inancım vardır. Bu temelde partinin yetkin bir temsilcisi olmaya, ulusal kurtuluş savaşında etkin bir rol oynayacağıma ilişkin olarak kendime güveniyor ve bana verilen her görevi yerine getireceğime ilişkin olarak söz vermek istiyorum..."

Evet, Ferhat yoldaş bu ruhla ül-

Devamı 25. sayfada

Abdullah ÖCALAN yoldaşın, annesi Üveyş ÖCALAN'ın vefatı dolayısıyla yaptığı değerlendirme:

■ Kürdistan'ın büyük sevgisizliğin acımasız koşullarındaki analarımızın ve Üveyş Ana'nın gönüllerince istedikleri gibi geliştiremedikleri ve karşılığını göremedikleri sevgiyi özgürlük eylemimizde ve daha çok da kadın özgürlüğünde gerçekleştirmekle onlara layık olmasını bildik.

ÜVEYŞ ANA'NIN ANISINA

Ana hakkının büyüklüğü kesindir. Bu her ana için böyledir. Hiç şüphesiz, anaya saygı, ana hukukuna bağlılık, her zaman gözetilmesi gereken ve gereklerinin yerine getirilmesi için en temel alınması gereken bir evlat görevi olarak önümüzdedir. Ona sürekli önceliği vereceğiz ve en iyi bir biçimde layık olmaya çalışacağız.

Denilebilir ki, iyi evlat olmanın yolu ana gerçeğine saygıda ifadesini bulur. Bu saygıya bağlı olarak yaşanan ulusal toplumsal gerçeklik içinde ana nedir ve kimdir? Hangi koşullarda ne tür zorluklarla, acılarla, umutlarla evlatlar doğurarak büyütmüştür. Umdukları ne kadar yerine getirilmiştir? Bu yakıcı sorular kadar, eğer iyi bir evlat olma temelinde verilen cevaplar da olumluysa o kadar analara layık olunmuştur. Aksi halde "hayırsız evlattır" denilerek, en az sevgiye layık birisi olunduğu söylenir. Hiçbir koşul altında unutmamamız ve gereklerini gözardı etmememiz gereken bir insanlık görevimiz de, demek ki ana-evlat gerçeğine doğru yaklaşımı sağlayabilmektir.

İlişkinin ve yaklaşımın büyüklüğü; "çok hayırlı bir evlattır" denildiği koşulların en yüce görevlerine layıkıyla ve başarıyla karşılık vermektir. Yok eğer çok yaramaz olunmuş ve geri kalınmışsa, "hayırsız evlat" sıfatı da o kadar yerindedir. Hiç şüphesiz bu anlamda insan evladının en temel büyüklerinin başında gelen analık gerçeklerine üstün yer vermesi, hiçbir dönemde hiçbir biçimde gözardı edilmemesi gereken bir husus oluyor. Bu anlamda peygamberimizin bile "Cennet anaların ayağının altındadır" demesi anlaşılırdır. "Her hak ödenir ama ana hakkı ödenmez" deyişi yerindedir. Dolayısıyla ana haklarına karşı verilecek cevap, insanlığa ve halka en yararlı, en yüce kutsal görevleri başarmakla yakından bağlantılıdır.

Bu temel gerçeklerin ışığında benim de ana gerçeğine oldukça ilginç, ilginç olduğu kadar çelişkili ve bir o kadar da anlamlı yaklaşımım olmuştur. Bir çocuk için anasıyla cebelleşmesi anlaşılır bir husustur. Onun ilişki ve çelişkisi anasıdır. Onunla dünyaya gözünü açmıştır, onunla cesaret kazanmıştır, onunla ilk adımlarını atmıştır, onunla kendine ad belirlemiştir, onunla öğrenmiştir, onunla yaşama kıvancını, üzüntüsünü ve zevkini, acı ve umutlarını duymuştur. Bu çok yerinde ve olumlu olabildiği gibi olumsuz da olabilir. Tarihi toplumsal koşullar, bu en anlamlı sevgiden başka hiçbir ilişkiye yer vermemesi gereken ilişkiyi de maalesef tanınmaz hale getirebiliyor. Ve bu anlamda tarihi toplumsal gerçeklik acımasız olabiliyor.

Birçok anada olduğu gibi -özellikle Kürt anasında yaşanan biçimiyle- yalın sevgi ihtiyaçlarını karşılayarak çocukların büyütülmesi ve onlara yaraşır bir gelecek vaat edilmesi maalesef mümkün olamamaktadır. Anaların ızdırabı tam da bu noktadadır. Onlar çocuklarını gerçekten olağanüstü severler ve onlara yıkılmaz bir dünya, bir cennet vaat ederler. Bunu gerçekleştirmek için de her şeylerini ortaya koyarlar. Ama denilebilir ki, gerçekliğin amansız koşulları, en çok da böyle anaların yüreği önünde -hele bu analar çok güçsüz durumdalarsa- amansız ağlarını örerler ve daha da acımasızca etkilerini onlara yöneltirler. Böylece bu sevgi yumağı olması gereken ilişki zehir-zemberek ilişkiye dönüşür. Ve gerçekten eğer Kürdistan'da en acılı bir ilişkiden bahsedecek-sek, bu, ana-evlat ilişkisi ve onun dayanılmaz sonuçlarıdır. Çelişkiler amansız tahribatını en çok da bu ilişkiye yöneltir. Olmaması gereken çok şeyi bu ilişkinin kapsamına doldurur. Bu temelde ana hakkı-hukuku tanınmaz hale gelir; ana çocuğa karşı, çocuk da anaya karşı olur. Çocuk büyüdükçe bu durum daha da olumsuzlaşır; umutlar hayalkırıklığına, sevgiler sevgisizliğe ve saygısızlığa doğru yol alır. Yabancılaşma gelişir, "kötü evlat" veya "hayırsız evlat" bir olgu haline gelir ve sonuçta toplum bu hayırsız evlatlarla dolup taşar. Analar ise büzülür, her zamankinden daha fazla acı duyarlar, ağlarlar, sızlarlar ve bunu bütün ömürleri boyunca da yaşayıp giderler.



Anaların yüreğinden bahsedilir. Çok duygu yüklü oldukları ve çokça da ağladıkları söylenir. Kürdistan'da çok daha fazladır. Gelişmiş ülke koşullarında ağlama azdır. Nedeni de bizim gerçekliğimizde yatar. Gelişmiş aile koşullarında da yine analar az ağlar. Anaların en çok veya ömürboyu ağladığı yerler çelişkilerin en yoğun olduğu yerlerdir. Bu tamamen bilimsel bir değerlendirme de oluyor. Dolayısıyla Kürt anaları en çok ağlayan analar oluyor. Bu, bilimsel bir tanım gereğidir.

Benim ana gerçeğim de böyle olan bir anlama sahiptir. Bu gerçeğin çelişkili yönünü çok erkenden duydum ve olmaması gereken bu çelişkinin olumsuz sonuçlarının amansız bir biçimde kendime yöneldiğini görerek, kendi büyük isyanımı ve bu anlamda da anama karşı isyanımı çok erken yaşlarda başlattım. "Olur mu böyle" denilir. Evet, olur. Bende çok da oldu. Çok iyi hatırlarım; beni zaman zaman karşısına aldığında ve analık hukukundan bahsettiğinde karşı tezlerim vardı: "Sen" diyordum, "hangi gerekçeyle hiçbir gelecek vaat etmediğin çocuğa karşı böyle konuşabilirsin? Ne verdin, ne istiyorsun?" Daha o yaşta çok güçlü tezlerim vardı. Bu da bir duyarlılık biçimi oluyor. Bu yaklaşımım karşısında iddialarını fazla sürdüremezdi.

"Peki peki, öyle olsun. Sen yine bildiğin bu kafayla yürü" diyordu. Tabii, ben bu sözleri söylerken duyarsız birisi değildim, gerçekçiyim. Ve bir anaya layık olmanın da, çok acımasız bir yaşam pratiğiyle sağlanabileceğini daha o erken yaşlarda görebiliyordum.

Ucuz yönelmek istemedim anaya. Ucuz sevgilerini kazanmak istemedim, bu küçüklüğe düşmemeye çalıştım. Anamı memnun edecek bir şeyler yapabilirdim, bunun için başarım da vardı. Fakat bazıları belki "çok acımasızsın" diyebilirler. Ama bana göre daha yüksek layık olmanın bir biçimi olarak, ben ona birkaç küçük hediye, ucuz sevgi sözcükleriyle yaklaşım gücü göstermedim. Hasret kalmıştı ve sıkça da söylerdi: "Sen bana dört metrelik bir has bezi alır mısın acaba? Ben senin ananım." Belki oldukça duyarsız gibi görülebilir ama ben hiç tınmıyordum. Bu sözlere karşın ve hiçbir zaman da böyle bir hediye almadım. Aile koşullarımızda büyük bir zorlukla geçen yaşam vardı. Ana-baba ilişkisi, yaşamı tanınmaz hale getirmişti. Baba yaşlı ve biraz güçsüz. Ana biraz daha genç ve çok güçlü. Bu çelişki bile kendi başına erkek egemenlikli aile ilişkilerinde büyük çelişkiye, kargaşaya, tanınmaz ortama yol açar.

En büyük erkek çocuğuna daha fazla yer vermek, ailelerimizde sıkça görülen bir özelliktir. Erkek bir yerde aile neslini devam ettiren ve geleceği hazırlamakla mükellef kılınan biri durumundadır. Bu bana da dayatıldığında, benim bu ilişki biçimine büyük isyanım vardı. "Hiç hakkınız yok" diyordum, "aranızdaki bu ilişkilerle bir çocuğun hayatını zehir etmeye." Huzur yok, anlayış yok, fazla gelecek vaat etme yok...

Bir ailede her gün ana-babanın yaşadığı kavgalı durum bir çocuğu gerçekten en zora sokan bir yaşam tarzı oluyor. Sanmıyorum ki hiçbir ailede, hiçbir ana-baba ilişkisinde bizim yaşadığımız kadar çatışmalı, bol huzursuz bir ortam daha olsun. Ben bunu yine erken yaşta kendi şansızlığım olarak değerlendiriyordum ve sıkça "şu aile gibi veya şu kenardaki başka aile gibi bir ailem olsaydı, olmaz mıydı, ne mutlu onlara böyle aileleri var" diye düşünürdüm. Bu belki bir özentidir. Şunu da belirteyim ki, zayıflığın da sonucu olabilir bu. Bunu da fazla sürdürmedim gerçi. Kendi ailemin de büyük olabileceğine, anlamlı ilişkilerin bu aile içinden de çıkabileceğine yine erken yaşta inandım. Ve bunu güçlendikçe karşılamayı ve en acımasız koşullara sahip olan bir aile içinde büyük değerler sistemini geliştirmeye çabalamanın en doğru tutum olabileceğini düşündüm. Yine etraftaki en şanlı-şöhretli ailelere göz dikmemeye, onlara özlem duymamaya, tersine bunu bir toplumsal gerçeklik ve giderek de ülke halkının bir gerçekliği olarak görmeye başladım. Kendi aile çözümlemelerimi, aile çelişkilerimin giderilmesini, bir Kürdistan ailesinin, toplumunun, halkının çelişkisi olarak görmeye, onu gidermeye kendimi yükümlü hissettim. Bu temelde giderek iyi bir evlat olmanın olanaklarını ele geçirmeye ve temsil etmeye çalıştım.

Benim için daha erken yaşlarda köy ortamında, "Allah hiçbir aileye böyle bir çocuk, evlat nasip etmesin" deniliyordu. Bu çok beceriksiz olduğum için değil, benzersiz bir yaklaşım içine erkenden girdiğimden dolayı söylenirdi. Geleneklere aykırı bir kişilik oluşumunu daha o ortamda yaşamaya başlamıştım bile. Bugün şunu çıkarmak gerekiyor ki, bugün bütün bir toplumu, halkı etkileyen, ona karşı sorumlulukları olan ve büyük bir hizmet sergilediğine inandığım kendi gerçeğimin; ana ve aile gerçeğine bağlılık temelinde nasıl oluştuğunu, çelişki ve ilişki ortamında nasıl nasibini aldığını belirtmeye çalışıyorum.

Yine çok kısaca şunu da söylemeliyim ki, erkenden aile gerçeğinde gördüğüm diğer bir husus, ÜVEYŞ ANA'nın sınırsız güç gösterisiydi. Kesinlikle baba, yani erkek egemenliğine boyun eğmeme durumu vardı. Denilebilir ki o, babamın şahsında aslında erkeklere karşı veya erkekliğe karşı anaerkil gerçeğini temsil ediyordu. İlkel komünal döneminde hakim olan ana gerçeğini temsil ediyordu. Nitekim bu ilkesinden hiçbir zaman taviz vermedi. Aile içinde kendi üstünlüğünü yürütürken -çok cahilce mi veya çok gözükara mı, cesaretli mi veya kendine göre bir anlayışla mı diyeyim-, bunu, karşısına çıkabilecek her ilişkiye, bütün köy ortamına da tereddütsüz ve amansız bir biçimde dayatıyordu.

Burada şunu teslim etmek gerekir ki, anamın o zaman üzerimdeki etkisi üstündür, koruyucu niteliktedir ve bizi babadan daha fazla koruma biçimindedir. Belki erkenden bana da ağır görevler yüklemiştir ama kendisinin de amansız kavgacılığı, bizim köyün oldukça düşürücü, saptırıcı ve çarpıklaştırıcı etkilerinden korumuştur. Onun bu hakkını kesin belirtmek gerekir. Benimle de kavga ederdi. Kavgasının en önemli bir nedeni de dışarıda -kendisine görebirileri haksızlık yaptığında veya yapmaması gereken bir şey yaptığında, eğer ben boyun eğmişsem, bu temelde eve rahatlıkla hem de ağlayarak gelip "vay ana, gel beni şöyle koru" demişsem yüklenirdi. Hatta beni kovardı. "Git intikamını al gel, ondan sonra sana evde yer ve ekmek var" derdi. Yine halen çok iyi hatırımdadır, beni tersyüz ediyordu. Ve ben de çığıra çığıra gidip kavga ederdim. Onun kabul edebileceği ölçüler dahilinde kavganın sonuçlarıyla birlikte evde onun nezdinde kabul görürdüm. Bu, ilginç bir geçiştirme tarzı oluyor tabii. Belki acımasız olabilir, fakat bu anlamıyla ilginçtir. Kendisi beni kavgaya sürüklemekle kalmıyordu, hızla bana yönelenin üzerine taş, sopa ve büyük ağız kavgası ile saldırıya geçerdi. Onun yine bu hakkını da iyi teslim etmek gerekir. Bu anlamıyla çok ilkeli ve kavgacıydı. Ben bile büyük utanç duyuyordum, onun bu kavgacılığından. Evet, bunu da belirtmem gerekiyor. Bir ana nasıl olur da ağız dolusu küfür, taşla sokaklara dalar ve tek başına bir kadın olduğu halde nasıl herkesle bu kadar kavga eder? Hiç sınır tanımaz, erkek-kadın ayrımı, büyük-küçük ayrımı ve genç-yaşlı ayrımı yapmaz kavga ederdi. Anlam veremiyordum. Çevremde hiçbir ana böyle değildi. "Baba, en ufacık bir ses bile çıkaramıyor da ona ne oluyor" diyordum. Utancımı hep gizlemeye çalışırdım. Niye bu anam her gün böyle kavgalıdır? Evin içinde kavgalı, köyün içinde kavgalı... Çok erkenden bu aile gerçeğinden kopuyordum.

Görülüyor ki, kopuşta pek bir huzur olmamakla beraber daha sonraki süreçte bizi çok etkileyecek. Huzursuz, kavgalı ortamın bir ürünü olarak beni uğurluyorlar. Acımasız gerçeklik içinde yol almaya zorluyorlar. Bana göre bu bana yapılabilecek en büyük hediyedir. Belki iyi sevgiler, gelişmiş olanaklarla beni yola çıkarmadı ama gerçekçi olmamı sağladı. Uğurlarken, "sana çok iyi bir aile bıraktık, sevgi dolu bir orta-

mın var, her zaman dönebilirsin" diyemediler; ama yaşam da acımasızdı. "Sıcak aile ortamına güvenip de kendini aldatma, bizden bu kadar. Başının çaresine bak" dercesine bir uğurlamaydı, bu ana gerçeğinden kopuş süreci.

Döneme göre belki fazla dikkat çekici olmayan bir kopuş sürecidir, fakat çok uzun bir süre sonra ve özellikle de 15 Ağustos Atılımı'ndan sonra düşmanın ana gerçeğini özel savaş temelinde kullanmak istediğini gördüm. "Evladım, bilmem şöyle askere vurulur mu, kavga edilir mi" biçiminde bazı sözler söyletmek istediğini duydum. Baskı altında söylettirildiğini de biliyordum. Yine günü geldiğinde yurtseverlerin, dostların toplantılarına da gittiğini ve hatta zafer işareti yapabilecek kadar bir yaklaşıma da yöneldiğini gördüm. Bunu kendi iradesiyle yaptığına da eminim. Bütün bunlar da o kadar abartılacak hususlar değildir. Benim açımdan, benim anam olmuş bitmiş bir olaydır. Bu nedenle bir mektup yazma, bir telefon etme gereğini duymadım. Bugünlerde bana sıkça soruyorlar: "Hiçbir telefon da mı etmedin?" "Bu ihtiyacı duymadım" dedim. Tabii bu, benim ne kadar duyarsız olduğumu göstermiyor. Tam tersine duyarlılığın çok üstün ve çok sorumlu bir biçimini gösteriyor. Çocukluktan itibaren dersimi mükemmel almıştım. Bir ananın nasıl olması gerektiğini bilmiştim ve anamın da nasıl olduğunu çok iyi öğrenmiştim. Bunlar benim için çok köklü derslerdi. Nitekim otuz yılı aşkın amansız bir mücadele sürecinin bir de bu anıya karşılık olduğunu, bir yerde o ortama karşı intikam olduğunu biliyordum. Ve kendi anama, "oğlun büyüdü, sana değil dört metre bez, şöyle bir yaşam da sunabilir, seni yanına alabilir, seni son günlerinde cennette gibi yaşatabilir" düşkünlüğüne ve saygısızlığına düşmedim.

Saflarımızda, hatta toplumumuzda, her evlat kendi anasına yapabileceği iyiliği yapsın, alabileceği bir değeri alsın. Bunda sınır yok ve suçlamıyorum da. Ama maalesef ben, kendi anlayışıma göre bunu ölüm haberi geldiğinde bile düşünmek istemedim. Bana göre aslında analık büyüktür. Özellikle benim karşılaştığım gibi olmaması gerekti. Bunu yapan tarih, bunu yapan toplum, bundan sorumlu olan baskı-sömürü sistemi büyük suçludur. Büyük suçluya karşı büyük kavga gereklidir. Sonuç buydu ve yüklenmiştim. Böylece analık hakkının da gerekleri çok yerinde ve yücelerde yerine getirilmeye çalışılıyordu. Çok emindim, bunun dışında ana hukukuna-hakkına başka bir biçimde yer veremezdim. Layık olmanın bütün biçimleri seviyesiz, ve basit kalırdı bana göre. Hiçbir zaman, "şöyle layık bir evlat oluyorum" deme küçüklüğüne de düşmedim. Ben şunu da söyledim; çocukluğunun hayalerine, özlemlerine ihanet etmeyen bir kişi olmayı bildim. Bu aynı zamanda analı günlerimin nasıl korunduğunun, saklanıldığının ve büyük bir kavga gerçeğine dönüştürüldüğünün de bir ifadesidir. Bütün analara gösterilmesi gereken yaklaşım; bir çocuğun, bir evladın anaya yüksek borcunu ödeme biçimidir. Bu özellikle benim gibi anaerkillilik sınırlarında seyreden bir kadına karşı görevlerin neler olduğunu bilme ve onun gereklerini yerine getirme gücüdür.

PKK oluştu. PKK'nin oluşumunda kadın gerçeğiyle bir kez daha tanıştım, bir kez daha büyük mücadele verdim. Büyük acımasızlıkla karşılaşmak kadar, acımasız bir yaşam içinde mücadeleye tanık oldum. PKK içinde bir öz örgüt olma ve bu öz örgütü kendimce, hayallerimce, doğrularımca oluşturmaya, ona anlam vermeye çalıştım. Bu anlamların en yücelerinden birisi de, kadın nedir ve yeri ne olmalı noktasındadır. Nitekim bu, benim anamın gölgesi oluyor. Çünkü ana gerçeği çocuklukta büyük yer kaplamıştır. Silik bir ana değil, baba karşısında küçük düşmüş bir ana değil, her bakımdan kendini kabul ettirmiş bir ana... Yeni bir aile kuruyoruz; PKK ailesi. Anayı şüphesiz anımsatacak ve ana kendisini yansıtacaktır. Bu yansıtma hiç şüphesiz oldukça yerine oturmuş, anlamını bulmuş bir kadın gerçeğidir. Bir kadın özgürlük gerçeğidir. Bu konuda kusur etmediğim kesin. Dayanılmaz kadın gericiliğiyle boğuştum, erkek egemenlikli yaklaşımlarla boğuştum.

Bütün bunlar, bir yerde "ana hakkı" için oluyor. Otuz yılda, kırk yılda geçse bu, "analık hukukuna" karşılık verme anlamına da geliyor. Fırsatı buldum. Anamın da belki uğruna kavga ettiği özgür, onurlu yaşamı partide yaşatmak, kadında yaşatmak... Bunun fırsatını biraz daha buldukça anaerkilliği çok değişik de olsa ve çok yüksek bir devrimci tutkuyla da olsa, mevcut acımasız sömürücü gerçeğe, kadın-erkek eşitsizliği gerçeğine, sınıf gerçeğine dayatmak, bu düzeylerde devrim oluşurken bir anlamda kadının da devrimine kendimce en anlamlı katkıyı yapmak... Hiçbir zaman bunu gözardı etmedim.

İşte tam da bu noktada anlaşılıyor ki, ben bir ananın gerçeğine oldukça karşılık vermişim, iyi bir evlat olmanın gerçeğine sahip olmuşum, böylece acılarımı, bunun kaynaklandığı çelişkileri çözme yoluna akıllaca gitmişim. Böylece biraz hak tanınmış ve onun gerekleri yerine getirilmiş oluyor. Tabii burada şu sonucu çıkaramıyoruz: Orası neresi burası neresi! Herkes kendi çabasıyla, emeğiyle partide, onun özgür yaşamında yerini bulur. Ama tabii kişilerin de rolü vardır; kişiler de gerçeklerine göre rollerini oynarlar ve bu gerçekler ta çocukluktan başlar ölünceye kadar devam eder. Benim de bu parti içinde, özgürlük savaşımı içinde bir yerim var. Bu yerimin bütün kişiliğimle bağlantılı olarak geliştiği de açıktır. Ve bunun böylesine bir analık ilişkisiyle bağlantısı da açıktır.

Ben bu anlamda anama oldukça saygılı davrandığıma eminim. Onun kadınlığına, kavgacılığına hakkını verdiğime eminim. Belki bu maddi rahatlık vermedi. Sıkça işitebileceği sözleri duymadı. Zaten hiçbir Kürt anası bu değerlerle fazla tatmin olmaz. Benim ona verdiğim, belki de en anlamlısı olmuştur. Onun da bunu duyduğuna eminim. Ahirette de olsa bu böyledir, mahşerde de duyulsa bu böyledir. Tekrar vurguluyorum; yoldaşlık hukuku da böyledir. Ona en büyük anlamı, vereceğim mücadelenin büyüklüğü ile ödersin. Başka türlü ödentiler mümkün değildir.

Kadın özgürlüğü parti içinde gelişiyor, bütün Kürdistan'da gelişiyor ve etkileri uluslararası alana da yansıyor. Ve tekrar anamın anısına bağlı olarak söylemeliyim ki, bu konudaki görevlere verdiğim anlam, sağladım çabalar sadece öznel niyetlerim için değildi. Tutkularım için, görevleri başarma hırsım için değildi. Biraz da altında derin bir anlam yatan bir borcun, hakkın ödenmesi içindi. O sadece kavga eden, kendi onurlu yerini bununla korumaya çalışan bir kişi olarak kalmadı. Günümüze doğru ve hatta insanlığın bağrında böyle birisi olarak tek başına kalmadı. Şimdilerde çok sayıda kadın özgür olmanın onurlu bir şey olduğunu görüyor. Kavga etmenin güzel bir şey olduğunu, bilincin, boyun eğmemenin, silik olmamanın iyi olduğunu görüyor. Bu bana göre de olması gereken bir gelişmedir. Ben hiçbir zaman erkeğin çok silik sığıntısı olan kadını arzulamadım. Hiçbir zaman dili kesilmiş, ödü kopmuş korkak kadın gerçeğinin yanında olmadım. Hiçbir zaman itaat eden, kul olan, kölece ve sınırsızca erkeğine bağlılığı fazilet sayan bir kadının değerli olduğuna inanmadım. Ben hiçbir zaman kendini ne yapıp edipte de erkeğe beğendiren, bunun her türlü sözü-mona güzelliktir, inceliktir veyahut da terbiyedir, ahlaktır deyip kendini kuşa çeviren namus budalası bir kadına da değer vermedim. Kısaca hiçbir zaman, doğuşundan ölüşüne kadar kendini bir erkek egemenlikli toplumun gelenek, ahlak ve dini ölçülerine göre ayarlayan bir kadın gerçeğine yer vermedim, saygı duymadım. Ne arzuladım, ne de yaklaşmak istedim.

Öyle anlaşılıyor ki, bütün bu hususlar anamın da özellikleri oluyor. O böyle bir kadın olmayı aklına getirmemiş ve yaşamamış oluyor. Onurun gerektiğinde babaya da, her türlü erkekliğe de karşı kavgada bulan, boyun eğmeyen bir yaklaşımda buluyor. Yine öyle anlaşılıyor ki, ben böyle bir kadının yanında yer almışım, böyle bir kadının oğlu olmayı doğru bellemişim ve sürdürmüşüm. Bu şimdi daha iyi açığa çıkıyor ki, doğrusunu anlamışım ve yapmışım. Bunları bazıları çok eleştiriyorlar, çok tartışıyorlar parti içinde ve toplum içinde. "Bu ne anlayıştır, bu ne yaşamdır" diyebilirler. Karşı çıkanlar var, yanında yer alanlar var. Tercih; özgürlük için savaşan onurlu kadından yana oluyor. Bunu yapmışız. Çok yansımalı da olsa, ana beklentisine uygun davranmışım. İyi bir evlat olmanın iyi bir örneğini çizmişim. Halen kapsamlı bir çalışmayı da bu temelde yürütüyorum.

Bütün anaların ve kadınların bu temelde onura, onun için özgürlüğe ve bunun bedeli olan savaşıma gereksinim duyduğuna eminim. Çok erkenden üstlendiğim bu görevi şimdi daha derli toplu yürütüyorum. Son dönemlerde kadın çözümlemelerine yüksek değer biçtim ve çok iyi biliyordum; benim için anlamı çoktan da yitirilse, ananın son günlerine doğru kadın çözümlemelerine biçtiği yüksek değer yerinde olmuştur. Bu, onun fiziki varlığının sona erişinin karşılığı olmuştur. Bu iyi bir anma biçimidir, iyi bir selam yollama biçimidir, iyi bir haberleşme biçimidir. Hiç şüphesiz bundan sonra daha kalıcı bir çalışmayı yapmakta tereddüt etmeyeceğim. Yine her zaman söylediğim gibi bir çocuk şenliğiyle, bir ananın iyi oğlu olmaya büyük özen göstereceğim. Bunu sadece anam için değil, bütün analar için de en değerli bir çaba olduğunu bilerek yapacağım. Genelde bütün anaların, özelde Kürdistan anasının büyük acılarının tamamen bilincindeyim. Büyük beklentilerinin, umutlarının neler olduğunu ve buna sınırsız doğru yaklaşımın neden gerekli olduğundan tutalım günlük karşılık vermeye kadar bunun nasıl mümkün olduğunu biliyorum. Anaların en değerli evlatlarının, oğul ve kızlarının toprağa verilişinde nasıl büyük cesaret gösterdiklerini kendi gözlerimle daha şimdiden görüyorum. Oğul ve kızlarını, "Kürdistan'la evlendiriyoruz" diye cenaze törenlerinde nasıl zılgıt çektiklerini biliyorum.

Bütün bunlar, benim yanılgı içinde olmadığımı gösteriyor. Anaların bu büyük cesaretinin, özgürlük eyleminin kıvancı olduğunu doğru yolda gördükçe; bırakalım ağlamayı ve acı duymayı, onun gururunu duyduklarını çok iyi biliyorum. Nitekim bazı analardan şunu duydum: "Keşke başka üç dört evladımız daha olsa da mücadeleye verebilsek..." Bunlar ana hukukuna gereken karşılığın verilmiş olduğunu ve anaların da bunu onayladığını gösteriyor.

Kürdistan'ın büyük sevgisizliğin acımasız koşullarındaki analarımızın ve ÜVEYŞ ANA'nın gönüllerince istedikleri gibi geliştiremedikleri ve karşılığını görmedikleri sevgiyi özgürlük eylemimizde ve daha çok da kadın özgürlüğünde gerçekleştirmekle onlara layık olmasını bildik. Büyük sevgisizliğe, büyük bir sevgi devrimiyle karşılık verdik. Her zamankinden daha fazla dönem, sevmenin zamanı da oluyor. Eylemimiz bu anlamda da anıya bağlılığın seçkin bir örneği olduğuna inanıyorum. Bu temelde kendi anama da bağlılığımı iyi göstermişim, onun anısına en iyi karşılığı vermişim. Onu bu temelde saymışım ve kadına doğru geliştirilen büyük sevgiyi de bu temelde çok zor da olsa sağlamışım. Bu benim onu anmam, onu yüceltmem anlamına da geliyor. Çocukken bunu böyle bildim, amansız mücadele yıllarında bunu böyle geliştirdim. Bundan sonra bu büyük gerçeğin zaferini de bu temelde mutlaka göstermeye çalışacağım. Ve inanıyorum ki, bu haklarin en yücesi olan "ana hakkı" ve yine özgürlüklerin en anlamlısı olan kadın özgürlüğü başarılmış olacaktır. Ve biz bu temelde her zamankinden daha fazla huzurlu, mutlu, saygılı ve sevgili olmasını bilmiş olacağız.

17 Nisan 1993

Üveyş Öcalan'ın vefatı nedeniyle çok sayıda kurum, kuruluş, kişi, örgüt, milletvekili, Avrupa'daki Kürdistanlılar başsağlığı ve anma mesajı yayınladılar. Yayınlanan mesajlar ile birlikte çok sayıda anma ve başsağlığı mesajı gazetemize de gönderildi. Gazetemize mesaj ulaştıran kurum, kuruluş, örgüt ve kişiler şunlardır:

Abdullah Öcalan, PKK-MK, ARGK Ana Karargah Komutanlığı, ERNK Avrupa Örgütü, Güney Kürdistan Kamp Komutanlığı ve tüm savaşçıları, Serxwebûn çalışanları, Botan Eyaleti Savaş Konseyi adına Karargah Komutanlığı, 2. Ana Karargah Komutanlığı, Serhed Eyalet Komutanlığı, Behdînan Karargah Komutanlığı ve tüm savaşçıları, Amed Eyalet Yürütmesi ve tüm savaşçıları, Garzan Eyaleti gerillaları adına Karargah Komutanlığı, Parti-Ordu-Cephe çalışanları ve militanları adına Mardin Eyalet Yönetimi, tüm parti militanları ve savaşçıları adına Dersim Eyalet Karargahı, Güney-Batı Eyalet Komutanlığı, Devrimci GAP Eyalet Komutanlığı ve savaşçıları, Mahsum Korkmaz Akademisi GAP Şehitleri Eğitim Devresi öğrencileri, Mahsum Korkmaz Akademisi Şehit Beritan Grubu, Kürdistan Ulusal Kadın Kongresi Hazırlık Komitesi, Kürdistan Ulusal Meclisi temsilcileri, Lübnan'daki parti ve cephe çalışanları adına Lübnan Komitesi, Berxwedan çalışanları, PKK Düsseldorf Davası tutukluları,

Almanya, Fransa, Hollanda, Belçika, Avusturya, İsviçre, Danimarka, İspanya, Yunanistan, Kıbrıs, Rusya, ABD, İsveç, Norveç, Finlandiya Kurdistan Komiteleri, Hevkom (Şehit ve Tutuklu Aileleriyle Dayanışma Derneği), Feyka-Kurdistan, Fed-Kom (Hollanda Kürdistan İşçi Dernekleri Federasyonu), Yekîtiya Jinên Welatparêzên Kurdistan (YJWK), Yekîtiya Ciwanên Şoreşgerên Kurdistan (YCK), Yekîtiya Karkerên Welatparêzên Kurdistan (YKWK), Kürdistan ve Türkiye cezaevlerinde bulunan PKK savaş esirleri,

Fransa, İsveç, İsviçre, Belçika, Almanya, Hollanda, İngiltere, Avusturya, Yunanistan, Rusya, Azerbaycan, Nahçivan, Ermenistan, Libya, Kıbrıs, Danimarka, Norveç, İspanya, Avustralya ve Kanada'da yaşayan tüm yurtseverler, Hamburg, Köln, Paris, Berlin, Duisburg'tan Kürdistanlı yurtseverler,

Ömerli köylüleri, Meryem Bindal, Mehmet Sarıçiçek, Urfa'dan yurtsever Kürdistanlılar adına cephe çalışanları,

İstanbul'dan yurtsever kadınlar adına Zilan Dağ, Amed yurtsever kadınları adına Ruken Şoreş, Birecik'ten yurtseverler adına Merkelam Güçlü, Siirt yurtsever kadınları adına Sabriye Güçlü,

İsmail Beşikçi, Sara Akan, Kemal Okutan, Fethi Yıldız, Ahmet Karataş, Cabbar Gezici, İsmail Aslan, Nesim Kılıç, Ahmet Türk, Mehmet Sincar, Ali Yiğit, Remzi Kartal, Mahmut Kılıç, Nizamettin Toğuç, Zübeyir Aydar, Naif Güneş, Orhan Doğan, Selim Saddak, Sırrı Sakık, M. Emin Sever, Hatip Dicle, Leyla Zana, Mahmut Uyanık, Sedat Yurtdaş, Feridun Yazar, Nevzat Özbay, Vecdi Köylüoğlu, Ömer Kurt, Güven Özata, Songül Özata, Ahmet Göksoy, Ahmet Turan Demir, Ayşe Kartal, Aziz Aktaş, Ali Rıza Halis, Mazhar Günbat, Nejat Yaruk, Sevinç Özipek, Hikmet Fidan, Mehmet Unay, Vefa Çabuk, Hasan Akdemir, İbrahim Gürbüz, Filiz Oğuz, Hüseyin Kaytan, Şefik Bayar, Bazın Uysal, Vahit Akgün, Ayşe Karadağ, Nizamettin Yıldız, Felemez Başboğa, Orhan Kaya, Şemsettin Kara, Canan Karakaş, Osman Özçelik, Şehmus Ekinci, Hüseyin Yüce, Salih Özcan, Nadi Bulut, Davut Karadağ, Hatice Kara, Osman Kara, Şerif Akyün, Ramazan Sönmez, Mehmet Efe, Rıza Köse, Zeliha Baykara, Kemal Toprak, Serdar Ejderoğlu, Necdet Yılmaz, Şakir İmal, Gülizar Kaytan, Mehmet Fidancan, Bendi Welat Cihan, Mürüvet Cacım, Ünsal Öztürk, Nazmi Demir, Müslüm Kurucu, Şahin Kılıç, Niyazi Çelik, Emine Adıbelli, M. Ali Sarı, Raif Eren, Yusuf Sürücü, Halik Ceviz, Enver Uykur, Semra Ustu, Mehmet Doymaz, Yaşar Şimşek, Ali Ustan, Kavak Tıkkık, Cemil Bilgiç, Kekil Açıkel, Ahmet Yüksekyayla, Halil Gergersoy, Osman Öztürk, Selahattin Orhan, Abdurrahman Yakut, Cemal Ay, Vahaf Kurt, Gülseren Kasalan, Yusuf Acun, Hüseyin Yürek, Hüseyin Eroğlu, Hakkı Kuru, İzzet Batal, Mehmet Keser, Hasan Özer, Ekrem Karakaş, Sıddık Gülcan, Sefer Özcan, Ali Bayram Gedik, Nurdere Özcan, Abdullah Akar, Aynur Turan, Cemal Çetin, Fidan Alın, Cengiz Sağlam, Lale Uğurlu, Teslime Arık, Mizgin Aslan, Behçet Aslan, Mehmet Gündaz, Muzaffer İnce, Halit Arpa, A. Halim Paçraz, Niyazi Korhan, Niyazi Yalçın, Filiz Reyhan Aksoy, İsmet Güven, Bedirhan Alan, M. Salih Abatan, Sabri Kahraman, Meliha Ceniz, Mehmet Danış, N. Nuri Can, Muzaffer Dalkılık, Osman Bahçeci, Sefer Cerf, M. Şerif Bican, Hamit Çelik, Mithat Gergersoy, Latif Türkan, A. Bari Özcan, Zeynettin Alp, Musa Kullu, Adil Karakok, Tahir Öncül, Mehmet Alış, Azize Durmuş, Kadir Demir, Medeni Metin, Üzeyir Deniz, Sedat Altıntaş, Süleyman Deprem, Cafer Darıcı, Selami Turan, Ferda Çetin.

KÜRDİSTAN'DA HALK MECLİSLERİ VE DEVLET-PARTİ İLİŞKİSİ ÜZERİNE

Kürdistan'da devletleşmeye giderken bu devletin hangi siyasal rejimi esas alacağı sorusu karşımıza çıkmaktadır. Hangi toplumsal sınıf ve güçler devleti örgütleyecekse, kendini koruma ve geliştirmeyi de o esas alacaktır. Oluşturulacak siyasi mekanizma o devletin niteliğini belirleyecektir.

Devrimin ürünlerini, emekçilerin çıkarlarını örgütleyecek ve iktidarı emekçilerin eline verecek biricik yönetim biçimi halk meclisleri sistemidir. Çünkü kitlelerin doğrudan eyleminin ürünü olan ve halktan gelen girişimin ortaya çıkardığı tek sistem budur. Bunun dışındaki bir siyasal rejimle iktidarın emekçilerin eline geçmesi ve onların çıkarlarının güvenceye alınıp pekiştirilmesi mümkün değildir.

Bu konuyu derin gözlemiyle Lenin şöyle dile getirmektedir: *"...Bu ikinci hükümet, işçi ve köylü çoğunluğunun devrimci hükümetidir. İşçi, tarım üreticileri, köylü ve asker vekilleri sovyetlerinden daha yüksek ve daha iyi bir hükümet tipini insanlık hazırlamadı ve biz de bugüne değin görmedik."* (Nisan Tezleri, syf.19)

Bizde gerçekleşen doğrudan doğruya proletarya diktatörlüğü değildir. İktidar biçimi de emekçilerin örgütleyeceği ve yönetimi eline alacağı devrimci bir iktidardır. Proletaryanın partisi öncülüğünde devrime katılan anti-sömürgeci, anti-emperyalist bütün halk kesimlerini içeren güçlerin iktidarıdır. İşçi, köylü, aydın-gençlik bloku başta olmak üzere, emekçi kesimler işbirlikçi-hain güçler üzerindeki diktatörlüğüdür. Demokratik halk diktatörlüğünün dayandığı sınıflar temelde bu güçlerdir.

Böyle bir iktidarın, sömürücü sınıfların yönetimi olan burjuva parlamentarizmi olmayacağı açıktır. Çünkü burjuva parlamentarizmi halkın doğrudan yönetime katılmasının yolunu tıkar. En radikal biçimiyle gerçekleşen Fransız Burjuva Devrimi'nden günümüze kadar olan bütün burjuva cumhuriyetlerinde iktidar, hep sömürücü egemen sınıfların olmuştur. Burjuvazi nüfusa oranla oldukça azınlıktadır. Bu niteliği itibariyle azınlığın çoğunluk üzerindeki egemenliğini, diktatörlüğünü ifade eder. Bu devlet biçimi sömürücülerin lehine, emekçilerin aleyhine sömürünün devamını örgütlediğinden, öz itibariyle azınlık için demokrasi, çoğunluk içinse diktatörlüktür. Sözünü ettiğimiz iki devletin niteliğini Lenin; *"Burjuva parlamenter cumhuriyet, **yığınların** kendi öz siyasal yaşamını, dipten doruğa tüm devlet yaşamının **demokratik** örgütlenmesine doğrudan doğruya katılmalarını engeller, boğar. İşçi, asker, köylü vb. vekilleri sovyetleri ise, bunun tam tersini yapar"* şeklinde ortaya koyar. (age, syf. 52)

Halk meclisleri sistemiyle burjuva parlamentarizmi arasındaki farklar daha uzunca sıralanabilir. Ancak biz ikisi arasındaki temel farkı koymakla doğru bir kavrayışa erişilebileceğini sanıyoruz.

Özcesi halk meclisleri, kitlelerin dolayısız ve en demokratik otorite sahibi olan örgütleridir. Yeni devletin inşası ve onun yönetime katılmasıyla çıkarları kolaylaşır. Ve kitlelerin devrimci enerjisini, inisiyatifini, yaratıcı yeteneklerini eski düzeni yıkmada en üst seviyede harekete geçiren biricik kitle örgütleri halk meclisleridir. Halk meclisleri sömürgeciliğin tasfiyesinden doğan otorite boşluğunu devrimci otoriteyle dolduracak ve halkın yönetimi doğrudan eline almasını birlikte getirecektir. Halk meclisleri sistemi yerel, bölgesel ve ulusal meclis düzeyinde örgütlenecektir.

Her düzeydeki meclis kendi yönetim organlarını seçecektir. Buna yürütme komitesi, yerel, bölgesel veya ulusal hükümet de denilebilir. Yönetimde her sınıfın doğru temsilini bulması için seçimlerin demokratik biçimde yapılması esastır. Buna göre ulusal saflarda olan herkes, dini inanç, milliyet, cinsiyet ve mülkiyet, eğitim düzeyi ayrımına gidilmeden genel ve eşit oy hakkına sahip olacaktır. Ancak, böyle demokratik-merkeziyetçi bir sistem halkın iradesini temsil edebilir, ulusal birliği sağlayıp düşmana karşı etkili mücadele olanağı sağlar ve yeni düzeni kurumlaştırıp güçlendirebilir.

Halk meclisleri sistemiyle çoğunluğun azınlık üzerindeki iktidarı, diktatörlüğü yaşam bulur. Bunun dışında demokrasiyi işletmek, geniş kitleleri yönetime katmak mümkün değildir. Ancak bu yolla tüm kitle örgütlerini tabandan tavana, gerek yerel, gerekse merkezi düzeyde tüm devlet aygıtının sürekli ve biricik temeline dönüştürülebilir. Böylelikle halkın öz yönetimi yukarıdan atanmış herhangi bir makam olmadan gerçekleşebilir.

Kürt halkının demokratik bir yönetime sahip olmayışı, bu konuda birikim ve deneyimin yoksulluğu, demokrasiyi onun için daha bir önemli kılar. Demokrasiye olan ihtiyacını bir insanın yaşaması için ekmek ve suya olan ihtiyacıyla ifade edebiliriz. Demokrasiyi geliştirmeden hiçbir sorununu gerçek anlamda çözemeyecek, devrime bilinçli sahiplik edemeyecektir. Bu da her şeyi yeniden yitirmesi anlamına gelir. Bu açıdan parti bitmez tükenmez bir enerjiyle demokrasiyi uygulamak için çalışmalı ve kitlelere fiili öncülüğünü bu alanda sürdürmelidir. Demokrasi bilincinin gelişmesi ve tam uygulanması için de, kitlelerin örgütlülüğünün, kültür düzeyinin sürekli yükseltilmesi zorunludur. Demokrasi terbiyesi alınmadan, yaşamın içine oturtulmadan biçimsel çabalar, yukarıdan alınan kararlar ve talimatlarla devrim işleri sağlıklı yürütülemeyecektir.

Kürdistan halkı açısından demokrasinin vazgeçilmezliğine dikkat çeken Başkan Apo, *"Demokrasi, hem eğitimle, hem tecrübeyle kesinlikle en çok öğrenilmesi ve yaşatılması gereken bir olgudur. Demokrasi halk için özgürlüktür. Demokrasi halk için iradedir, halkın kendi kendisini yönetmesidir. Demokrasi halkın kendine gelme faaliyetidir. Ne kadar demokrasi sunabiliyorsak veya imkan hazırlıyorsak o kadar sunalım. Merkezi, despotça bir atama, halkın onayından geçmeyen bir atama olmamalıdır. Halk içinde her atama, halkın kesin rızasına, onayına dayanmalıdır. Değiştirilmesi de halkın beklentileri göz önüne getirilerek sağlanmalıdır, keyfine göre değiştirme de olmamalıdır. Halk uygun buluyorsa değiştirelim, en azından bu durumu yaratalım"* demektedir. Devamla şunları söylüyor:

"Halk örgütlenmesinin, demokrasi ile ilişkisi çok sıkıdır. Halk idaresinin tamamen demokratik bir idare olduğu açıktır. Ve halkımız ilk defa böylesi bir gelişme ile karşı karşıyadır. Dolayısıyla üzerine son derece hassas gitmek, halkın ilk adımlarından zafere yürüyen adımlarına dek geniş bir demokrasiyi uygulamak gerekir."

Demokrasi bütün halklar ve emekçi sınıflar için vazgeçilmezdir. Ama Kürdistan halkı için bu gerçeklik daha bir yakıcıdır. Alıklaştırılmış, kendisi olmaktan çıkarılmış bir halkı kendine getirmenin; düşünce, söz ve eylem gücüne kavuşturmanın en etkili yolu demokrasinin geliştirilmesidir. Halkı ne idüğü belirsizlerin, ağa ve jandarmavari tiplerin, yeni yetme despotların eline terk etmek istemiyorsak, demokrasiyi en başta parti kadroları özümsemeli, bir yaşam ilkesine çevirmelidirler. Laf olsun diye değil, tüm gerici, karşıdevrimci sınıf özelliklerinden arınmak, gerçek anlamda halkın öncüsü olmak açıklık ilkesini yaşama geçirmekle mümkündür.

Bağımsızlık ve demokrasinin birbirini bütünleyen ve tamamlayan yanları da iyi görülmeli ve doğru biçimde yaşama geçirilmelidir. Bu devrimimizin niteliğini ve programını ifade eder. Bağımsız ve demokratik bir Kürdistan yaratma yönündeki parti programı esas alınmak zorundadır. Geri, çürümüş feodal yapılar aşılıp eski yıkılmadan yeni inşa edilemez. Bu da demokratik ilkenin uygulanması ve yaşam bulmasının ta kendisidir. Toplumun elini, dilini bağlayan bütün ipler ve geri ilişkiler yıkılmadan, onun özgür gelişmesi ve bağımsızlığa yürümesi gerçekleşemez.

Devrimi başarıya ulaştırıp ulaştırmama konusunda demokrasi böyle yaşamsal bir rol oynuyorsa, en başta öncü kendini buna göre eğitmek ve konumlandırmak zorundadır. Eskiyi yıkmada, yeniyi inşada, yeni kişiliği temsilde, öncü, kitlelerin doğru yol göstericisi ve örgütleyicisi olmayı başarmaya mahkumdur.

Ülkeyi demokratik bir yönetime kavuşturmanın yolu nereden geçer? Böyle bir iktidarı oluşturmak ve kurumlaştırmak ancak halk meclisleri sistemiyle mümkündür. Siyasi otorite ve iktidar organı halk meclisi olacaktır. Ve halk, ulusal kurtuluş mücadelesini sürdürmekten tutalım günlük sorunlarının çözümüne kadar hepsini bu organların aracılığıyla yapacaktır. Bu yönüyle halk meclisleri devrim organları olacaktır. Güvenlik, ekonomi, eğitim, sağlık vb. sorunlara çözüm üretmek, halkın yaşamını düzenlemekle yükümlü olacaktır.

Doğal ki yeni iktidarın sorunları son derece ağır ve karmaşıktır. Bir yandan kendini örgütleyip kurumlaştırırken, bir yandan da halkı birleştirip gücünü açığa çıkarmak ve doğru mevzilendirmek durumundadır. Düşmanın yapacağı saldırı, sabotaj ve boğma çabası da göğüslenecek ve boşa çıkarılacaktır. Bununla da yetinilmeyecek, kendini askeri, ekonomik ve kültürel düzeyde geliştirip, düşmanın elindeki vatan topraklarını da kurtarmakla uğraşacaktır.

Böyle zorlu bir devrimin kapsamlı sorunları, ulusu birleştirip hareketlendirmeden çözülemez. İşte güçlü bir cephe, birlik yaratılmadan ne sömürgecilere, ne de işbirlikçilerine karşı başarılı bir savaşım sürdürülebilir. Düşmanı yalnızlaştırmak, tam bir tecrite almak ve kitleleri etkisinden kurtarmak halk iktidarının temel görevlerinden biri olacaktır. Halkın cephesini mümkün olduğunca geniş tutmak, ulusal kurtuluşa karşı olmayan herkesi birleştirmek önemli bir görev olarak kendisini dayatmaya devam edecektir.

Buradan çıkan sonuç; devlet örgütlenmesinin asıl olarak cephe örgütlenmelerine dayanacağıdır. Cephe örgütleri ise, partiye göre daha esnek, tüm halk kesimlerini, meslek birliklerini vb. legal, yarı legal yığın örgütlemeleri olduğundan, işleyişi demokratik olmak zorunda. Ayrıca halk üretim içinde olacaktır. Halka verilen görevler; birdenbire yaşamını altüst eden, onu evinden, işinden, üretimden koparan görevler olmamalıdır. Bu alanlarda yürütülen faaliyetlerle, halkın en atak, en bilinçli, en ileri öğeleri eğitimle, pratik deneyim kazandırmakla devletin çeşitli organlarında görevlendirilebilir.

Halka verilen görevler; birdenbire yaşamını altüst eden, onu evinden, işinden, üretimden koparan görevler olmamalıdır. Bu alanlarda yürütülen faaliyetlerle, halkın en atak, en bilinçli, en ileri öğeleri eğitimle, pratik deneyim kazandırmakla devletin çeşitli organlarında görevlendirilebilir.

İşçi birliği, köylü, kadın, aydın-gençlik vb. birlikler cephe örgütleridir. Ulus ancak bu birlikler aracılığıyla birleştirilebilir. Düşmana karşı böyle mevzilendirilir. Bu birlikler aynı zamanda devletin dayandığı kitle örgütleridir. Bu durumda kitlelerin yönetime katılma ve demokratik bir yönetimi işlerliğe kavuşturma sorunları da kendisini dayatır.

Belirtelim ki, örgütlü olmayan hiçbir sınıf ve kesim iktidarda söz sahibi olamaz. Demek ki en başta örgütlü olunacaktır. Bunun yanında toplumun tüm kesimlerini devlet yönetimine nasıl katacak ve ilişkilendireceğiz?

Bunun etkili yolu, yasama ve yürütmeyi birleştiren halk meclisleridir. Halk meclisleri halkın her kesimini doğrudan söz, eylem ve karar hakkına sahip olmasını sağlar. Tabii halk meclisleri, parti örgütleri değildir. Halk meclisleri, şehir ve köylerdeki tüm emekçilerin kitle örgütleridir.

Halk meclislerini çevreleyen ve onu kitlelere bağlayan çok sayıda dernek ve cephe örgütü söz konusu olur. Bu bileşim ve işleyişle parti örgütü olmayan halk meclisleri aracılığıyla milyonlarca emekçi, öncüyle bağlanmış olur. Ve halk demokrasisinin inşası ve güçlendirilmesi için gerekli tüm önlemler halk meclisleri aracılığıyla alınır, uygulanır.

Partinin gerek devrim, gerekse devrim sonrası rolü ve ilişkisi de önemle kavranmalıdır. Strateji ve politika üretmede parti öncülük görevini sürdürecektir. Bunu kitle örgütlerinin ve devlet kurumlarının içinde yürüteceği faaliyetlerle sağlayacaktır. Devleti, halk meclislerine talimat vererek yönetmeyecektir. Devleti yönetmek ve kitleleri kendi etrafında birleştirerek ortak bir kanala akıtmak ve harekete geçirmek kitle örgütleri aracılığıyla olacaktır. Parti bir sınıf örügütü olduğundan, halk meclislerindeki etkinliği ve yönlendirmesi bu kurumlardaki kadrolarının çalışma ve öncü rolünü oynamalarıyla sağlanacaktır. Sendikalar, kooperatifler, gençlik birliği vb. kurumların halk meclisleriyle ilişkisi olacaktır. Bu örgütlerde de parti çalışacak, en bilinçli, önder unsurları saflarına çekecek ve öncülüğü yine elinde tutmaya çalışacaktır. Bu mekanizmayla parti, devlet yönetimine yön verecek ve içinde yer alacaktır. Üstüne çıkarak, dışardan emir ve talimatlarla yönetmeyecektir.

Parti kendisini emekçi sınıf ve kitlelere bağlayacak cephe örgütlerini de örgütlemek zorundadır. Örneğin; işçiler birliği veya sendikalar parti örgütleri değildir, ama her meslekten işçileri kapsar ve işçi sınıfının tümünü kucaklar. Bu örgütler saflarındaki en iyi, en ileri unsurları yönetici durumuna getirir. Bu ilerici unsurlar işçi kitlelerini işçi sınıfının öncüsü olan partiye bağlar. Aynı şey diğer kitle örgütleri; köylü ve öğrenci birlikleri vb. örgütler için de geçerlidir. Ancak parti ile bağ içinde ve partiye dayanırlar. Gençlik birliği, genç kuşağı ulusal kurtuluşa katmada, sosyalizm ruhuyla eğitmede ve halk demokrasisini inşada ve partiye yardımcı olur. Ve tüm yönetim alanlarıyla diğer kitle örgütleri için adayları, yedekleri hazırlar.

Parti gücünü, emekçi kitle örgütlerindeki en iyi unsurlarını saflarında toplamaktan alır. Amaç, halk kitlelerinin tüm örgütlerinin gücünü toparlamak ve çalışmalarını devrim hedefine, halk demokrasisinin inşasına yöneltmektir. Partinin bunu yapması zorunludur. Kitlelerle bağı kopan, güçleri bir hedefe yöneltemeyen bir partinin öncülük yapması olanaksızdır.

Var olan örgütler içinde kitle örgütlerini yönlendirip onları bir hedefe kanalize etmeyi parti örgütü dışında hiçbiri gerçekleştiremez. Çünkü parti, sınıfın en bilinçli, en deneyimli öncü unsurlarını bağrında toplar ve oluşturduğu iç disipliniyle böyle bir rolü oynama yeteneğindedir. Bu anlamıyla temel yönetici güç partidir. Lenin'in deyişiyle *"Parti, proletaryanın sınıf birliğinin en yüksek biçimidir."*

Bugün şekillenme aşamasında olan devletleşme zamanla kurumlarıyla ve kitle, parti ilişkisiyle genel anlamda bu biçimde kurumlaşacaktır. Partinin yönetimde öncü ve temel rolü oynaması diğer kitle örgütlerinin, halk meclislerinin önemini küçümsemeye götürmemelidir. Bu alanda açık ki sorunlar çıkacak ve yanlış anlayışlarla sürekli bir mücadele gerekli olacaktır.

Konu üzerinde ne kadar duyarlı olunursa yeridir. Çünkü PKK Kürdistan devriminin her şeyinin hazırlanmasında ve geliştirilmesinde yapılması gereken her şeyi yaptı. Bu açıdan halk nezdinde haklı olarak büyük bir prestije ve güvene sahiptir. Halk her şeyin çözümünü PKK'de görmekte ve onun otoritesini esas almaktadır. Ama açık ki parti asli görevini bırakıp halkın günlük yaşamındaki tüm sorunlarıyla direkt ilgilenemez. Böyle olursa günlük işlerde boğulur.

İçten kalenin fethedilmesi ve halkların emeklerinin, değerlerinin boşa çıkarılması istenmiyorsa, parti, öncü rolünü mutlaka ama mutlaka oynamalıdır. Ve emekçi kesimleri sürekli eğitip bilinçlendirerek sosyalist insanı yaratmayı her şeyin önüne koyarak, halkı yönetime çekmeli, atıl ve edilgenlikten kurtarmalıdır.

Partinin yapacağı öncülük, yönlendirme ve düzenlemedir. Ve halkın kendi kendisini yöneteceği araçlara sahip olmasını sağlamaktır. Bu da epey gelişmiş ve mesafe almıştır. Özellikle kurtarılmış bölgelerde yerelden tutalım eyalet ve ulusal meclislere kadar, halk direkt yönetime katılarak kendisini yönetmelidir. Halk meclisleri bu işleyişi tutturur ve kurumlaştırırsa, partinin devlet yönetiminde emekçi kitlelerle bağlarını da güçlendirir. Halk meclislerinin emekçi kitleleri devlet yönetiminde partiye bağlayan örgütler olduğunu belirttik. Böyle bir işleyiş, partinin kitlelerden uzaklaşmasını engelleyeceği gibi, kitlelerin de yönetimden soğumasını ve atıl kalmasını, her şeyi partiden beklemesini engelleyecektir.

Partinin gücü ve otoritesi, saygınlığı iyi değerlendirilmelidir. Parti dar bir elitler grubu olarak kitlelerden uzaklaşır, bürokratik aygıta dönüşür veya bu hastalıklardan muzdarip olursa, onun kitlelerin gücünü yeterince açığa çıkarıp harekete geçiremeyeceği ve yönetime yeterince katamayacağı açıktır. Parti, bileşimi itibariyle en kültürlü, politika ve ideolojide en ileri, daha bilinçli unsurlardan oluşur. Bu yapısı nedeniyle de bir yerde toplumun diğer kesimlerinin sahip olmadığı bir imtiyaza sahiptir. Bu birikimle, ideoloji ve politika üretmek, kurmay olma gücünü iyi kullanmak, devrimi kitlelere taşırmak ve devrimin örgüt ve insanlarını yaratmak için gerekli mekanizmaları oluşturmakla yükümlüdür. Ulusal ve sınıfsal bilinci kitlelere taşırmak, kültür ve siyasal bilinçlerini yönetime hazırlanması cephe birlikleri, sendika ve meslek örgütlerindeki çalışmalarla mümkündür. En önemlisi de, kitlelerin hem kendini yönetmesi, hem de devlet yönetimine doğrudan katılması halk meclisleri eliyle olacaktır. Bu alanda parti demokrasi ve açıklığı geliştirmeli, işletmede büyük bir uğraş içinde olabilmelidir. Dıştan müdahale ve bürokratik çalışma tarzıyla kitlelerin demokrasiyi içselleştirmeyeceği açıktır. Deney ve pratikleriyle, eğitimle, önü açılarak ancak kitleler yönetimin, halk demokrasisinin etkin bir unsuru haline getirilebilir.

Savaş ve devrimin sıcak, zorlu günlerini yaşadığımız bu aşamada merkezi yan ister istemez kendini önemli oranda hissettirecektir. Bu gerekli olacaktır da. Ama olanaklar elverdiğince demokratik yan, demokrasi ilkesi işletilmelidir. Bu iki yan birbirini dıştalamaz, aralarındaki ilişki iyi dengelenirse, hem tüm güçler bir hedefe yöneltilip harekete geçirilecek, hem de kitlelerin kararlara katılımı, yaratıcı gücü ve inisiyatifi geliştirilecektir. Merkezi yönetim, bu açıdan yerel veya bölgesel iktidâr organlarının, halk meclislerinin yetkilerini sınırlayarak, onların basit bir alt kuruluşu haline getirilecek düzenleme ve yasaları çıkarmaktan kaçınmalıdır. Yerel meclisler de, sorumluluk alanındaki sevk-idareyi yapar ve kaynakları kullanırken doğal ki genelin ihtiyacını, ülkenin durumunu gözetlemeli ve düzenlemelerini ona göre yapmalıdır. Üretimden, maliye ve insan unsuruna kadar cepheyi, merkezi yönetimin ihtiyacını dikkate alarak planlamayı ve aktarımı gerçekleştirmelidir. Dar, mahalli bir bakış açısından kaçınılmalıdır.

Her ilçe veya bölge, eyalet kendi ihtiyaç veya sorunlarını öne çıkarır, tüm güç ve kaynaklarını kendisi için kullanmaya kalkarsa devrimin bütünlüklü ve sağlıklı gelişmesini gözden kaçırmış ve bu anlamıyla zarar vermiş olacaktır. Ufuklar böyle daralmamalı ve bir sapmaya izin verilmemelidir. Merkezi yönetimin karar ve talimatları, ihtiyaçları dikkate alınmalı, özgülde en iyi biçimde uygulanmalıdır. Merkezi yönetim de yerel yönetimlerin elini-kolunu bağlayıp onları inisiyatiften yoksun bırakmamalıdır.

Yerel ve merkezi yönetim organları arasındaki ilişkiler iyi ayarlanır, gerekli yasal ve hukuksal düzenlemeler yapılır ve koordinasyon, iletişim ağı oluşturulursa sorunların asgariye inmesi, güç ve kaynak israfının önlenmesi, inşa ve kurumlaşmanın sağlıklı gelişmesi sağlanacaktır.

Kurumları yaratmak yetmemektedir. Her kurum kendini bir canlı gibi yeniden üretebilmeli, canlı ve dinamik kılabilmeli, dönemin ihtiyaçlarına cevap verebilecek bir esnekliğe kavuşabilmelidir. Savaş ortamının işleyişi, doğal ki barış ortamından farklı olacaktır. Örneğin; örgüt ve kurumların görevi, hedefleri demokratik devrimde farklı, sosyalizmin inşa edildiği, yani sosyalist programın uygulandığı aşamada farklı olacaktır. Belirtmek istediğimiz, kurumların içinin doğru doldurulması, rolünün oynatılmasıdır.

Halk meclislerine kitlelerin doğrudan yönetime katıldığı iktidar organları diyorsak, bunu biçimsellikten mutlaka kurtarmak, adına yaraşır bir işleyişe kavuşturmak göreviyle karşı karşıyayız. Bunun için de en başta yöneticilerin serbestçe ve seçimle seçilmesi gereklidir. Seçimler de göstermelik olmamalıdır. Partinin var olan prestij ve otorite gücü kullanılarak üstten atama veya parti kadro ve örgütlerinin belirlediği adayların onaylandığı, kitlelere sadece parmak kaldırıldığı bir işleyişin demokrasiyle ilgisi yoktur. Ayrıca parti kitlelere tepeden bakan, kitleleri küçümseyen, cahil ve sürekli yönetilmeye muhtaç gören küçük-burjuva, feodal vb. anlayışlara karşı da amansız ve sürekli bir mücadele yürütmek zorundadır. Bunlar sınıf dışı, keyfi, feodal, burjuva yanların konuşturulması ve yönetime yansıtılmasıdır. Böyle kestirmeci ve kolaycı yöntemler zamanla yozlaşmayı, partinin kitlelerden kopmasını getirecektir. Ve kitleler de seçimlere, yönetime karşı giderek ilgisizleşecektir. "Nasıl olsa parti örgütünün gösterdiği adaylar seçilecek, katılım göstersem de göstermesem de olur" anlayışı gelişecektir.

Böyle bir yönetim anlayışında kayırma, yolsuzluk, birbirine dayanma, yağcılık vb. bir sürü sapma ve hastalıklı yan boy verecektir. Parti örgütleri doğru yönlendiricilik yapmalı, öncülük rolünün hakkını vermelidir. Demokrasinin zahmetleri de olacaktır. Bu zorluklardan kaçınıp her şeyi dar bir çevre içinde veya kapalı kapılar ardında çözmenin doğal bir demokrasiyle, halkı yönetime katmakla ilgisi yoktur.

Kitlelerin güvenini kazanamamış, kendini çalışmaları ve önder özellikleriyle kabul ettirememiş olanları halka dayatmak doğru değildir. Halk istediği adayı önerebilmeli ve seçebilmelidir. Bu açıdan seçimler demokratik ve göreve talip olanlar açısından bir yarış olmalıdır. Halk bu durumda daha ilgili olacak, çıkarlarını en iyi kimin temsil edebildiğine ve güvendiği oyunu verecektir. Bazı demagoglar, küçük-burjuva iflah olmazlar yönetime sızabilir. Bunun korkusuyla halkın inisiyatifini sınırlamaya hiç gerek yoktur. Halkın denetimine açık ve yeri geldiğinde görevden alınma durumu olacağından böyle uzlaşmacı vb. tiplerin açığa çıkması, etkisizleştirilmesi zor olmayacaktır.

Halk nasıl siyasallaşacak, yönetim gücü ve politik uyanıklığı nasıl gelişecektir? Doğal ki bu, eğitimle, pratikle, yeri geldiğinde düşe-kalka olacaktır. Bu yön de çürümeye, uzun zamana yayılan kof örgütlenmelere karşı en etkili olanıdır. Halka güvenmekten başka yolun olmadığını en başta parti kadroları kavramalı ve halka verebilecekleri ne kadar birikimleri varsa vermelidirler. Halk sahtekarların, demagogların eline terk edilmek istenmiyorsa yapılacak tek şey budur.

Parti kendini sürekli üretip, toplumu canlı ve dinamik kılmalı, her dönem öncülük görevini şaşmadan yerine getirebilmelidir. Değişik sınıf ve kitle örgütleri aracılığıyla tüm toplum içinde örgütlü olacaktır. Oluşturacağı mekanizmalarla devleti yönetecek ve işlerliğe kavuşturacaktır. Partideki bürokratlaşma ve yozlaşma devlete ve topluma katlanarak yansır. Bu konuda Sovyet örneği son derece öğreticidir. Bolşevik devrimini gerçekleştiren, II. Dünya Savaşı'nda Sovyet halklarına öncülük edip faşizmi yenilgiye uğratan, sosyalist bloku yaratarak emperyalizm karşısında dünyada bir denge ortaya çıkaran SBKP, bürokratikleşip yozlaşınca budev güç dağılmış, 70 yıllık birikimin tasfiyesiyle sonuçlanmasına yol açmıştır. Emperyalizmin cepheden saldırmaya cesaret edemeyeceği -etse de yıkıma uğratamayacağı- bu muazzam güç içten çürümüş ve dağılmıştır. Sosyalist ülkelerin elindeki silahlar ve ordular bugün halklarının başına bile bela olmuştur. O silahlar çoğu yerde gericiliğin elinde halklara karşı kullanılmaktadır.

Bu pratik, partinin toplum yaşamındaki yaşamsal rolünü ortaya koymaktadır. İçten kalenin fethedilmesi ve halkların emeklerinin, değerlerinin boşa çıkarılması istenmiyorsa, parti, öncü rolünü mutlaka ama mutlaka oynamalıdır. Ve emekçi kesimleri sürekli eğitip bilinçlendirerek sosyalist insanı yaratmayı her şeyin önüne koyarak, halkı yönetime çekmeli, atıl ve edilgenlikten kurtarmalıdır.

İktidar organları olan halk meclislerinin ve yürütme birimlerinin oluşturulmasında, işletilmesinde önem verilmesi gereken bir yan da işi biçimle sınırlı tutmamaktır. "Bir yerel veya bölge meclisi oluşturduk, yürütme organı da belirlendi" demek yetmez. Bu meclisler mümkün olduğunca en iyi, en yetenekli insanlardan oluşmalıdır. Yönetim organı da öyle gelişi güzel bir toplantıyla belirlenip, her şeyi ona bırakmak da büyük sakıncalar doğurur. Böyle bir oluşum ve işleyiş ne halkın, ne de bu işin içinde onların siyasi eğitimine katkı sunar. Halkın talep ve sorunlarını, savaşın ihtiyaçlarını iyice belirleyecek, bunu bilince çıkaracak ve tartışıp kararlara varabilecek bir oluşum ve işleyiş esastır. Meclis yürütmeyi denetlemez ve faaliyetlerini sorgulamazsa, yönetimde keyfiyet, yolsuzluk, inançsızlık, karamsarlık ve yalpalamalardan kurtulmak zordur. Yerel hükümetler veya komiteler; arkalarında meclisin ve halkın desteğini görüp bundan cesaret almalı, yine devrimi geliştirip sistemi oturtmada gereken yürütümü ve reformları geliştirebilmelidirler. Arkasında halk desteği olmayan, meclis denetiminden uzaklaşan bir yürütmede düşmana karşı zayıflık, uzlaşma, yozlaşma, adam kayırma, rüşvet, vurgunculuk vb. durumlar gelişir.

İşin kolayına kaçılmamalıdır. Halk meclisleri devrimin ve halkın sorunlarının tartışılıp karara bağlandığı platformlardır. Her şey yürütmeye bırakılırsa, belirtilen tehlikeleri her zaman potansiyel olarak bağrında taşır. "Yürütme, yasaları ve kararları uygularken meclisi toplamaya, tartışmaya ne gerek var" deyip yüzeysel yaklaşırsa, o zaman yürütme kendini esas iktidar organı olarak görür. Bu durumda halk meclisi ise işlev ve rolü açısından zaafa uğrar. Demokrasinin, denetlemenin zahmetli olan işleyişi ve kurallarından kaçınılmamalıdır. Meclisler düzenli toplanmalı, işlerliğe kavuşturulmalı, karar geliştirme ve denetleme görevleri eksiksiz yapılmalıdır. Bu durumda sapmalara, uzlaşmaya ve yozlaşmaya giden yollar büyük oranda tıkanır. Karşı-devrimci, işbirlikçi, artniyetli unsurlardan oluşan sızmalar ve kendini gizleyenler çabuk açığa çıkar, etkisiz hale getirilir.

Biçimsel açıdan kural ve konumları oluşturmanın yetmeyeceğini vurguladık. Bunları işletecek olanların sınıflı toplumdan gelen insanlar olduğunu unutmayacağız. Devrimci bir işleyiş olmazsa, sömürgeci düzenden edinilmiş yönetme ve yönetilme alışkanlıkları halk demokrasisine de şu veya bu oranda taşınır. Devrimi benimsemek, hatta sosyalizme inanmak da yetmez. Sömürücü düzenin, burjuva, feodal alışkanlıkların bilinçlerde derine yerleşmesi vardır. Bunu bir çırpıda gidermek olanaksızdır. Bırakalım sıradan halkı, parti kadrolarında bile bu kolay kolay aşılamaz. İşte bunlarla mücadeleyi süreklileştirmek kaçınılmazdır. Onun için de toplantılar, tartışmalar, denetleme, eleştiri-özeleştiri silahı aksatılmadan kullanılmalıdır. Aksaklıkları, hataları gidermek, halkın gücünü birleştirip seferber etmek, bu ilkenin yaşama geçirilmesiyle mümkündür. Bu da rastgele, kendiliğindenciliğe bırakılamaz. Her şeyden önce meclisler; işleyiş, tüzük ve yasalara kavuşturulmalıdır.

Daha şimdiden güç, prestij ve çıkar sağlamak için halkın ve partinin olanaklarını kötüye kullananlar çıkmaktadır. Mücadelenin açığa çıkardığı büyük siyasi bir etki, prestij, sosyal ve maddi olanaklar vardır. Yarın olanak ve kaynaklar daha da gelişecektir. Ülke tümden kurtarıldığında ve devlet aygıtı oturmaya başladığında, büyük ekonomik kaynaklara sahip olunacaktır. Bu kaynakları hoyratça kullanan, kişisel ve ailesel çıkarlarına alet eden, suistimale giden vurguncular, aç gözlüler artacaktır. Kraldan daha çok kralcı geçinenlerin çıkacağını bilmek için kahin olmaya gerek yoktur. "Biz şu kadar savaştık, fedakarlık yaptık, olanaklardan biraz daha yararlansak, şu veya bu mevkiye otursak" çabasına girilecektir.

Her şeyin büyük bir mücadele, kan ve can pahasına yaratıldığı bir ülkede bu aşamada bile halkı, partiyi sömürmeye kalkışanlar çıktığına göre, yarın da düşünülerek büyük bir mücadele ve eğitimi yürütmek can alıcı bir konudur. "İktidar yozlaştırır" deyişi büyük bir gerçekliği içermektedir. Düşünelim; bir devlet aygıtı, dev ekonomik olanaklar, siyasal ve sosyal alanın tümüyle açılması gerçekleşecek -mevki, çıkar peşinde koşanlar bu sistemi kurdun ağacı kemirmesi gibi içerden kemirir- ve bu durumda bunlar, halkın çıkarlarını değil, kendi çıkarlarını her şeyin üstünde tutacaklar için her türlü sapma ve bozmanın potansiyeli, geliştiricisi olurlar. Ne devrimci, sosyalist ideallerin kavgacısı ve uygulayıcısı, ne de halkın zor günlerinde yanında olurlar. Dara düştüler mi de gözleri sıvışıp kaçmakta ya da sömürücülerin emrine girip onlarla uzlaşmakta olur.

Reel sosyalizmde gördüklerimiz belirttiğimiz tehlikenin en gelişmiş ve olgunlaşmış örneğini sergilemektedir. Bırakalım devlet çalışanlarını, partili olmayanları, partinin "komünist" üyeleri bile bu iktidarın nimetleri üzerine oturmuş, imtiyazlı konumlarını korumak için sosyalizmin tasfiye edilmesine seyirci kalmış, yönetim elden çıkınca da hızlı kapitalist yolcularla hızla bütünleşmişlerdir. Sosyalist düzen yerine kendi ekonomik imtiyazlı düzenlerinin bozulmamasını esas almışlardır.

Bu açılardan "makam ve ikbal" avcılığına son verecek sistemi oturtmak, halkı yönetime katmak ve bazı ön önlemleri almak zorunludur.

Bunun için en başta gerek parti, gerekse milletvekili ve kamuoyu yöneticilerinin yaşam standartlarının halkın yaşam düzeyinin üstünde olmaması esas alınmalıdır. Bu savaş koşullarında yönetici ve parti çalışanlarının düzenli bir ücret sistemine kavuşturulması sağlanamaz. Ancak olanaklar geliştiğinde, düzen giderek oturduğunda bir ücret sistemi de olacaktır. Devlet organlarında çalışanların toplumun hizmetkarları durumundan efendileri durumuna dönüşmemesi için Komün'ün kullandığı iki araç özellikle kullanılmak zorundadır. İlki, tüm yönetim, yargı, eğitim vb. işlerde göreve gelenlerin seçimle gelmesi ve aynı seçmenlerce gerektiğinde görevden alınması; ikincisi ise, küçük-büyük hizmetlerde çalışanların ücreti işçilerin ücret düzeyini aşmamasıdır. Bu araçların kullanılması durumunda, "ikbal ve makam avcılığına" karşı önemli bir barikat oluşturulabilir.

Halka güvenmekten başka yolun olmadığını en başta parti kadroları kavramalı ve halka verebilecekleri ne kadar birikimleri varsa vermelidirler. Halk sahtekarların, demagogların eline terk edilmek istenmiyorsa yapılacak tek şey budur.

Ateşkese rağmen baskı, işkence ve katliamlar sürüyor

20 Mart 1993

■ Muş'un Malazgirt ilçesine bağlı Hasuna köyünde sağ olarak yakalanan **Mehmet** kod adlı gerilla, TC güçleri tarafından kurşuna dizildi.

21 Mart 1993

■ Mardin'e bağlı Derik ilçesi kırsal kesiminde düşman ordusu ile ARGK gerillaları arasında çıkan çatışmada 2 gerilla şehit düştü.

■ Muş'ta gerillalar ile düşman güçleri arasında çıkan çatışmada 1 gerilla şehit düştü.

■ Bitlis'te düşman güçleri ile gerillalar arasında çıkan çatışmada 1 gerilla şehit düştü.

■ Gabar Dağı ve Diyarbakır-Bingöl sınırındaki dağlık kesim, Türk savaş uçaklarınca bombalandı.

■ Pazarcık'a bağlı Tilkiler köyünde **Haydar Yaşkıran** adlı köylü, özel tim tarafından öldürüldü.

22 Mart 1993

■ Mardin'e bağlı Kızıltepe ilçesinde **Ramazan Erte** isimli yurtsever, kontrgerilla tarafından katledildi.

24 Mart 1993

■ Bitlis'in Yukarı Ölek, Aşağı Ölek ve Şeyhcuma köyleri kırsal alanları TC savaş uçakları tarafından 2 gün boyunca yoğun bir şekilde bombalandı.

■ Bitlis'in Aşağı Ölek köyündeki akrabalarını ziyaret etmek amacıyla misafir olarak bulunan **Behçet Ekinci** adlı köylü yüzleri maskeli özel tim elemanları tarafından öldürüldü.

■ Diyarbakır'ın Hazro ilçesine bağlı Ormankaya köyüne baskın gerçekleştiren sömürgeci ordu güçleri, köy halkına köyü derhal boşaltmaları yönünde tehditlerde bulundular.

25 Mart 1993

■ Diyarbakır'ın Lice ilçesine bağlı Dolunay köyüne baskın düzenleyen düşmanın ordu birlikleri, **Menaf Kaya** adlı köylüyü işkenceyle öldürdüler.

26 Mart 1993

■ Mardin'e bağlı Şexalya köyüne TC güçlerinin düzenledikleri baskın sırasında, köyde daha önce koruculuğu kabul etmemiş olan 3 aile, korucu olmaları yolunda tehdit edildiler.

■ Kulp ilçesine bağlı Bandıka Hevre-Şerefka mıntıkası düşman güçleri tarafından tank, top ve savaş uçakları kullanılarak bombalandı.

■ Ayrıca Şerefka köyü yakınlarında meydana gelen ve 24 saat süren çatışmada 1 gerilla şehit düşerken, 6 düşman askeri de öldürüldü.

Bu çatışma ardından Şerefka köyünü basan TC güçleri evleri taradıktan sonra, evlerin etrafına samanları yığarak yaktılar. Yangın sırasında hayvanlar telef olurken, gıda ve kışlık yakacak maddeler de imha edildi. Baskın sonrasında köylüler Kulp ilçe merkezine ve Diyarbakır'a göç ettiler.

■ Batman'da 2 yurtsever kontra elemanları tarafından katledildi.

27 Mart 1993

■ Diyarbakır'ın Kulp ilçesine bağlı Giresor köyü kırsal kesimi TC güçlerince havadan bombalandı. Ayrıca Bonêhêwre (Yayık), Reşika (Üçköy) ve Xweşika (Başköy) köylerine yönelik TC ordu güçlerince yapılan hava bombardımanları sonucu çok sayıda ev önemli oranda tahrip oldu.

28 Mart 1993

■ Diyarbakır'ın Kulp ilçesine bağlı Araşka köyü sömürgeci ordu birlikleri tarafından basıldı. Baskın sırasında 7 ev, 2 samanlık ve tohumluklar askerler tarafından ateşe verildi. Baskın sonrasında köy halkı Kulp ve Diyarbakır'a göç etmek zorunda kaldılar.

26 Mart 1993 tarihinde Kulp-Şerefka mıntıkasında çıkan çatışma ardından basılan Araşka köyüne düşman birlikleri roketler ve diğer ağır silahlarla saldırdılar. Evleri yakılan köylülerden bir kısmı köydeki okul lojmanına, bir kısmı da akrabalarının yanına yerleştiler.

■ Diyarbakır'ın Lice ilçesi jandarma karakolunda bulunan düşman ordu birliği talim bahanesiyle dağları top ateşine tuttu.

■ Diyarbakır'ın Dicle ilçesine bağlı Hacek köyüne baskın düzenleyen TC güçleri Mehmet Andiç adlı köylüyü gözaltına aldılar.

30 Mart 1993

■ Erzincan'ın Kemah ilçesine bağlı Karacalar köyü kırsal kesiminde düşman operasyon birlikleri ile gerillalar arasında meydana gelen çatışmada 4 ARGK gerillası şehit düştü, düşmanın kaybı hakkında bilgi alınamadı.

■ Silopi kırsal kesiminde ARGK birlikleri ile düşman kuvvetleri arasında çıkan çatışmada 1 gerilla şehit düştü.

■ Mardin'in Mazıdağı ilçesine bağlı Hanazanku köyü yakınlarında TC güçlerinin düzenlediği operasyonlar sırasında meydana gelen çatışmada 6 gerilla şehit düştü.

31 Mart 1993

■ Mardin'in Kızıltepe ilçesine bağlı Dikmen köyünde Mehmet Karadeniz adlı köylünün evi sömürgeci ordu birlikleri tarafından yakıldı.

■ Batman'a bağlı Gercüş ilçesi Konak ve Kırgat köylerine TC ordu güçlerince düzenlenen baskın sırasında çok sayıda kişi gözaltına alındı.

■ Mazıdağı ilçe merkezinde düzenlenen operasyonlarda birçok yurtsever gözaltına alındı.

■ Diyarbakır'ın Dicle ilçesine bağlı Pırisman (Kurşunlu) köyü TC ordu güçlerince basıldı. Baskın sırasında evler yakılarak tahrip edildi. Meydana toplatılan köy halkının evleri askerlerce arandı. Aramalar sırasında evlerde bulunan kıymetli eşyalar kırıldı. Ayrıca gıda maddeleri de birbirine karıştırılarak kullanılamayacak hale getirildi.

1 Nisan 1993

■ Diyarbakır'ın Silvan ilçesi kırsal alanında TC ordu birliklerinin başlattığı operasyon sırasında çıkan çatışmada 1 gerilla şehit düştü.

■ Bismil ilçesinin Kürthacı köyünü basan TC güçleri 20 evi yaktılar. Ayrıca Kulp ilçesine bağlı Üçkuyu, Yakut ve Yavuz köylerindeki tüm evler tahrip edildi.

■ Dersim merkeze bağlı Vartimik mıntıkası TC savaş uçaklarınca yoğun bir şekilde bombalandı. Sömürgeci güçlerin sürdürdüğü operasyonlar sonucu aynı yerde çıkan çatışmada 3 gerilla şehit düştü.

■ Diyarbakır'ın Ergani ilçesinde Fevzi Bilgin adlı öğretmen uğradığı silahlı saldırı sonucu ağır yaralandı.

■ Bitlis'e bağlı Gele Şexamen, Hizan ve Mutki mıntıklarında TC ordu güçlerinin başlattığı operasyonlar sonucunda ARGK gerillaları ile çatışma çıktı. Çıkan çatışmada 4 gerilla şehit düştü.

■ Mardin'in Ömerli ilçesine bağlı Fıstıklı, Ovabaşı, Kayaballı, Duygulu, Karakuyu köylerine sömürgeci ordu birliklerince yapılan baskında çok sayıda ev tahrip olurken, hayvanlar ödürüldü, giyecek ve yiyecekler kullanılamaz hale getirildi.

2 Nisan 1993

■ Pazarcık'ın Tilkiler köyü yakınlarında ARGK gerillaları ile düşman güçleri arasında çıkan çatışmada 11 gerilla şehit düştü. Şehit düşen gerillaların isimleri şunlardır: **Süleyman ŞAŞKALA (Çakmaklı köyü), Hüseyin ÇİNKILIÇ (Çakmaklı köyü), Ali ALPDOĞAN (Çakmaklı köyü), Mustafa ALPDOĞAN (Çakmaklı köyü), Hanım BOZKURT (Haydarlı köyü), Hüseyin MATUR (Maksutuşağı köyü), Hatice FAKU (Maksutuşağı köyü), Hatice ÇOKAK (Akdemir-Aşağı Pulyan köyü).** Şehit düşen ve isimleri tespit edilemeyen 3 gerilla ise Güney Kürdistanlı.

4 Nisan 1993

■ Dersim'in Kutuderesi ve çevresinde operasyon yapan düşman ordu birliklerinin gerillalarla sıcak temasa geçmesi sonucu büyük bir çatışma meydana geldi. TC güçlerinin, PKK öncülüğünde ilan edilen ateşkes sonrası, ARGK gerillalarının konumlandığı Kutuderesi ve çevresinde havadan ve karadan operasyon başlatmanın ardından çıkan çatışma 3 gün devam etti. Çatışma sonrasında 1 gerilla şehit olurken, 30 düşman askeri öldürüldü ve 1 helikopter de düşürüldü.

5 Nisan 1993

■ Diyarbakır'ın Dicle ilçesine bağlı Sarufi (Başköy) köyü Köprübaşı mezrasına gece 23.00 sularında baskın düzenleyen TC ordu güçleri 1 evi tamamen yaktılar, diğer evleri ise tahrip ettiler. "Köyde gerilla var" diye ihbar alındığı gerekçesiyle mezrayı basan TC güçleri, evleri aradılar, köylülere hakarette bulundular. Yakılan evlerle birlikte etraftaki ağaçların, hayvanların ve gıda maddelerinin de yandığı öğrenildi.

■ Diyarbakır'ın Çınar ilçesine bağlı Tılveri (Tilver) köyünde, tarlalarında çalışan **Faysal Kaya** ve **Abdurrahman** adlı 1 köylü, Gürco köyünden Hizbullahçı olarak bilinen ve düşman tarafından resmi olarak görevli kılınan Melê Ubeydullah'ın yandaşlarınca öldürüldü.

■ Antep'in Araban ilçesine bağlı Köklüce köyü dağlık alanında ihbar edilen gerillalarla TC ordu güçleri arasında çıkan çatışmada **Ömer ÇÖPLÜ** ve **Mustafa AKIN** adlı gerillalar şehit düştü.

■ Antep'in Çıksorut Mahallesi'ne baskın düzenleyen TC güçleri etrafa rastgele ateş açtıktan sonra, 9 kişiyi gözaltına aldılar.

6 Nisan 1993

■ Bismil ilçesindeki Bismil Lisesi'nde okuyan bir grup Hizbullahçı ile yurtsever öğrenciler arasında çıkan taşlı sopalı kavgada 6 öğrenci çeşitli yerlerinden yaralandı.

■ Diyarbakır'ın Kulp, Lice, Bismil ve Garzan bölgesinin Sason mıntıkasında düşman güçleri ile ARGK birlikleri arasında çıkan çatışmada toplam 8 gerilla şehit düşerken, 17 düşman askeri de öldürüldü.

■ Mardin ili Mazıdağı ilçesinde düşman birlikleri ile gerillalar arasında çıkan çatışmada 3 gerilla şehit düştü. Şehit düşen gerillalardan birinin **Mervan** kod adlı **Ekrem ADSAY** olduğu öğrenildi.

■ Batman'ın Sason ve Kozluk ilçeleri arasında bulunan dağlık kesimi TC güçlerince bombalandı. Bombardıman sonrasında Sason'un Acar, Balbaşı, Günezli, Heybeli, Aydınlık ve Çağlı köyleri tamamen boşaldı.

7 Nisan 1993

■ Dersim'in Mazgirt ilçesinin kırsal alanında TC operasyon birlikleri ile gerillalar arasında meydana gelen ve 5 saat süren çatışma sonucu 10 asker öldürüldü.

8 Nisan 1993

■ Diyarbakır'ın Dicle ilçesine bağlı Kelkom (Kelekçi) köyüne baskın düzenleyen TC güçleri, 150 hanelik köyü, el bombaları ve yanıcı maddeler atarak yerle bir ettiler. Köyde yaşayan 1500 kişi Diyarbakır'a göçetti.

■ Diyarbakır'da Alizülfü köyünü basan TC güçleri 5 evi yaktılar. Askerler köylülere göç etmeleri için 1 hafta süre tanıdılar.

■ Sason'da göçe zorlanan köylerin isimleri şunlar: Acar (Herende), Balbaşı (Heriwa), Güneşli (Herdaye), Ömerli (Tireş), Heybeli (Tanze), Aydınlık (Permise), Çağlı (Herlis). Korucu olmaya zorlanan ve bunu kabul etmeyen köylerden yaklaşık 15 bin insan, Batman, Bismil ve çevre köylere yerleşti.

10 Nisan 1993

■ Kızıltepe ilçesinde HEP İlçe Başkanı **Şeyhdavut Yalçınkaya** ve yeğeni **A. Halim Yalçınkaya** kontra elemanları tarafından öldürüldü.

14 Nisan 1993

■ Ağrı'nın Diyadin ilçesi sınırları içinde yer alan Tendürek dağları TC güçlerinin karadan ve havadan yoğun bir şekilde sürdürdükleri operasyonlarda bombalandı.

■ Siirt'in Baykan ilçesine bağlı Karakaya köyü Zokamur mezrasında TC güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 1 gerilla şehit düştü.

15 Nisan 1993

■ Diyarbakır'ın Lice ilçesine bağlı Fum (Kumluca) köyü, gerillaları barındırdığı bahanesiyle basıldı. TC güçleri baskın sırasında köyü ağır silahlarla tarayarak birçok evi de tahrip ettiler.

18 Nisan 1993

■ Mardin'in Dargeçit ilçesine bağlı Gündikêhaci, Pirava (Bağlıüzüm), Dırêne (Akyol) köylerini basan İsmail Mumin komutasındaki köy korucuları, köylüleri bir araya toplayarak, köyü terk etmeleri konusunda tehditte bulundular.

■ Batman'ın Hasankeyf ilçesine bağlı Soğucak (Kaniya Mezin) ve Çalışkan köyleri arasında bulunan dağlık kesiminde (Hatvan, Çiyayê Mave ve Muhtala Hamzık dağları) pusu kuran özel tim elemanları, ambara su almaya giden 2 gerillaya ateş açtılar. Çıkan çatışmada 2 gerilla şehit düştü. Şehit düşen 2 gerilladan birinin kod adının **Cudi** olduğu öğrenildi.

Bu olay ardından düşman kuvvetleri, Soğucak köyüne baskın gerçekleştirdi. Köy meydanında toplatılan halk işkenceden geçirildi. İşkence sonucu M. Emin Baytar ve İdris Baytar ağır yaralandı. Gelişen bu olay ardından, düşmanın katliam ve baskılarını protesto eden halk, dağ yollarını kullanarak göç etti.

20 Nisan 1993

■ Bismil ilçesine bağlı Gıre Heci Fares (Tepecik) köyü, Bismil Jandarma Taburu'na ve Tepe Jandarma Karakolu'na bağlı askerler tarafından basıldı. Baskın sırasında 4 ev yıkıldı, 10 hayvan telef oldu, 13 köylü gözaltına alındı. Köy meydanına toplatılan köylülere işkence yapıldı.

■ Mardin'in Midyat ilçesine bağlı Barıştepe (Sılehe) köyüne baskın gerçekleştiren korucular ile özel tim elemanları, İbrahim Dilek ile oğlu Selahattin Dilek'i tutuklayarak Karyafe Karakolu'na götürdüler. Baba ile oğul ağır işkenceden geçirildi. Selahattin Dilek serbest bırakılırken, **İbrahim Dilek** öldürülerek Gercüş ile Midyat arasında bulunan eski bir karakola ait bir çukura atıldı. Ceset bulunduktan sonra, otopsi raporunda ağır işkence sonucu öldürüldüğü açığa çıktı.

■ Sason, Batman ve Kozluk kırsal kesiminde bir haftadan beri operasyona devam eden düşman güçleri, 6 köyü kısmi olarak yakıp yıktılar. Hava ve kara operasyonlarının devam etmesi karşısında Amed Eyalet Komutanlığı açıklama yaparak, TC güçlerinin ateşkes kararına uyması gerektiği, aksi halde geliştirilen operasyonlara karşılık vermekten çekinmeyeceklerini bildirdi.

■ Hasankeyf ilçesi kırsal kesiminde kara operasyonuna devam eden düşman güçleri ile ARGK gerillalarının karşılaşması sonucu çatışma çıktı. Günboyu devam eden çatışmada 6 köy korucusu ve 3 asker öldü. 2 gerilla şehit düştü.

■ Bismil'e bağlı Tepecik köyüne baskın gerçekleştiren düşman güçleri çok sayıda köylüyü gözaltına aldı. Köylülerin koruculuğu kabul etmedikleri gerekçesiyle tutuklandıkları öğrenildi. Gördükleri ağır işkenceler sonucu, köylülerden Şerif Karagöz (55), Abdullah Yalçınkaya (70), Mehmet Fidan (70), Şeyhmus Çelebi (40), Kasım Karagöz (25) ve Nusrettin Baran'ın koruculuğu kabul ettikleri öğrenildi.

22 Nisan 1993

■ Batman'a bağlı Sason ilçesinde 20 Nisan tarihinden itibaren aralıksız olarak operasyona devam eden düşman güçleri, çok sayıda köyü tahrip ettiler. Dağlar iki gün boyunca rastgele bombalandı. 300 korucunun da katıldığı operasyonda Sason, Kulp, Kozluk üçgeni arasında gerillalar ile çıkan çatışmada 2 asker öldü, 1 yüzbaşı ve 1 korucu da yaralandı.

24 Nisan 1993

■ İran güçlerinin İ-KDP kamplarına yönelik başlattıkları saldırılar devam ediyor. Yaklaşık bir haftadan beri süren saldırılarda onlarca köy bombalandı. Saldırılar Güney Kürdistan içlerine doğru devam etmektedir.

■ Van'ın Edremit ilçesi Andaç köyünde DYP Edremit İlçe Başkanı Zeynel Abidin Öztürk'ün evinde meydana gelen bir patlamada 3 kişi öldü, Z. Abdin Öztürk ise ağır yaralandı.

26 Nisan 1993

■ Saddam güçlerinin, Güney Kürdistan ile Irak sınırının sıfır noktasında bulunan Awena köyüne yönelik gerçekleştirdikleri saldırıda 4 Kürt vatandaşı öldürüldü.

Denge döneminin özellikleri ve ateşkes ...

Baştarafı 5. sayfada

bir ortam ve olanak yaratmış durumdadır. Bunun anlamını iyi idrak ederek, gereken politik doğrultu ve çaba içine girmek gerekiyor. Kuşkusuz bu sözlerimiz, gerçekten devrimcilere, dürüst olanlara ve emekçi halka hizmet etmek isteyenleredir. Türkiye devrimci örgüt ve gruplarının, kendi aralarında bir ittifak veya cephe yaratmaları, bunu legal plandaki çalışmalara her düzeyde yansıtmaları, bu ittifak veya cephenin Kürdistan cephesiyle ittifakını gerçekleştirmeleri, böylece bir yandan gericiliğe karşı güçlü bir demokratik dönüşüm programı dayatırken, diğer yandan da Kürdistan'daki savaş güçleriyle dayanışma içinde kendi devrimci savaş güçlerini hızla hazırlayıp geliştirmeleri gibi bütün bunlar, içinde bulunduğumuz süreçte devrimci-demokratik gelişmenin hızla ilerlemesine yol açacaktır. Koşullar ve olanaklar bunun için çok daha uygun hale gelmiştir. İçine girilen süreci anlamak ve ona devrimci bir tarzda karşılık vermek de ancak böyle bir yönelim içinde olmakla ve bu görevleri yerine getirmekle mümkün olur. Bu temelde Türkiye devrimci hareketi yeni bir doğuş yapabilir.

Süreci doğru kavrayalım ve devrimci çalışmaları daha da yoğunlaştıralım

İçine girilen yeni süreci ve özellikle denge döneminin özelliklerini, görevlerini ve mücadele biçimlerini doğru kavramak çok önemlidir. Böyle bir süreç, mevcut ateşkes denemesiyle geliştirilmek ve derinleştirilmek istenmektedir. Ancak henüz tam bir ateşkes yoktur ve mevcut durumun ne kadar devam edeceği de belli değildir. PKK, somut şartlar ileri sürerek böyle bir durumu yaratmıştır ve gerisi TC'nin tutumuna bağlı olmaktadır. TC ise, bu durumu zımnen kabul etmekle birlikte henüz somut ve açık bir tutum belirlemiş olmaktan uzaktır.

TC, ateşkes girişimine nasıl yaklaşabilir? Olumlu cevap vereceği ve siyasal çözümler geliştireceği konusunda fazla hayalci olmamak gerekir. Zaten ateşkes denemesi de bu durum bilinerek yapılmış ve bu açıkça ilan edilmiştir. Fakat ateşkes denemesi TC'yi önemli bir çıkmaza ve zorluğa sokmuş durumdadır. Bu konuda bazı siyasal adımlar atması, onun mevcut durumunun çözülüşünü geliştirecektir. Mevcut durumu görmezden gelip teröre ve imhaya yönelmesi, onun siyasal tecritini daha da geliştirecektir. TC böyle bir kapana kısılmış durumdadır ve bunun farkındadır. Bu durumda, çok büyük olasılıkla oyalama, mevcut siyasal durumu çürütme ve güç biriktirme tutumunu esas alacak ve böyle bir yönelim içinde olacaktır. Şimdiye kadarki süreç böyle bir tutumu benimsediğini göstermektedir. Bu durum, devrim cephesinin de aktif çalışmasını ve TC'nin yönelimlerine karşı gereken taktik çalışmaları yapmasını gerektirir.

Şu gerçeği asla gözardı etmemeliyiz: Savaş başlı başına bir yaşam biçimidir. Yürütülen savaş, kendi gücüyle hem yoğun bir propagandayı gerçekleştiriyor ve kitle eylemliliği ile örgütlenmesini yaratıyor, hem de devrimci görevleri ve bir çalışma disiplinini ortaya çıkarıyordu. Yani devrimci yaşamın ve devrimci gelişmenin motoruydu. Savaş koşullarında diğer devrimci görevleri yerine getirmek hem kolaydı ve hem de açık bir zorunluluk, dayatma vardı. Çünkü, savaş bunu dayatıyordu, birçok işi belirliyordu. Şimdi ateşkes girişimi sonrasında ve bu sürecin daha da uzaması durumunda devrimci faaliyet böyle çok önemli bir motorundan kısmen yoksun kalmış oluyor. Bu durumun devrimci çalışmada belli bir gevşemeye ve rahatlamaya yol açması tehlikesi vardır. Ayrıca savaş gibi doğal bir yürütücüsünden mahrum kalan propaganda ve örgütleme çalışmalarını kendi alanlarında geliştirmeyi başarmak gerekir. Bunların bilincinde olarak ve büyük bir çalışma disiplini ve coşkusunu yaratarak devrimci görevlerin üzerine daha fazla yüklenmek gerekir.

Ateşkes koşulları devrimci görevleri azaltmamış, tersine daha da çoğaltmıştır. Propaganda, örgütlenme ve ordulaşma görevleri yanında, diplomasi ve ittifak çalışmalarını da yoğun olarak gündeme getirmiştir. Bu nedenle, işlerimizin azalmasından veya belli bir rahatlığın oluşmasından ziyade, görevlerimizin çoğalmasından ve bunları başarmak için daha fazla çaba harcanması, daha çok dikkatli ve duyarlı olunması, daha yaratıcı davranılması gerektiğinden söz etmek gerekir. Hem şimdiye kadar olan görevlerin ve hem de yeni gündeme gelen görevlerin daha fazla çaba gerektireceği açıktır. Ayrıca savaşın boşluğunu da dolduracak ve kitle hareketini ayakta tutup daha da ilerletecek bir çalışma ve mücadele zenginliği içinde olmamız zorunludur. Bütün bunları bilerek ve TC'nin yönelimlerini de dikkate alarak, içinde bulunduğumuz süreci büyük bir örgütsel gelişme ve ordulaşma sürecine dönüştürebiliriz ve dönüştürmeliyiz de. Koşullar bunun için son derece elverişli ve olanaklar fazladır. Bunları gerektiği gibi değerlendirerek, ordulaşma çalışmalarımızı çok daha fazla yoğunlaştırmalı, halk ordumuzu nicelik olarak kat kat büyütmeyi ve nitelik olarak daha da sağlamlaştırmayı esas almalıyız. Bu süreç, örgütsel çalışmalara en fazla yüklenilmesi gereken bir süreç olmaktadır. Hem parti örgütlenmemizi ve hem de kitlesel örgütlenmeleri büyütmek ve sağlamlaştırmak için ne kadar çaba harcasak yerindedir. Yine mevcut koşullara uygun bir kitle eylemliliği biçimini geliştirmek ve bu süreci böyle bir eylemlilikle ilerletmek büyük önem taşımaktadır. Eğer bunları yapar ve başarırsak bu süreçte devrimci gelişme sağlamış olacağız. Yine, yeni ve daha yüksek düzeydeki savaş durumuna ancak bu biçimde hazır hale gelebiliriz. Ayrıca bizim bu alanlarda yaratacağımız büyük gelişmeler, TC'yi ve diğer güçleri frenleyecek, birtakım demokratik açılımlara zorlayacak temel etken ve güç olacaktır. Eğer ateşkes süreci işleyecek ve birtakım politik gelişmelere ulaşacaksa, bu, ancak bizim sağlayacağımız böylesi gelişmeler temelinde mümkün olacaktır.

O halde, tüm devrimci kadrolar ve halk olarak, içinde bulunduğumuz sürecin özelliklerini ve görevlerini doğru kavrayalım ve hiçbir gevşekliğe asla yer vermeden ve büyük bir çalışma disiplini ile görevlerimizi yerine getirmeye çalışalım. Çalışma azmimizi, disiplinimizi ve coşkumuzu daha da artırarak, Başkan APO'nun her zaman gelişme ve zafer yaratan doğru çizgisinde devrimci görevlerimizin üzerine yürüyelim ve savaşla da ateşkesle de kazanmasını bilelim.

İyi bir siyasi ve askeri komutan ...

Baştarafı 19. sayfada

keye yöneldi. Akademi'den ayrılırken resmi tören yapıldı. Yoldaşlarıyla vedalaşırken oldukça mutlu ve coşkuluydu. Devrimci GAP Eyaleti'ni Botanlaştıracağına ilişkin yoldaşlarına verdiği sözlerle ayrıldı ve ülkeye doğru kararlıca yol aldı.

GAP Eyaleti olarak belirlenen vatan toprağına ulaşınca, eyaletin bir komutanı olarak üzerine düşeni yapmaya hemen girişti. Toplantılar gerçekleştirildi, iç düzenlemeler yapıldı, işbölümü temelinde çalışmalara yüklenildi. Yürütülen yoğun pratik sonucu eyalette her açıdan bir gelişme kaydedildi. Yaklaşık birbuçuk yıla yakın bir süre ülke pratiğindeki savaşta yer aldı. Moralinden, coşkusundan hiçbir şey yitirmedi. Savaş içinde daha çok yetkinleşti. Eyaletin Askeri Komutanı olan Ferhat yoldaş, eyalete yönetim düzeyinde yapılan yeni takviyelerle birlikte toplantı hazırlıklarına girişti. Beklediği yoldaşlarının gelmesiyle Kızıltepe'de birleştiler. Toplantı yapacaklardı. Toplantıda önemli düzenlemelere gideceklerdi. Ancak yapılan bir ihbar sonucu etrafları düşman güçleri tarafından sarıldı.

Bulundukları evde kendisiyle birlikte **Celal ÖZALP (Numan), Adnan KAYA (Dr. Kemal), Nurê EL (Rewşen)** ve **Tacettin TURGAY (Hogır)** yoldaşlar vardı. Beş yoldaş omuz omuza, düşman güçlerine karşı kahramanca savaşarak, Kızıltepe-Bloka-Emrud üçgeninde 17 Ocak 1993 tarihinde şahadete ulaştılar. Onlar, yoldaşlarına bayraklarını sağlam devrettiler. Söz veriyoruz sizlere, bizlere devrettiğiniz bayrağı bağımsız ve özgür Kürdistan burçlarında dalgalandıracağız!

Kürdistan'da ulusal güçlerin birliği ...

Baştarafı 10. sayfada

rarak halkımızın kurtuluşunu yakınlaştıracak; giderek özgürleşen bir Kürdistan ve Kürt halkı, bölge halklarının kurtuluş mücadelelerine verilmiş en büyük destek olacaktır.

Hiçbir devrimci hareket, kendisinin önderlik ettiği mücadelenin bir ürünü olarak ortaya çıkan niceliksel gelişmeler, başka bir ifadeyle bazı reformlar karşısında kayıtsız kalamaz. Bugün PKK'nin önderlik ettiği devrimci kurtuluş savaşının, düşmanı oldukça zorladığı açıktır. Sıkışan düşmanın Kürdistan'da çok sınırlı da olsa bazı değişikliklere gitmesi; örneğin Kürt dili, tarihi ve kültürü üzerindeki baskıları hafifletmesi, Kürtçe eğitime izin vermesi, radyo ve televizyonun Kürtçe yayın yapmasına olanak tanıması düşünülebilir. Bu tür gelişmeler gündeme gelebilir. Böylesi kazanımların mücadelenin ürünleri olacağı açıktır. Elbette düşman reform girişimleriyle devrimci hareketi doğru rotasından çıkarmaya çalışacak, buna karşılık devrimci hareket reformların sonuçlarını mücadelesinin temeli haline getirecektir. Bu tür niceliksel değişiklikler belki de yürünecek uzun merdivenin sadece ilk basamağı olabilir. Ama bu merdiveni sonuna kadar tırmanacak olan güçler ilk basamağın iyice sağlamlaşmasından neden çekinsinler? Bu gelişme neden devrime zarar versin? Kuşkusuz Kürt ulusal güçlerinin birliği bu tür kazanımları ortaya çıkaracak ve çoğaltacaktır. Kürt ulusal güçlerinin cephesel birliği ulusal kurtuluş hedefinden (ortak protokolde ifade edilen her iki halkın özgür ve eşit temeller üzerinde yan yana yaşamasının biçimi olan demokratik federasyona ulaşmaktan) şaşmaksızın, bu tür kazanımları en sağlıklı biçimde değerlendirmesini bilecektir.

Ulusal güçlerin birliği, bu birlik içinde yer alan güçlerin ortaya çıkarılacak değerleri paylaşması esası üzerinde kurulmamaktadır. Ulusal güçlerin birliği içinde böylesi bir rekabet olamaz, olmamalıdır. Bu birliğin temelinde yüzyıllardan beri yabancı egemenlik altında tutulan ve kimliği dahil her şeyi elinden alınmış bir ulusu bütün yitirdiklerine yeniden kavuşturma amacı ve görevi yatmaktadır. Kürt ulusu bu birlik temeli üzerinde her şeyden önce bağımsızlığını ve özgürlüğünü kazanacaktır; kendi kimliğine, kişiliğine, tarihine ve kültürüne kavuşacaktır; kendi kendini yönetme ve kendi zenginlik kaynakları üzerinde söz sahibi olma hakkını elde edecek, bu zenginlikleri harabeye çevrilmiş ülkesinin imarı ve yeniden inşasının hizmetine sunacaktır. Kürt ulusu bu birlik temeli üzerinde özgür dünya halkları ailesinin eşit ve onurlu bir üyesi düzeyine yükselecek, komşu halklarla barış içinde birlikte yaşama ortamına ulaşacaktır. Birlik içinde yer alan her grup ve örgüt, kendi çapında ve gücü ölçüsünde işte ulusun bu temel kazanımları edinmesi için çalışacaktır. Değerler şu veya bu örgütün değil, bütün bir ulusun malı olacaktır.

Cephe türünden birliklerin siyasal partilerle karşılaştırılamayacağı ve karıştırılmaması gerektiği, ulusal kurtuluş cephesinin çıkarları ulusal kurtuluşta yatan değişik sınıf ve tabakaların veya onların çıkarlarını temsil eden örgütlerin somut hedef ve ilkeler etrafındaki birliği olduğu açıktır. Dolayısıyla bu birlik içinde aynı zamanda farklı sınıf çıkarları söz konusudur ve bu temelde örgütler arasında bir mücadele de olacaktır. Bu doğaldır. Ancak burada önemli olan bu mücadelede tutarlı üslup ve yöntemlerin kullanılmasıdır. Bu mücadelede cephenin hedefleri ve ilkelerine bağlılık esas alınacak, örgütler arasında ortaya çıkan sorunlar diyalog yoluyla çözülecek, dayanışmaya kesinlikle zarar verilmeyecektir. Her şeyden önce tabanda yakınlaşmanın sağlanmasına çalışılacaktır. Geçmişte örgütler arasında ortaya çıkan ve kimi zaman çatışmalara kadar vardırılan olumsuzluklar nedeniyle kitlelerin ulusal birlik ruhu temelinde eğitilmesi büyük önem taşımaktadır. Bu zorlu bir süreçtir ve kesinlikle hafife alınması gerekir.

Nedenleri ne olursa olsun, kimlerden kaynaklanırsa kaynaklansın, yakın bir döneme kadar Kürt ulusal hareketi kapsamında yer alan grup ve örgütler arasında bir ilişki ve diyalog yoktu. Tepedeki bu durum olduğu gibi tabana da yansıyordu. görünürde mevcut grup ve örgütler arasında bir mücadele vardı. Ancak böyle bir ortamda gerçek anlamda ve hele hele gelişmeye hizmet eden bir mücadeleden kesinlikle söz edilemezdi. Genel bir kuraldır; mücadele edebilmek için yakınlaşmak gerekir. Çokça bilinen bir örnek tekrarlanacak olursa, birbirine galebe çalmak isteyen iki boksörün mümkün olduğu ölçüde birbirine sokulmaları ve yakın mesafede döğüşmeleri zorunludur. Yumrukları ile havayı döven boksörler birbirleriyle mücadele ettiklerini ve amaçlarının hasmına galebe çalmak olduğunu iddia edemezler. Bu örgütler arasındaki ilişkiler için de geçerlidir. Zaten Kürt ulusal hareketinin birliği böylesine geliştirici bir mücadele temelinde gerçekleşecektir. Sağlıklı bir mücadele ve tartışma ortamı ulusal güçlerin birliğini sağlamlaştıracak, bu güçlerin yakınlaşması böyle bir ortamı olgunlaştıracaktır.

DUYURU

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin yaygınlık ve derinlik kazanmasıyla birlikte, bunun gerçek yaratıcıları olan şehitlerimizin sayısı da çoğalmaktadır. Her şehidimizin yaşamı bir roman özelliğindedir. Ancak şehitlerimizin adına layık bir şekilde tanıtmada yetersiz kalındığı da bir gerçek. Bunun savaşın yürütüldüğü koşullardan kaynaklanan çok yönlü nedenleri vardır. Dolayısıyla çoğu şehidimize ya gecikmeli olarak, ya çok sınırlı bilgiler halinde ya da isim veya fotoğraf düzeyinde gazetemizde yer verebiliyoruz. Elbette kahraman şehitlerimiz buna layık değildir, her biri ne kadar tanıtılsa yine de azdır. Savaşın büyümesi sonucu ortaya çıkan bu zorluklar, bu konuda daha fazla çaba ve sorumluluğu gerektiriyor.

Bütün okuyucularımızı, yurtseverleri, dostları bir de bu yönüyle şehitlerimize sahip çıkmaya çağırıyoruz. Şehitlerimizi tanıyanların; bu konuda sorumluluk üstlenip yazı, fotoğraf, anı vb. materyalleri gazetemize ulaştırmalarını bekliyoruz.

V.i.S.d.P:	Yazışma Adresi:	Hesap numarası:	Avustralya	5.00 A.$	Hollanda	4.50 hfl.
			Avusturya	30.00 s.	İngiltere	2.00 £
A. Engizek	Serxwebûn	Kreissparkasse - Köln	Belçika	90.00 bfr.	İsveç	16.00 skr.
Vogelsangerstr. 286	Postfach 10 16 83	Konto Nr.: 31 97 2	Danimarka	16.00 dkr.	İsviçre	4.00 sfr.
5000 Köln 30	5000 Köln 1	BLZ: 370 502 99	Fransa	14.00 ffr.	Norveç	16.00 nkr.

Şimdiye kadar yaptıklarımıza bakarsak bundan sonra ne yapacağımız bellidir

Baştarafı 28. sayfada

bir süre içerisinde yaşar, fakat insanoğlunun bu yıllara, kısa yaşamına büyük başarılar sığdırdığını da biliyoruz. Nitekim biz de bunun mümkün olabileceğini gösterdik. Şimdi söz zafer içindir; yol zafere doğrudur.

Biz bu yılı, sadece düşmanın dayattığı özel savaşın imha politikasını, işte "gerillayı tasfiye ederim; halkın uyanışını önlerim; bunun için her türlü komployu ve yöntemi uygularım" biçimindeki yönelişini boşa çıkarmakla kalmayacağız, halkla birlikte bunlara karşı mücadele etmeyi görev bileceğiz, hatta daha fazlasıyla özgür irademizi her düzeyde örgütlediğimiz, devlete yaraşır bir biçimde güç haline getirdiğimiz, kendimizi her bakımdan ifade edip, yürütebileceğimiz bir halk haline getireceğiz. O iğrenç sömürgecilikten önemli oranda kopulduğu, kendi ayakları üzerine dikildiği ve yürüyebildiği bir halk gerçekliğine en çok bu yıl ulaşacağız. Bundan başka çaremiz var mıdır? Hayır! Bu seçenekten başkası kabul edilebilir mi? Hayır! Bir halk için en büyük amaç bu değil midir? Evet! Bunun dışında başka seçenekler esas alınabilir mi? Hayır!



Bu, bir andımızdır, bir yeminimizdir Buna ulusumuzun girdiği doğru yol, insanlığın ve partinin yolu diyoruz. Yakın döneme kadar inanmakta güçlük çektiğimiz kurtuluş umudu işte zafere doğru gidiyor. Ölüm her zaman vardır; önemli olan insanın ölümsüzlük yolunda yürümesidir. İşte bu yola girdik. Bütün baskılara, bunca şehit vermemize rağmen bütün şehit anaları hiç görülmemiş bir biçimde acı bile duymadan evlatlarını vatana kurban vermenin kıvancını yaşıyorlar. Eskiden bir tavuk yüzünden birbirini vuran insanlarımız, bugün en yüce değerlerini, belki de dünyada hiçbir halkın cesaret edemeyeceği bir biçimde veriyorlar, ödüyorlar. Bu fedakarlık ruhunu yakalayan bir halk yenilmez, mutlaka kazanır. Eğer aldatılmazsa bu kesindir. Siz böyle bir gündesiniz. Kazanabilecek bir halk için, uyanan kesim, partimize omuz veren ve gönül bağlayan kesim için ne lazımsa o vardır. Mevcut haliyle zafer için en temel ihtiyaç, yani siz halkımızın partiye bağlılığınız, savaşa verdiğiniz destek zafer için yetiyor.

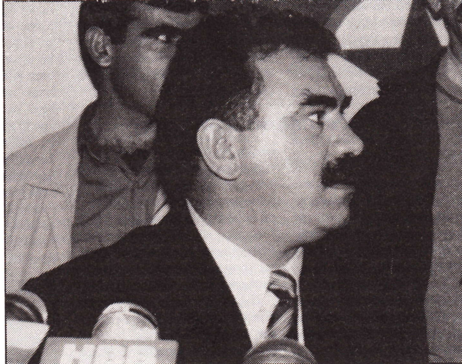
Savaşımımız hiç şüphesiz çeşitli biçimlerde olacaktır. Serîhildanlar her düzeyde gelişiyor. Kırda, şehirde, her tarafta yürüyüşler oluyor. İrili-ufaklı, şiddetli-barışçıl çok büyük ve sınırlı olarak böylesine yaygın halk yürüyüşü halinde olan ve ne kadar kayıp versek de, düşman ne kadar bizi sindirmek istese de, her gün kontrgerilla cinayetleriyle bizi korkutmak istese de, buna daha fazla cevap veren ve savaşan, böylesi verimli bir savaşla çığ gibi büyüyen bir halkın zaferden başka hiçbir şeyle tatmin olamayacağı açıktır. Her şeyini bu kadar kaybeden bir halkın başka türlü savaşması da düşünülemez; en cesur ve en fedakar bir biçimde savaşır.

Bu yıl ulusal parlamento kendi topraklarımızda ve silahların gölgesinde gerçekleşecektir

Bu yıla, önemli çalışmalar ve savaş yılıdır diyoruz. Bu yıl savaş için halk irademizin de resmi bir ifadeye kavuştuğu bir yıl olacaktır. Halkın en yüce irade birliği olan ulusal meclis, parlamento ve kongrenin gerçekleşme yılıdır da diyoruz. Çok iyi biliyorsunuz ki artık bir irade gerçekleşmesi olarak, ilk defa bütün halkımızı temsil edebilecek bir zirveye, bir düşünce ve karar gücüne ulaşıyoruz. Ulusal meclis ve parlamento demek, bir halkın veya ulusun kendi kaderi konusunda, yine kendi temel, yüce çıkarları doğrultusunda insanlığa karşı görevlerini yerine getirme rüştünü, olgunluğunu ispat etmesidir.

Ne acıdır ki, bu konuda en sona biz kaldık. Bütün halklar, kendilerini parlamentolarında ifade ederken, bizim ise şimdiye kadar kendimizi ifade edemeyişimiz acıdır. Bunun için bir savaş gerekliydi. Bu savaşı verdik. Ve bu savaş temelinde şimdi ulusal-siyasal meclisimiz, irademiz gerçekleşeceğe benziyor.

Ulusal Meclis, Kürdistan parlamentosu ne yapar? Kendi ülkesini, kendi halkının kimliğini tanır, bunun devrimci savaşla bağlantısını ortaya koyar. Devrimci savaşta başarı için halkımızın nasıl hareket etmesi gerektiğini, hangi esas ilkeler, kanunlar temelinde yaşamını disipline ederek kurallara bağlaması gerektiğini ortaya koyar. Geleceği iyi kestirir, düşmana karşı kısmi tavrını ortaya koyar, dostlarını da kendi yanına alır. Bunlar için kendisini resmi olarak ifade eder. Ulusal parlamento, siyasi güç haline gelmenin en somut ifadesidir. Buna ulaşmalıyız. İlk adım zayıf da olsa, buna güven duymalıyız. Unutmayalım ki, hiçbir şey kendiliğinden veya birdenbire ortaya çıkmaz. İlk adımlar zayıf olur, ilk başarılar küçük olur. Büyük adımlar ve büyük başarılar daha sonra gelir. Dolayısıyla bu mütevazi ama mutlaka atılması gereken adımı biz bu sene başarıyla yerine getirmekle sizi büyük bir silahla donatmış olacağız. Artık sizin adınıza bir parlamentonun oluşması, onun karar alıp vermesi gerekir. Eğer gereklerine dikkat edilirse, eğer siz de bu çalışmayı sürekli kontrol ederseniz, seçilen temsilcileri çalıştırabilirseniz, hesap sorup hesap alırsanız bu büyük bir gelişme olacaktır.



Daha şimdiden atılan adımları, istenilen düzeyde olmasa da, daha sık geliştirmeli ve mutlaka bunları başarıya götürmeliyiz. Kuzey'i-Güney'i de, Doğu'yu-Batı'yı da bu adımlara katacağız. Bu, gerçek bir Kürdistan Ulusal Parlamentosu olacaktır. Unutmayalım ki bu, kendi topraklarımızda, kendi silahlarımızın gölgesinde gerçekleşecektir. Böylece özgürlük idealimiz için temel şart olan koşullar ortamında ortaya çıkacaktır. Hiç şüphesiz savaşla bu koşulları yarattık. Buna onay vermenizi de resmileştirip, tarihe mal edeceğiz.

1993 Newroz'una büyük birlik ruhuyla giriyoruz

Yine 1992 yılının sonlarında yaşadığımız bir çatışma vardı; Güney Savaşı dedik buna. Biliyorsunuz ki bu savaş, bizim istemediğimiz bir savaştı. Baş düşmanımızın, Türk özel savaş rejiminin yıllardır, özellikle de son yıllarda hazırladığı bir savaştı. Güneyli işbirlikçi güçleri de bin bir tavizle bağlayarak üzerimize yürüttüğü bir savaştı. Dünyayı da, "PKK teröristtir" diye ikna ederek, gündeme getirdiği bir savaştı. Biz bu savaştan kaçınamazdık, kaçamazdık. Kaçsaydık bu en kötüsü olurdu. Bu nedenle, haklı bir temelde bu savaşa karşılık verdik. Büyük bir özveriyle, büyük bir kahramanlıkla direndik, halkın savaşçılarının kimler ve nasıl olması gerektiğini gösterdik. İlkel milliyetçilik, tarihinde ilk defa devrimci çizgiye karşı tam bir yenilgiye uğradı. Sonuçta görüldü ki, ilkel milliyetçilik ancak Kürdistan düşmanlarıyla birleşerek kurtulabildi. Bu, feodal aşiretçi-işbirlikçiliğe karşı büyük bir zaferdir.

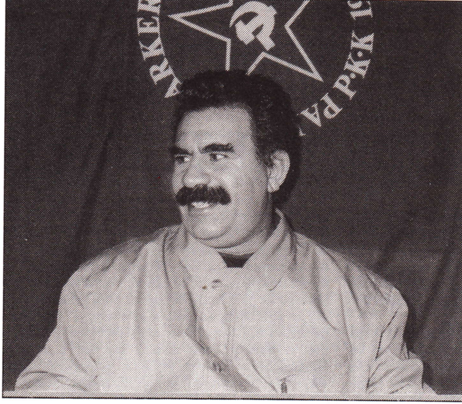
Öte yandan bu savaşta eksikliklerimiz vardı. Kendi halk savaşımımızın kurallarını tam uygulayamadık. Bazı anlamsız kayıplar yaşadık. Çok iyi biliyorsunuz ki, bu eksiklikler üzerine çok açıkça yürüdüm. Halk savaşı taktik ister, halk savaşı usül ister, halk savaşı kişilik ister, asker ve komutan ister. Halk savaşının gereklerinin yerine getirilmesi gerekir dedim. Bu konuda parti içinde iyice hesaplaştık. Bütün kadro ve savaşçılarımızı özeleştirisel bir yargılamadan geçirdik. Halka verilen sözün, halk savaşının kurallarını uygulamakla yerine getirilebileceğini söyledik. Ve bahara başlangıç yaparken, bu hesaplaşmayı da başarıyla tamamladık. Partimiz bu süreçten daha da güçlenerek çıktı. Bu temelde hiçbir şeyin gizli kalmayacağını, suçlar neyse ortaya konulacağını, suça göre cezanın uygulanacağını kararlaştırdık. Savaş kaçkınlığını yapmak, bunun çeşitli biçimlerini sergilemek kabul edilemez bir durumdur dedik. Ayrıca partinin kahraman gücünün kimlerden nasıl oluştuğunu ortaya çıkardık. Yani bir savaş kaçkınlığı varsa, büyük direnişçilik de vardır. Yetersizlik varsa, yeterlilik de vardır. Bunu da netleştirerek gösterdik ve ispatladık.

Şimdi biz, bu Güneyli güçlerle tekrar ittifak yapmak istiyoruz. Bunu ilk defa sizlere açıklamalıyım. Bunlar tekrar bizimle görüşmek istediler. Her zaman olduğu gibi canı gönülden görüşmelere varız dedik. Çok iyi biliyorsunuz ki, 1980'lerden beri ben, Güneyli güçlerle görüşme yapıyorum. Görüşmeler Kürdistan devriminin çıkarına hizmet ediyorsa anlamlıdır ve buna varım dedim. Bütün Güneyli ve Kuzeyli güçlerle görüştüm. Bıkmadan usanmadan görüştüm ve buna değer verdim. Çok muhtaç olduğumuz için değil, bu, halkımızın temel bir talebi olduğu için görüştüm.

Bizden daha tecrübeli parti olduklarını söyleyenler, "sosyalist", "demokrat" adını takanlar, ulusallıkta sözü kimseye bırakmayanlar, çok çok eski oldukları halde, bizden çok güçlü oldukları halde, maalesef 12 Eylül faşizmine karşı, yılları ancak Avrupa'larda zaman öldürmekle, PKK aleyhtarı çabaları derinleştirmekle geçirdiler. Yani onlar da Avrupa'da bizimle savaştılar. Avrupa'yı da arkalarına alarak. Yapmayın-etmeyin dedik, en zor işi biz üstlenelim dedik. Bunu kendim söyledim. Daha 1982'de "önderiz", "sosyalist önderiz", "ulusal kurtuluşçuyuz", "işçi partisiyiz" diyenlere rica ettim: Siz yine Avrupa'da istediğiniz gibi yaşayın, ama bırakın biz de Kürdistan köylüsünü devrimci savaşa çekelim; siz orada diplomatlık yapın, yazarlık yapın, ama yeter ki karşı çıkmayın. Bu savaş, Kürdistan halkının ölüm-kalım savaşıdır dedik. Engel olmayın, "teröristtir" deyip karalamayın, bu düşmanın iddiasıdır dedik, ama söz anlatamadık. Bize şunu söylediler: "Siz de silahtan, mücadeleden vazgeçin; bu maceracılıktır..." Biz de şunu söyledik: Ne pahasına olursa olsun, bu bir ölüm-kalım savaşıdır ve vazgeçilmez... Onlar Avrupa'da rahat yaşamın peşinde koşarken, biz mücadele içinde kaldık, amansız koşullarda sürüklendik... Ama şimdi görüyorsunuz ki, doğru yolda olan biz, ulusu yaratan-dirilten biz; yaşamı boşa geçiren, o koca yılları, tarihi yılları kötü harcayan ise kendileri oldu. Şimdi tekrar bunların da bizimle uzlaşmaya, ittifak yapmaya istekli oldukları görülüyor.

Tekrar söylemeliyim ki, bu görüşmeler, bu ittifaklar, ne Kuzeyli ve ne de Güneyli güçlere muhtaç olduğumuz içindir. Onlar 1992 yılı boyunca düşmanla, gerçekten bilerek veya bilmeyerek de olsa uzlaştılar. Şunu çok iyi düşündüler: "PKK tasfiye oluyor, imha oluyor ve mirası da bize kalıyor..." Bunu 1980'de de, 1985'te de yaptılar, hatta daha önce de yaptılar. Bu, tam bir hayal ve gaflet durumunu ifade eder. Başarı-

sını, düşmana karşı vermesi gereken savaşıma değil de, devrimci-yurtsever bir örgütün alacağı darbeye, uğrayacağı imhaya dayandıranlar, ya çok gafil ya da çok vicdansızdırlar. En savaşkan güç yenildikten, düşman bunu başardıktan sonra geriye sana ne kalır ki? Uşaklıktan başka. Bunun için



biz dedik ki, yapmayın bunu, gelin birlik olalım. Buna karşılık onlar, "Ya mücadeleden vazgeçer ve bizim gibi yaşarsınız ya da yenilerek ezilirsiniz ve mirasınızı da biz toplarız" dediler. Ama bunun da mümkün olmadığı şimdi ortaya çıkmıştır. Gidemiyorlar Ankara'ya, çünkü yüzleri kara. Ankara'ya ulaşmak isteyenler, bakıyorlar ki Ankara tekrar imha etme sürecinde. Irak'la, başkalarıyla anlaşıyorlar, ama görüyorlar ki bunlar da imha etme sürecindedirler. Bu nedenle tekrar kendileri bize geldiler. "Böyle direnen bir güç bizim hayat garantimizdir" dediler. Eskiden yaptıklarına rağmen, son yaklaşımlarını değerli gördük, birlik çağrılarımızı tekrarladık.

1993 Newroz'una büyük bir birlik umuduyla giriyoruz. Bu birlik umudu hem Güney ve Kuzey arasında doğmaktadır, hem de şimdiye kadar bir türlü birliğe gelmeyen irili-ufaklı Kuzeyli birçok grup arasında boyvermektedir. Bu yaklaşımımız, bunlara da onurlu ve namuslu yolu göstermek içindir. İnanıyoruz ki, bu şansı bu sefer iyi değerlendirirler. Bizim yenilgimizi beklemenin pek şerefli bir bekleyiş olmadığını ve bunun da gerçekleşemeyeceğini gördüler. Dolayısıyla onlar, şimdi ilk defa doğru bir ulusal kurtuluş cephesinde ve ulusal kongrede bir araya gelmeyi kabul edeceklerdir. Bu önemli bir gelişmedir. Ben adlarını vermek istemiyorum ama Kürdistan Demokrat Partisi'nden tutalım Kürdistan Yurtseverler Birliği'ne, Kürdistan Sosyalist Partisi'nden tutalım çeşitli irili-ufaklı tüm partilere kadar hepsine birlik çağrılarını yineliyorum. Bunun şartı, Kürdistan'da ancak devrimci savaşımla bağımsızlık ve özgürlük elde edilebileceğini kabul etmeleridir. Yine bu temelde Güney'deki federe hükümet hem kurulur, hem de korunur. Hemen belirteyim, buldozer gibi bu federe hükümetin önünü açtık. Nitekim direnişimiz üzerine bu hükümet kuruldu. Eleştirsek de, onu düzeltme görevi boynumuzun borcudur ve bunu yapıyoruz. Çünkü kendi eserimiz olarak ortaya çıktı. Bize karşı gözükse de, bu gerçek değişmez.

Gerçekten 1993 yılına baktığımızda, sınırlı da olsa, ben yurtseverim diyen her insanın birleşmesi gereken bir yıl olduğu anlaşılıyor. PKK'nin birlik için engel değil motor güç olduğu, yenilmezliğini kanıtlamakla bütün bir ulusa umut ve cesaret verdiği, başarı imkanını sunduğu bu kadar açıkken, hiç şüphesiz ayakta kalmak için bile olsa çeşitli güçler birliğe geleceklerdir. Biz onlara bu yolu açık tutuyoruz. Geçmişte neden bize karşı savaş açtınız, böyle kötüydünüz demeyeceğiz; hatta hiçbir şey söylemeyeceğiz, yeter ki bundan sonra doğru ve temiz yürüsünler. Bunu yaptıkça kendilerini alkışlayacağız, imkan ve fırsatları karşılıksız olarak sunacağız. Tek şartımız; vatana hizmet etmeleri, özgürlük için bazı adımları atmalarıdır. Bütün samimiyetimizle bunu belirtirken, inanıyorum ki doğru değerlendirirler, kendilerini de küçülten olumsuz çabalara girişmezler, çok gerçekçi davranırlar ve böylece de onuru paylaşırlar.

Bu birlik çalışmalarına hazır olduğumuzu tekrar belirtirken, bunun döneme özgü bir görev olduğunu da söylüyorum. Üzerimize düşeni eksiksiz yaptığımızı, daha da yapacağımızı belirtiyorum. Dolayısıyla bütün Güney Kürdistan halkı, onun her düzeydeki temsilcileri -eskiden ne kadar işbirlikçi, haince ve kalleşçe saldırmışlarsa da- şimdi olumlu adım atıyorlar, halkımızın düşmanlarına karşı bizimle birleşiyorlar ve iyi niyetli hareket ediyorlar. Bunu gördükçe iyidir, dostuz diyeceğiz. Bize çektirdikleri ve kaybettirdikleri ne olursa olsun, bu adımlar halkın çıkarınadır diyeceğiz ve buna karşılık gereken neyse onu yapacağız.

Kuzey'de bizim dışımızdaki tüm güçlerin de yaşamları ne kadar başarısız olursa olsun, şimdi iyi adım atıyorlar. Attıkları adım bir kişi tarafından da atılsa, bu iyi bir adımdır diyeceğiz, buna saygılı olacağız ve beklemedikleri değeri vereceğiz. Bu temelde birleşmesi gereken herkesle birleşeceğiz.

Tekrar söylüyorum, ilk şartımız; Kürdistan'ı öz kimliğine, her zamankinden daha fazla özgürlüğüne ve bağımsızlığına yaklaştıracak devrimci savaşıma, onun her düzeydeki ifadesine saygılı olmaktır, güç oranında katkı sunmaktır. Bizzat savaşa katılmaktan tutalım diplomasiye, kültür faaliyetine katılmaktan tutalım serîhildana ve yurt içinde faaliyet yürütmekten tutalım yurt dışı çalışmalarına kadar kimin elinden ne geliyorsa, onu yeter ki imkanları ölçüsünde yapsın. Biz buna büyük değer biçeceğiz. Ve bu temelde yılın üzerine yürüyeceğiz ve böylece kazanacağız.

Yine son zamanlarda Müslümanlık adına yola çıkanlar da vardır. PKK'yi nasıl durdurmaya çalıştıklarını söyleyenler çıkıyor. Kendilerine taktıkları bazı isimler de var. Şimdi şu çok açıkça ortaya çıkmıştır: PKK'nin ele aldığı Müslümanlık, Hz. Muhammed dönemindeki Müslümanlıktır. Sahabeler neyse, şimdiye kadarki PKK'liler öyledir. Hz. Hamza'nın, İmam Hüseyin'lerin şahadetleri neyse, PKK'lilerin şahadetleri de öyledir. Bunlar artık halkımızın da çok iyi gördüğü ve sonuna kadar inandığı gerçeklerdir. Hizbullah'tır, İslami Hareket'tir; bunlar Nakşi'dir, Nursi'dir, adları ve mezhepleri ne olursa olsun, en yüce din adına iş yapan herkesin partimize saygılı olması gerekir. Bütün çabalara rağmen, sadece Müslümanların değil, bütün dindarların, çeşitli mezheplerin tüm mensuplarının partimizi bir insanlık hareketi olarak benimsedikleri ortadadır. PKK, her soydan, cinsten insanın öz varlığım dediği bir partidir. Partimizi böyle görmeyip karşı çıkan kesimler akıllarını başlarına toplasınlar, Müslümanlık gereği bile olsa bizimle dost olmaya çalışsınlar. Biz onlara da sadece bu "faili meçhul cinayet" denilen ve oldukça kontra yöntemine benzeyen cinayetlerden vazgeçmelerini, bunun yerine Müslümanlık ve insanlık adına bir iğne ucu kadar olumlu değerleri varsa



bunu kutsal savaşa akıtmalarını, mümkünse birlik olmalarını söylüyoruz. Bu konuda da bizim bunları silahla yok etmek, temizlemek değil, kazanmak yönünde bir kararımız vardır. Biz bu kararı 1993'le birlikte uygulayacağız. Böylece Müslümanlık adına hareket eden kim varsa, gelsin saflarda yer alsın, gerçek düşmanla nasıl savaşılacağını görsün ve savaşsın.

Bu yılda, inanıyoruz bu konuda da önemli bir gelişme olacaktır. Din adına, mücahitlik adına olumlu ne varsa, her zamankinden daha fazla partimizin adına ayağa kalkacak, savaşacak ve kazanacaktır.

Dostlarımız, PKK ile güç kazandıklarını daha fazla göreceklerdir

Türkiye halkının da bu sene daha fazla ayağa kalkacağına inanıyoruz. Mevcut hükümetin Türk halkına da düşman olduğuna eminiz. Kendisini ne hallere getirdiğini Türk halkı da çok iyi biliyor. Yaşamını cehenneme çevirdiğini, tüm ahlaki değerlerini yerle bir ettiğini ve ekonomik-sosyal bunalıma düşürdüğünü çok iyi biliyor. Türk aydını, Türk gençliği bunu daha iyi biliyor. Bunun güçlü işaretleri şimdiden başlamıştır. İlk defa egemenlerinden kopma, kendi gericilerinden, faşistlerinden, şovenistlerinden hesap sorma, bin yıldır başlarına bela kesilen bu asalak güruhu söküp atma yolunda önemli adımlar atacaklarına ve başaracaklarına inanıyoruz.

Herkesle daha fazla dayanışma ve destek içinde olacağız.

Bölgedeki dostlarımız vardır. Bu dostlarımız daha şimdiden PKK'nin ne olduğunu gördüler. Bölge halklarının tarihine, öz kimliğine verdiğimiz değeri, bunun için yaptığımız savunmayı ve başarılarımızı gördükçe cesaret kazandılar. Gerçek bir dost, müttefik olacağımızı gördüler. İlk defa halklar arası kardeşliğin nasıl olacağı ortaya çıkıyor. Devlet olsun, parti olsun, hareket olsun, PKK ile güç kazandıklarını, onunla müttefik olmanın yararlı olacağını gördüler. Bu da ilk defa ortaya çıkan önemli bir gelişmedir. Şimdiye kadar bu sayede az gelişme sağlanmadı. Bundan sonra da daha büyük gelişmeleri ve başarıları, bölge halklarını temsil eden çeşitli ilerici yönetim ve güçlerle birlikte ortaya çıkaracağız. Ortadoğu ve Kafkas halkları, her zamankinden daha fazla düşmanlarına karşı bilinçlenecekler ve ortak savaşımı geliştireceklerdir.

Önümüzdeki mücadele yılında Kürdistan için de dünyanın daha fazla dost olması gerçekleşecektir. Kürdistan halkının kutsal mücadelesinin desteği çoğalacaktır. Yalnız Kürdistan halkını tanıma ve ona yakınlaşma değil, onun düşmanı olan TC'den uzak durma durumu da bu yıl ileri boyutlara çıkacaktır. İlk defa Kürdistan halkına güvenen dostlar, devletler, uluslar olacaktır. Ve kendilerini Kürdistan halkıyla ittifak yapma zorunluluğu içinde göreceklerdir. Uyanan Kürdistan'ın, başarıya giden Kürdistan devriminin, dünyanın da en şerefli ve en olumlu rol oynayan devrimi olduğu görülecektir. Bu temelde destek verilecek, güç ve güven alınacaktır.

Başarmak için en çok özgücümüze ve PKK öncülüğüne güveniyoruz

Siz değerli Kürdistan halkı; görüyorsunuz ki, biz parti olarak doğru düşünüyor, doğru bir siyaseti sizler için böyle ifade ediyor, en çok da özgücümüze ve parti öncülüğüne güveniyoruz. Partimizin, en güvendiğiniz gerillayı nasıl yanıbaşınızda oturttuğu, ülkemizin her tarafına nasıl serpiştirdiği ve yenilmez bir şekilde savaştırdığı ortadadır. Bu sene gerilla, her zamankinden daha fazla savaşımı yürütecektir. Sayı olarak onbinlerle ifade edilecektir. Gerillaya katılım için, bütün diri güçlerinizi harekete geçireceksiniz, ihtiyaçları temin etmek için, görülmemiş bir düzeyde fedakarca ve örgütlü bir biçimde çalışacaksınız.

Gerilla savaşı, sizin savaşınızdır. Destekledikçe, ihtiyaçları karşılandıkça gelişir ve başarıya ulaşır. Yanıbaşınızdaki gerillalar yanlış hareket ettiklerinde uyarın, doğruları dayatın ve bir de çoğaltın. Gerillanın bulunmadığı hemen hemen tek bir dağ, tek bir köy kalmasın. Güvenin gerillaya; o, özgürlüğün en temel güvencesi olmaya devam edecektir. Dayatılan özel savaşı da boşa çıkarabilecek; dengeyi zorlayarak düşmanı ya püskürtecek ya da anlaşma durumuna düşürecektir. Gerilla başka türlü hareket etmez. Bu seneyi de kazanmak için ne gerekiyorsa onu yapacaktır.

26 Mart 1993

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın Newroz mesajı:

ŞİMDİYE KADAR YAPTIKLARIMIZA BAKARSAK BUNDAN SONRA NE YAPACAĞIMIZ BELLİDİR

Yurtsever Kürdistan halkı ve tüm dostlarımız!

Tarihi bir öneme sahip olan geçen yılı geride bırakıp yeni yıla girerken, her bakımdan yenilenme, ulusal kurtuluşun ateşinde ulus olma, onu en şanlı bir devrimle başarma şansına sahip olmakla, inanıyoruz ki bize en gerekli olana kavuşmuş oluyoruz ve bu temelde halkımızı ve onun tüm yurtsever güçlerini selamlıyoruz.

İnanıyoruz ki düşman, tarihinde her zaman yaptığı işi en acımasız bir biçimde geçtiğimiz 1992 yılında ve hem de uzun bir süredir tarihi bir gelişme temelinde, ulus olarak bizi var eden ve özgürlüğün eşiğine getiren partimiz önderliğindeki devrimci savaşımımızı imha etmek için içte ve dışta denilebilir ki, adeta tüm dünyayı yanına alarak üstümüze gelmek istedi. Siz halkımız da çok iyi biliyorsunuz ki, henüz yeni kendi devrimci savaşımına adım atan ve en büyük düşmanlığı da kendi içinde, kendi hainlerinden gören bir gerçeği yaşıyorken, bu yılı kaybetmeden, imha olmadan kazanmak bir ölüm-kalım meselesiydi. Biz bu yılı böylesine kaybetmektense, kazanmak için her şeyimizi ortaya koyarak bugüne gelmeyi yaşamımızın bir onur meselesi haline getirdik. Nitekim her şeyin temeline bu görevi koyduk. Böylece bu yılın Newroz'unda tekrar sizlerle en önemli bir gelişmenin, eğer dikkat edilirse büyük başarılarla kazanılacak bir yılın başlangıcında yeniden buluşmuş oluyoruz.

Siz değerli halkımız!

Tarihte ilk defa kendi özgür sesiyle bir başlangıç yapmak şansını elde ederken, düşmanın da boş durmadığını, 1991 kışıyla birlikte tüm 1992 yılını görülmemiş özel savaş yöntemleriyle, belki de katliamlardan daha tehlikeli taktiklerle elinden ne geliyorsa onu yaptı. Her zamankinden daha iyi düşünmek durumundasınız ki, düşman sessiz, sinsi, ürkütücü ve alçakça bir savaşı akıl almaz yöntemlerle yürütmek istedi. Bu nedenle her zamankinden daha fazla olarak geçirdiğimiz yılı bir kez daha iyi anlamak zorundayız. Düşmanın ne yaptığını iyi bilemeyen bir halk, kendini özellikle de bağımsızlık ve özgürlük gibi yüce bir kutsal savaşımı kazanmasını bilemez. Belki biraz tanıdınız, belki de halen düşmanın yürüttüğü özel savaşın çok çeşitli etkileri altındasınız. Ama şu açığa çıktı ki, boyun eğmek, ne çaredir, ne de gereklidir. Direnilebileceği de ve bu temelde kazanılabileceği de bu yılda ortaya çıkmıştır.

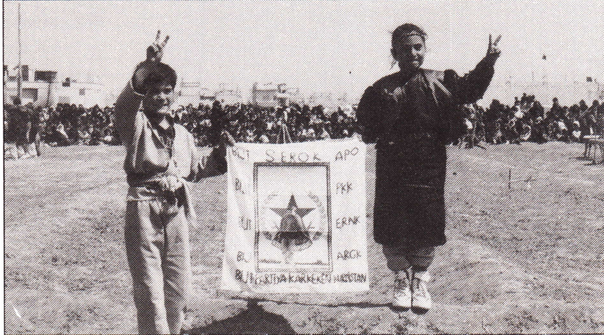
Tarihimize baktığımızda en büyük direnmelerin, isyanların bile çok kısa süreler içinde ezildiği ve tarihimizin baştan aşağıya bir kör gidişat haline dönüştüğünü biliyorsunuz. Bunun verdiği bilinçsizlik ve korkuyla bizim önderlik ettiğimiz direnişin de başına bu kötü sonucun gelebileceğini düşünebilirdiniz. Ama gördünüz ki partimizin önderlik ettiği savaş, hiç de geçmiş dönemlerdeki gibi bir savaşa benzemiyor. En zor koşullarda tüm dünya da karşımıza dikilse, tüm ihanetler de dizboyu engel teşkil etse, bırakalım yenilmeyi, gelişmemizin hızını bile kesemiyorlar. Bu gerçekten büyük bir başarıdır.

Biz, geçtiğimiz yılı bu anlamda kazandık diyoruz. Bu yılın kahramanca direnmeleri vardır. Gerçekten bütün gelişmelerin tayin edici, başta şehitler olmak üzere, bütün insanlığını halk için ortaya koyan değerler vardır. En önemlisi de partimizin siyasetinin yarattığı cesaret, kahramanlık dolu ruhu, her koşul altında direnmeyi mümkün kılmış ve bunun başarı için yeterli olabileceğini göstermiştir.

Gerçekten bize dost da, düşman da şans tanımıyordu. Demirel-İnönü hükümeti daha yıla başlarken, "Halka şefkat, partimize imha" siyasetiyle tam sonuç alabileceğine inanmıştı. Nitekim her türlü imha yöntemlerine imzalarını atmışlardı. Bütün muhalefet partileri; sağcısı-solcusu, Müslümanı-gayri müslimi birleşti, onayladı ve buna "milli mutabakat" denildi. Yine Kürt işbirlikçileri bir kez daha sıraya dizildiler. Alışılageldiği gibi kendilerine sınırlı bazı hediyeler verildiğinde, halkımızın en değerli ve mutlaka yaşatılması gereken özgürlük adımlarına karşı yürüdüler. Buna rağmen, görüldü ki esasta belirleyici olan doğru bir çizgi dahilindeki kahramanca bir yürüyüştür. Görüldü ki PKK, doğru ve kahramanca yürüyerek engel tanımıyor. Dünya bizi gözden çıkarmıştı, dostlar bizden umut kesmişti, fakat sonuçta -şimdi- tam tersine umutsuzluğu yaşayan düşman oldu. Yine kendi gerçeğimiz karşısında sus-pus kesilen, bu düşmanı destekleyen dünyadır ve içteki işbirlikçilerdir. Ama PKK her zamankinden daha fazla güçlü, önderlik ettiği gerilla vatanının bütün sathında yayılmış, hiçbir dönemle kıyaslanmayacak bir mevzilenmeyi tutmuş, yine hiçbir yılla karşılaştırılmayacak kadar savaş tecrübesini kazanmış, ülkeyi boydan boya fethetmek ve halkı özgürlüğe kavuşturmak için en derli toplu bir mücadele yılına girmiştir.

Kısaca, ispatlanan şu oldu: En zor koşullarda, en aleyhimizde olan bir dönemde biz en yoğun bir gelişmeyi sağlayabildik. PKK önderliği böyle yapmakla, aslında mutlak zafer yolunda olduğunu göstermiştir. Eğer görevlerine daha da doğru sahip çıkarsa, eğer kendi içindeki yetmezlikleri aşarak doğru savaşımı esas alırsa, beklediğimiz gibi zafer artık kesindir.

Önümüzdeki döneme bu temelde yürürken, boş konuşmadığımızı, sözümüzün eri olduğumuzu böylece bir kez daha ispatladık. Ben, çeşitli yıllarda size hitap ettim. Bazı açıklamalarda bulundum, çağrılar yaptım. Ne kadar anladınız, ne kadar gereklerini yerine getirdiniz; bu sizin işinizdir. Ama ben kendi işlerimin gereklerini, verdiğim sözlere bağlı olarak yerine getirdim. Diyemezsiniz ki davamız sağlam ellerde değil; diyemezsiniz ki yenilgi var ve zafer umudu yok. Hayır; başarı var, zafer umudu var. Her söylenene daha fazla dikkat eder, çok yönlü görevlerimizi, yaşadığınız bunca işkenceye ve acıya rağmen iyi dersler haline getirseniz, siz de verdiğiniz sözün eri olacak ve bu da zafer anlamına gelecektir.



Geçen bütün yıllar böyledir. Biz, partimizin önderlik ettiği ulusal kurtuluş savaşımında her yılın başarıyla dolu olduğunu söylerken, boşuna konuşmadığımızı ortaya koyduk. Bu, benim işimdir yine. Bugün ülkemizde olup bitenlere bütün dünya bakarak buna bir savaş ve bir direnme diyorsa, bu, söylediklerimizin ne kadar amansızca takipçisi olduğumuzu gösteriyor.

Şimdi bu temelde önümüzdeki döneme de yükleneceğiz. Bahara giriyoruz ve iddia ediyoruz ki, bu şanlı Newroz'la, belki de Kürdistan'da bağımsızlık ve özgürlük şafağının iyi attığı, kendi öz gücüyle ayağa kalkan halkımızın yenilmezliğini iyice pekiştiren bu adımları dünyaya ilan ettiği, bunu bir umut olmaktan çıkarıp, gerçeğin kendisi haline getirdiği hepimizce ve tüm dünyaca görülecektir.

Söz zafer içindir, yol zafere doğrudur

Yılları kazanmak ve kendini iyi tanımak gerekir. Görev nedir, görevlerin üzerine nasıl gidilir? Herkesin bu temelde kendini gözden geçirmesi, mümkün oldukça yetersizlikleri, zayıflıklarını aşması, doğrulara hükmetmesi, gücüne göre ne yapması gerekiyorsa onu yaparak dava adamı olduğunu göstermesi, böylesine mutlak kazanılması gereken yılın bir emridir. Bizim kaybedecek hiçbir şeyimizin olmadığı, tam tersine düşmanın bizden aldığı her şeyin olduğu, bununla birlikte hiçbir halk örneğiyle kıyaslanmayacak düzeyde düşmanın bizimle oynadığı, onun en asgari insani koşullar için bile bazı adımlar atmak istemediği anlaşılmıştır.

Örneğin, TC hükümetine bakalım; onun bir özel savaş hükümeti olduğunu bilmeyen ve duymayan kalmadı. "Faili meçhul cinayetler"iyle, her türlü uçak bombardımanıyla yetinmedi. "Gelsin ABD helikopterleri, Rus tankları; yetmedi, gelsin şu kalitede, en modern uçaklar, her türlü zırhlı araçlar..." Nitekim bütün ekonomiyi bu işe seferber etti. Bütün dünyaya taviz verdi. Bütün çabalarını mevcut olumsuz özel savaşı daha da sürdürmek için harcadı.

Evet, bu hükümetin yaptığı budur. İlk gününde de böyleydi. 500. gününe girdi yine öyledir. Bütün Türk hükümetleri böyledir. Onlar, o bin yıldır başkaldıranların her şeylerini talan etmek, yok etmek için katliam gerekiyorsa katliam, taviz gerekiyorsa taviz, velhasıl ne gerekiyorsa onu yaptılar. Birkez daha bunu denedikleri, bin yıl önce nasılsa bugün de öyle oldukları açıkça karşınızdadır. Sağı-solu birleşti, Müslümanı-masonu birleşti ve parlamento oybirliği, kamuoyunda güçbirliği, yurt dışında azami birlik yaratarak, bu seneyi de özel savaşın sonuç aldığı bir yıl haline getirmek istiyorlar. Avrupa ve ABD'ye, "bize bir yıllık süre daha tanıyın" diyerek yalvarıyorlar. Yani katliamlar için bir süre... Evet, 1993 yılı için bir süre... Avrupa'sı, ABD'si süre verir mi? Vermelerine de gerek yok. Zaten yıllardır onların verdikleriyle yaşıyorlar. Evet vermişlerdir. Daha fazlasını istiyorlar ki, bu da, bu hükümet için ne yeterlidir ve ne de gereklidir. Dolayısıyla eskisi gibi dostlarından ve müttefiklerinden destek alamayacaklardır. 1992 yılında desteğin en çoğunu aldılar, artık bu konuda başaşağıya gidiyorlar. Halka da birlik bütünlük çağrısı yapıyorlar; "500 gün doldu, bize biraz daha süre tanıyın" biçiminde mühlet istiyorlar. Bunun için her türlü okkabazlık yapılıyor.

Evet sonuçta, hiçbir dönemle kıyaslanmayacak bir biçimde halk özel savaş uygulamalarıyla sefalete itilmiştir. Ekonomi, sosyal yaşam için, insani yaşam demek için bin şahit ister. Dünyanın hiçbir yerinde görülmemiş bir düzeyde hayat pahalılığı sürüp gitmektedir. İşsizlik, sağlıksızlık çığ gibi büyümektedir. Toplumun morali, ahlakı bozulmaktadır. Mevcut siyaset derin bir bunalımın içinden çıkamamaktadır. Öte yandan kontrgerilla bütün devleti, bir ahtapot gibi sarıp sarmalayarak yürütmektedir. İstediği gibi vuran, istediği gibi işkence eden bir kanunsuz rejim sürüp gitmektedir.

Mevcut rejim şovenisttir, faşisttir. Özellikle bir halkın kaderi söz konusu olduğunda, bu haliyle rejimin başka bir yapıyı düşünmesi mümkün değildir. Yani düşmandır, yapacağını yapar. Mesele; halkımızın halklarımızın ne yapacağıdır. Biz bu 1993 yılında ne yapacağız? Aslında şimdiye kadar yaptıklarımıza bakarsak, bundan sonra ne yapacağımız bellidir.

Siz değerli halkımıza sık sık çağrılar yaptık. PKK'nin amaçlarının sizin amaçlarınız olduğunu, PKK'nin savaşımının sizin savaşımınız olduğunu, kendi içinde verdiği büyük mücadelenin sizin özgürlük destanınız olduğunu söyledik ve bunu biraz gördünüz. Yanıbaşınızda toprağa düşen şehitlerin, bin kitabın izah edemeyeceğini size izah etti. Gözlerinizin önündeki o işkenceler, yine bin kitabın veremeyeceği dersleri vermiştir. Eğer bizde de biraz inanç varsa, herhalde düşman konusunda yanılgıya kapılmayız. Eğer insanlık dışı bir biçimde -hatta kendi iğrenç çıkarı da demeyeceğiz- bir ulusu toptan imha etmeyi, ona hiçbir kimlik, kişilik hakkı tanımamayı bir siyaset olarak biliyorsa, bizim de bağımsızlık ve özgürlük için ne lazımsa onu siyaset bilmemiz kadar doğal, meşru, onurlu, namuslu bir çaba dışında başka hiçbir şeyden bahsedilemez. Düşman bu kadar haksız bir temelde üzerimize geliyorsa, bizim de haklı temelde her şeyi ortaya koymamız gerektiğini, iğne ucu kadar kendimiz için bir onurdan bahsedeceksek, bunun şart olduğunu hepiniz kabul edersiniz.

Size sık sık şunu söyledim: Benim de savaşımım, bir yerde onur ve namus savaşımıdır. Bir düşman ki, her şeyi ile böyle üzerime geliyor, ben de eğer insan olduğumu söylüyor ve her şeyimi ortaya koymadan yaşıyorsam, benden daha alçağı olamaz. Böyle bir alçak, böyle bir namussuz olmamak için dişimi tırnağıma takarak, elden ne geliyorsa, akıldan ve beyinden ne çıkıyorsa hepsini birleştirdik, bununla yol aldık. Hayırlı olabileceğimiz, bu çabalarımızı daha da geliştireceğimiz, bunu daha da amansız kılacağımız söylendi. Ve şimde karşınızda görüyorsunuz ki, bir insan, başlangıçta ne kadar zayıf da olsa, eğer samimiyse, doğru bir yola girmede kararlıysa ve bu temeldeki bir yürüyüşü esas alıyorsa, sonuçta büyük başarabilir.

Bu temelde iddia ediyoruz ki, önümüzdeki yılı da büyük başarılarla kapatacağız. İnsanoğlu fanidir derler. Evet, belli

Devamı 26. sayfada